

Hevalên Ciwan! Ala azadî û sosyalîzmê bilindkin!

heval

Kovara mehane ya sosyalîstê ji bo ciwanan

Li hember zordariyê azadiye Newroz

Li hember
mejoketî
berxwedan, li dijî
zordariyê ala
sêrîhildanê ye
Newroz!

Yil: 1 Sayî: 3 15 Mart 1996 / Sal: 1 Hejmar: 3 15 Adar 1996

SUNU...

Siz değerli okuyucularımızla buluşmamızın vermiş olduğu 3. heyecanı yaşıyoruz tüm Réheval çalışanları olarak. Öncelikle bu heyecanı tatmak; devrimci duygularımızın, ulusal özgürlük ve sosyalizm kavgasındaki azmimizi güçlendiren en temel faktördür bizim için... Geçtiğimiz günler boyunca çok sayıda okuyucumuzdan Réheval'den neler istedikleri, kitlesel bir Kürt gençlik dergisi olmak için nasıl bir tarz belirleneceği üzerine birçok fikir aldık. Bu bizim için sevindiricidir. Gelen önerileri dikkate aldığımızı ve bu öneriler üzerinde yoğunlaşmış, daha iyi bir Réheval için elimizden geleni yapacağımızı tüm çalışanlar olarak söylüyoruz...

DEVRİMCİ bir yayın organında, özellikle ayağa kalkmış Kürt gençliğinin duygu ve hedeflerini yansıtan bir yayın organında, bu dinamizmle paralel bir okur katılımı; olmazsa-olmaz özelliğindedir. Bu bakımdan, okurlarımızın dikkatlerini eksik etmemelerini ve her boyuttan destek ve katılımlarını bir kez daha talep ediyoruz; daha doğrusu, zaten var olan katılımın daha da boyutlandırılmasını arzuluyoruz.

GÜNLER, hızla, 'yeni gün'lere doğru evriliyor. Daha şimdiden 21 Mart'ın özgürleştirici ruhu metropollerini sardı. 12 Mart Gazi Katliamı'nın birinci yıldönümünde, Gazi halkının direnişçi, kararlı ruhu meydanları inlettirdi. Sistemin borazanlığını yapan güçler ise bu durumdan pek de hoşnut olmadılar. Bundan sonraki süreçlerde daha diri, daha kararlı gazilere diyoruz... Ve halkımızın ulusal bayramı olan Newroz'u coşku dolu yüreklerimizle kutluyoruz...

...**BİR** halk ne zaman ölümü küçümsüyor ise, işte o zaman özgürlüğe yaklaşıyor demektir. Tarihteki yüzlerce işgale ve soykırıma rağmen ayakta kalabilen bir halk için yasakların en vahşi olanaklarına karşı, zenginliğini koruyan bu dil için, derinlik deryası bu kültür hazinesi için... Bir ulusal bayramını 2609 yıldan fazla bir süreden beri korunmuş, ve koruma azminde olan bu karartılık için ölüm küçülür elbet. Kürdistan özgürlük mücadelesinde yaşamlarını yitiren herkes bizler açısından birer Kürdistan şehididir. Şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

AYIN öne çıkan siyasal gelişmelerinden biri Newroz Bayramı'dır. Newroz'a ilişkin, "Asıl şimdi 'demirci' lazım" başlıklı yazı genel bir değerlendirme yapmaktadır. Halit KAYA'nın "Kürdistan tarihinde Mart ayı" yazısı, son dönemlerde seslerini her tarafa inleyen öğrenci gençlik ile ilgili yazıyı ise İthan KASPAR arkadaşımız ele aldı. Diğer taraftan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla arkadaşımız Fatma İRİER'in kaleme aldığı "... Onurlu barış istiyoruz" başlıklı yazısı önemli bilgiler veriyor.

BÜ arada elimizde yoğun yazılar bulunduğu için birçok konuya yer veremedik. Arkadaşların bizi anlayışla karşılayacaklarını umuyoruz. Bu 'bolluk' "**BÖLÜCÜ ÇİZGİ**"nin de köşesinde yer almasına engel oldu.

Daha iyi bir Réheval için... Bir sonraki sayıda buluşmak umuduyla yeniden MERHABA!

réheval

Aylık-Sosyalist Gençlik Dergisi

Réheval Yayıncılık adına imtiyaz sahibi:

Erhan Tohum

Görsel-Teknik Yönetmen:

Bilal LEKESİZ

Merkez-Yazışma Adresi:

İstiklal Cad. Kallavi Sok. No: 22 Kat: 4

Beyoğlu/ İST. Tel: 251 73 95

Erhan Tohum adına:

Hesap No: 29 65 11 (T.L)

17 94 74 (CHF) / 17 86 79 (DM)

(Türkiye İş Bankası 4. Levent Şbs.)

Baskı: Kayhan Matbaacılık

Yurtiçi Temsilcilerimiz

ADANA: Erdal Özer

MALATYA: Teslim Çelik

ANTEP: Mehmet Yılmaz

MERSİN: Deniz Günay

ADİYAMAN: Garip Zeytin

Réheval Dergisi

Above Koşulları:

Yurtiçi-1 yıllık: 900.000 T.L

Yurtiçi-1 yıllık: 75 DM

Avrupa Temsilcilerimiz

AVRUPA Temsilcisi: REZAN GÜL

Lindenalle 72 20257 Hamburg/ ALMANYA

Tel-fax: 0049 40 43 10 37

ALMANYA: Zeyni Karak

Offenbachherland Str 237. 60 5 99 FFM

Tel-fax: 0049 69 65 27 60

İSVİÇRE: Hüseyin Kaşıkçırmaz

Via Belramio 10-A Malino Nuovo 6900 Lugano

İNGİLTERE: 25 Mayfair Gardens London N. 17 7LP

Tel: 818851658

FRANSA: Hüseyin KESKİN,

Tel: 148611482

Yüzyılların geleneğine bugünden bakmak

Asıl şimdi 'demirci' lazım

Ayağa kalkmış halklar için geleneklerin ve tarihsel deneyimlerin önemi çok daha büyüktür. Önem salt bir günün, bir anmanın mücadeleyi motive etmesiyle de açıklanamaz. Tarihlerden süzülüp gelen geleneklerin ayağa kalkmış halklara rota verebilen, yönünü belirlemede yardımcı olan bir yönü vardır ve asıl önem, buradadır.

Newroz'a böyle bakmak gerekiyor...

Bir tarihçi, bir kültür araştırmacısı gözüyle yüzyılların Kürt geleneği Newroz'un anlamı başka, gündemine Kürt halkının siyasal mücadelesini almış olan kadrolar için başkadır. Biz komünistler Newroz'a, mücadelenin muhasebe günü olarak bakmak; yaşı bin yılı aşmış bir soylu geleneğin günümüzü anlamaya ve atılım yapmaya fırsat veren boyutunu yakalamak durumundayız. Kısacası Newroz'u bugünle, yani tarihselliği yaşamla buluşturmak göreviyle yüzyüzeyiz.

Yüzerce yıl sonra, yeniden...

Elbette tarih tekerrüden ibaret değildir. 'Benzer' tarihsellikler, salmal gelişmelerin mutlaka bir üst boyutta birbirleriyle 'karşılaşmaları'dır; sonraki, öncekinden çok farklı, ateşleyici olguları ve varacağı sonuçları temelden ayrı bir olgudur. Bir helezonik grafikte birbirleriyle 'karşılaşan' iki ayrı tarihsellik, tam da bu geçici karşılaşma nedeniyle tekrar gibi görünseler de, aslında biri hızla helezonik çemberin bir başka dolanımına, diğeri -daima üste doğru evrilen- bir başka dolanımına seyreten "iki ayrı yol"un hem yolcuları, hem vasıtalarıdır.

Bu yönüyle, mitolojik öğelerle bezeli Newroz geleneğimizin 'aslının' günümüzde tekrar ettiğini söylemek bilimin ve akılın işi olmasa gerek.

Ancak, tarihsel bir kesişmenin; 'karşılaşma'nın yaşandığını söyleyebiliriz. Yukarda da değinmeye çalıştığımız gibi, tarihin 'spiral kolları'nın bu karşılaşması, elbette kimi benzerlikleri yaratıyor, yaratmalıdır.

Neden-sonuç ilişkileri tümüyle farklı olsa da, halkımız, binlerce yıl öncesinin 'benzer' durumuyla yüzyüze.

Ninova belki yok; ama buna karşın, her biri birer Ninova 'gibi' Tahran, Bağdat, Ankara ve Şam var...

Dehhak belki yok; ama Dehhaklığı tüm mekanizmalarına içermiş bir sömürge sistemi var...

Bugünün derdi belki Kürt gençlerinin beyinlerinin zalim tiranın yaralarına merhem yapılması değil; ama bir halkın her alanda boy atmasına engel her türlü tahakküm var. Üstelik bu durum, sadece tarihsel bir 'engel' olma halinin ötesine, açıkça yok etme eylemi haline geliyor sık sık... Kısacası, bir 'kurtuluş' ihtiyacı, De-

demirci Kawa'nın bunu tepelerden ateş yakarak/yakıtarak duyurduğu günler 'gibi', halen orta yerde ve tüm yakıcılığıyla duruyor. Peki ya Demirci Kawa nerede?..

Günün can alıcı sorularından biri bu olsa gerek.

Ulusal tarz içinde sınıf tarzı

Kürt halkının, binlerce yıl öncesini bile çağırıştıran 'sorunu'nun, en genel anlamda bir 'ulusal sorun' olduğu biliniyor, yazılıp-çiziliyor. Ancak bunun kimi 'özgünlükler' taşıdığı da sıkça konulan kayıtlardan.

Nedir bu özgünlükler? İlk akla gelen, Kürt coğrafyasının dörde bölünmüş olmasıyla, bağımlılık ve kurtuluş seyrinin giriftleştigi; hazır ya da bilinen kalıplara göre izahın güç olduğu... Bu doğru ve ayrı bir konu... Bunun, ciddi sorgulamalar gerektiğine de kuşku yok.

Kürt toplumsal panoraması, komünistlerin, Angola vb. gibi örneklerde rastlanan, öncünün sınıfından gelişkin, hatta sınıfından yoksun olduğu bir tablo değildir. Komünistlerin böyle bir durumu yok; bu da çok açık.

Ancak, daha üstten bir bakışla; tarihen farklı ve ayrı oluş dile getirilmedikçe, sözü edilen 'özgünlüklerin sorgulanmasında da temel alınması zorunlu rota tesbit edilemez.

Tarihi farklılık, en genel anlamda, 'gecikmişlik' olarak ziah ediliyor ki, doğrudur. Fakat bu, altı doldurulmaya muhtaç halini ahala koruyor.

Şayet gecikmişlik kavrayışı, gel-geç bir teorik izaha oturtulmaya kalkılırsa, bu, sonuç bakımından sorunun kendisini; umusal oluşunu bilmez, önemsemez ve dolayısıyla halkının duyarlılığını/önceliğini duymamaz bir noktaya ulaşabilir. Bu nokta, böyle bbir düşünüş tarzına gelmiş olanların kendi ülkesinde misafir olması noktasıdır ki, dünyada bunun örneklerine rastlanır. Yalnız dünyada da değil; bunun örnekleri, halkının günlük yaşamına ve ileriye gidişine sirayet edememiş 'sosyalist'lerin varlığı bakımından, ülkemizde de bulunmuştur, hala da bulunmaktadır.

Üzerine laf ettiğimiz problemi yalınlaştırmaya çalışalım.

Bir: Kürt ulusal sorunu, tarihen bir gecikmiş sorundur.

İki: Gecikmişlik bir seyirdir; onun özünü yani sorunu 'sorun' yapan neden ve sonuçlarını yok sayma halinin anlatımı değildir.

Bu kayıtlardan sonra, tarihi özgünlük konusunda artık daha rahat yol alabiliriz.

Kürt coğrafyası, Kürt halk gerçekliği nedir?.. Bu sorunun, dile getirmeye çalıştığımız konu bakımından bir

hayli önem taşıdığından şüphe etmemek gerek. Yine yalınlaştırma çabasına girelim.

Bir: Avrupa'daki Kürt derneklerimizde ve hatta 'buralarda' duvarlara asılan fotoğrafların aksine, Kürt görüntüsü en geri, pre-kapitalist bir görüntü olmaktan madden ve hızla da manen, uzaklaşmıştır/uzaklaşmaktadır. Bunun anlamı, kurtuluş yol ve yordamı ile kurtuluşun ateşleyici güçlerinin -örneğin- bir Afganistan'daki gibi olmayacağıdır...

İki: Fakat Kürt gerçekliği, bir batı avrupa ve hatta Türkiye gerçekliği kadar değildir. Gerçekte kurtuluşun taşıyıcısı olan sınıf ve yatak, o denli gelişkin değildir.

Bugünün politik düzlemi de bunu doğrulamıyor mu?..

Kısacası işimiz zor! Zorluğun daha çok ve evelemerde 'teorik' olduğunu vurgulamak gerekiyor... Değilse, yıllar ve yıllar uğraşır, bir de bakarsınız ki, -komünistler olarak tabii- az gitmiş, uz gitmiş, bir arpa boyu yol alamamışsınız...

Yalınlığa devam edelim.

Tarih işçi sınıfını ve komünistlerini tarih sahnesine çıkarmıştır; bunun Kürt coğrafyası için de böyle olduğunu çok rahat söylemeliyiz. Kaba bir araştırma, bunun aksini iddia etmeye çalışacakların yüzüne Kürt toplumdaki -örneğin- hızlı proleterleşme rakamlarını vurur. Ve/fakat, komünistler açısından işler o denli de yalın değil...

Bugünün Kürt toplumsal panoraması, komünistlerin, Angola vb. gibi örneklerde rastlanan, (Engels'in "talihsizlik" olarak da nitelediği) öncünün sınıfından gelişkin, hatta sınıfından yoksun olduğu bir tablo değildir. Komünistlerin böyle bir durumu yok; bu da çok açık. Bırakın böyle olmadığını, marjinallikten bahseder durumdayız.

Yine bugünün panoraması, komünistlerin, var olduğu düzeyiyle, sınıfla buldukları/sınıfın nesnel gücünü şöyle böyle ele veren ve sınıfın temsiliyet 'ihtilacı'nı karşılayan bbir panorama da değil... Kürt komünistleri ne Arjantin, ne Portekiz komünistleri 'gibi' değiller.

Bunun dönemsel nedenleri (sınıfa global saldırı vb.) var ve elbette bu, örneğin Türkiye kesiminde de önemli problem. Ancak burada sorun, benzer örneklerdeki benzer "güçsüzlük" değil. Böyle olsa bile sonuçları ve etkileri farklı.

Kürt coğrafyasında komünistlerin durumu, örnek göstermek gerekirse, benzer gecikmişlik örneklerinininki-ne benziyor: Filistin'de komünistlerin durumu, Bask'ta ya da İrlanda'da komünistlerin durumu gibi.

Bu örneklerin kendine 'özgü' yönleri var. Tümünde, başkalaşıma çok açık bir ulusal küçük burjuva etki göze çarpıyor. Tümünde komünistler uzun yıllar ne yapacağını bilememiş. Sonuçta da tümünde komünistler azınlıkta...

Bu, iki önemli sorunu bilince çıkarmayı gerektiriyor. Öncelikle, komünistlerin sınıfla temaslarını artırma ve etki gücü -giderek öncü- olabilmeye çabalarının oldukça zorlu geçeceğini bilmek; bu sebatı gösterecek bir kadro talebinde ısrar etmek... Daha özetle, 'bugün' komünistler yola çıkmak isteyecekler, bir kısa mesafe hızlı

koşusunu değil; bbir mmaratonun kendilerini beklediklerini bilmelidirler. Bu gerçek, sınıfın (ve dolayısıyla onun sosyal, politik etkilerinin) çok daha güçlü olduğu ülkelerinkinden çok daha fazla bir 'duruluk' gerektirir. Yani komünist hareket, daha az popülist davranmak ve daha yetkin seçiciliği tercih etmek durumunda. Maraton, böyle koşulabilir...

İkiinci önemli sorun, etki gücü yüksek ulusal hareketle ilişki sorunudur. Bunla ilişki ne olmalıdır? Bir Avrupa ülke KP'si gibi, diğer tüm hareketlerle ve aynı minderdeki güçlerle bir rekabet ilişkisi mi; dolayısıyla eğitimden, propagandaya kadar, tartz buna göre mi düzenlenmelidir, yoksa 'saşka bir şey' mi yürürlüğe konmalıdır?

Filistin, Katalan, İrlanda... Gecikmişlik örneklerinin diğer komünistleri de halen bu soruya 'teorik' yanıt verebilmiş değil. Denebilir ki, bu yanıtta en çok yaklaşan bizleriz; çünkü sınıf o denli 'yalnız' ki, "yapacak ayrı işimiz" olduğunu iyi biliyoruz ve bu, belli-belirsiz de olsa bir tarza ebelik edebilir gibi görünüyor. Ancak, -örneğin gençlik ve kadın alanında- hala kendini "var olanlardan biri" gibi algılama ve kendini diğerleriyle yarışırma/eşitleme alışkanlıklarının yaşandığı düzlemler de var.

Sözün özeti, 'misyon'da gizli

Toparlayacak olursak: Ülkemiz, özgürlüğün toplumsal özgürlük olarak biçimlenmesine; ulusal devletin bir işçi devleti olarak boy vermesine; ulusal tayin hakkının çağın dayattığı "güneşli, güzel günler" hakkı ile örtüşmesin ve/veya o çehreyle bütünleşmesine nesnel olarak elbette elverişli. Ancak bunu, "başkaları"ndan istemeye hakkımız; yapamayınca "onları" yok sayma ya da kınama hakkımız da yok.

Bu iş, komünistlerin işi...

Hem de öyle yakıcı kil! Şu anda en çok komünistlere ihtiyacı var bu halkın ve en zor durumda olanlar da komünistler... Bu paradoksu aşmak, altını yeniden çiziyorum, öncelikle 'durulukla mümkün...

Akvaryumda balık yetiştirme gibi değil elbet. Tam tersine, gerçek duruluk, halkın neredeyse orada 'kendi' olarak var olabilmektir... Halkın tüm kurumlarında; öncelikle ulusal/ortak kurumlarında olmayan ve buralarda 'kendi' olamayan bir duruluktan zaten bahsedilemez. Ancak her yere; kımıldayan her halk öbeğine, kendi yanıtlarımızla ve özgüvenimizle gitmemiz gerekiyor.

Ne "kimse'nin n'yaptığını bilmediği garip kadrolar" olmak; ne de adından gayrı komünist yanıtları olmayan sel içi dal parçaları olmak...

Bu yılan Newroz'u bunları hatırlatıyor. Özeti özeti ni yapabiliriz: Bin küsur yıl önce, Ninova'nın yerle bir edilmesi için Kawa'nın 'demirci' (işçi) olması çok gerekli değildi. Bu, tarihin güzel bir mirası, mitolojinin bir armağanı... Ama bugün... Bugün yeni günler yaratmak için mutlaka 'demirci' lazım; Newroz'ların gelecek çehrelerine katkıda artık işçi sözü zorunlu.

Onlarsa, binlerce yıl uzakta değil; yanı başımızda, mahallemizde, sokağımızda oturuyorlar; iş yerlerinde bizi bekliyorlar...

Direnış dalga galga yayılıyor

İLHAN KASPAR

Uzunca bir dönem suskunluğun ve eylemsizliğin hüküm sürdüğü üniversitelerde peşe gelen ve bir çok üniversiteyi etkisi altına alarak dalga dalga yayılan öğrenci eylemleri öğrenci hareketinin de yeni bir döneme girdiğini gösteriyor.

Eğitimde özelleştirmenin durdurulması, öğrenci har(a)çlarının kaldırılması, kredilerin yükseltilmesi, polis okullardan çekilmesi gibi demokratik taleplerle başlatılan Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki açlık grevi ve 4 Şubat Taksim-Kızılay direnişi çeşitli biçimlerde sonraki süreçte yoğunlaşarak devam etti. Paralı eğitime karşı gelişen öğrenci mücadelesi birçok üniversiteye yayılmasının yanısıra, çeşitli siyasi parti, sendika, dernek ve demokratik kitle kuruluşlarında desteğini arkalayarak büyük bir kamuoyu desteği kazanmayı başarmıştır.

Görkemli Taksim, Kızılay çıkartmasından sonra çeşitli düzeylerde devam eden öğrenci eylemleri 29 Şubat Beyazıt Meydanı'nın zaptedilmesi İ.U. Merkez Kampüsü'nde başlatılan işgal eylemi ve TBMM Genel Kurulu'ndaki öğrenci eylemi harçlara ve eğitimin özelleştirilmesine karşı oluşan öğrenci eylemlerini doruğa çıkartarak İzmir, Ankara, Çukurova, Edirne ve çeşitli illerde yayılarak ülke genelinde meşru ve kitlesel bir öğrenci eylemine dönüştü.

Ortaya çıkan bu öğrenci eylemleri kimine göre sınırlı geri talepler ve eylem biçimleri üzerinde yükseldiği düşünülse de, özü itibarıyla 12 Eylül faşizmi sonrası ortaya çıkan en illeri meşru ve kitlesel öğrenci eylemleri olduğu inkar edilmez. 12 Eylül saldırısı ve YÖK eliyle sistemli bir şekilde öğrenci kitlesi üzerinde estirilen terör ve ideolojik kültürel kuşatmaya ve öğrenci hareketinde yaşanan dağınıklık ve yoğun örgütsüzlüğe karşı onbinlere varan öğrenci kitlesinin sokaklara taşan eylemlikleri önemli bir gelişmedir.

Bu durum, öğrenci eylemlerinde kimi eksikliklerin olmadığı anlamına gelmiyor. Herkesin anadiliyle eğitim hakkı gibi son derece güncel birleştirici ve yaşam-

sal bir sorunun teet geçilmesi önemli bir eksiklik. Ancak uzun bir suskunluk dönemin ardından ortaya çıkan bu öğrenci direnişini, küçümseme taleplerini geri değerlendirerek ve neticede de sürecin dışında kalmak doğru bir davranış olmaz. Devrimci ve komünist gençliğin temel görevi önemli bir direnme noktası olarak ortaya çıkan ve geniş kitleleri etkileyen mevcut demokratik talepleri daha illeri talepler ile bütünleştirmek ve öğrenci hareketini daha da siyasallaştırmak, ulusal ve toplumsal devrimin temel gücü haline getirmek için sürecin içinde ve en ön saflarında olmayı gerektiriyor.

Alttan gelen bir dalgayla gelişen ve giderek derinleşecek olan öğrenci eyleminin daha da derinleştirilmesi, dönemin temel görevi olarak önem kazanıyor.

Ulusal ve toplumsal mücadelenin dinamik bir kesimi olan öğrenci gençliği, YÖK kuşatması ve çeşitli saldırılara rağmen gençliğin ataklığı, boyun eğmeyen karakteri yok edilmemiştir. Bugün gençliğin taşıdığı dinamikler çok daha derin ve güçlüdür. Yoğun bir kuşatma ve saldırı sürecine rağmen gençlik etrafında örülmek istenen gerici ve faşist zırhları parçalayarak alanlara dönülmesi, artan sömürü ve vahşete karşı öfkesinin düzen sınırlarını zorlaması öğrenci gençliğin sahip ol-

duğu devrimci dinamiği açığa çıkaran en önemli etkidir. Egemen güçlerin "gelişen öğrenci eylemlerine karşı ne oluyor?, 80 öncesine mi dönüyoruz?" feryatları boşuna değil. Egemenlerin öğrenci gençliğin en ufak bir kıpırdanışında korku ve paniğe kapılması ve öğrenci kitlesine pervasızca saldırması gençlik mücadelesine karşı duyulan korku ve 68 gençliğinin TC egemen güçlerine yarattığı korku sendromunun sonucudur.

Bu gün kapitalist egemenlerin karşısında, 12 Eylül yıldınlığını yaşamamış, bu yüzden kaygıları ve korkuları daha az bir gençlik oluşuyor. Özellikle liseli gençliğin son dönemlerdeki ataklığı, kitle ve öğrenci eylemlerindeki militanlığı önümüzdeki sürece damgasını vuracak temel eğilimdir.

Ortaya bu denli kitlesel ve sarsıcı eylemlerinin çıkması bugüne kadar öğrenci gençliğinin akademik-demokratik mücadelesini, anti faşist direnişi küçük çaplı,

Beyazıt'taki öğrenci mitingine katılım yüksekti.

Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı eylemde öğrenciler gerekeni yaptılar.

ancak ısrarlı direnişleri savunan devrimci- komünist öncü güçlerin birikimleri üzerinde yükseltmektedir.

Bundan sonrada gelişen öğrenci hareketinde bu ısrarlılık ve kararlılık, sürece karşı sorumluluk bilinciyle devam ettirilmelidir. Özellikle öğrenci hareketinin zeminini daraltan, onu dar eylemliliklere mahkum eden öğrenci eylemlerinde, 'benim olsun' mantığıyla grup çıkarlarını başa alan yaklaşımlardan bu dönemde özellikle kaçınılmalıdır.

Bugün ortaya çıkan harekete bütün devrimci-komünist gençliğin sorumluca yaklaşması ve giderek sınıf muhalefetiyle bütünleşmesini yaratmak bakımından dönemin mantığını kavrayarak yaklaşmayı gerektiriyor. Bunu hatırlatma gereği kimi çevrelerin son öğrenci eylemlerine bakış ve yaklaşımlarındaki yanlışlardan ve statükocu davranışlarında görüyoruz. Yaratılan öğrenci eylemleri tüm siyasi çevreleri yoğun bir tartışma sürecine yöneltmiş ve gelişmeler bir çok çevrenin sene başında öğrenci hareketine ilişkin yaklaşımlarını gözden geçirmelerine neden olmuştur.

Tartışmalarda göze çarpan ve mutlaka aşılması icap eden zaafaların başında önemli bir kitlesellik ve meşruluk sağlamış olan öğrenci eylemlerine grup kaygılarıyla yaklaşarak, geniş bir demokratik mücadele zemini sağlayan bu süreci bilerek veya bilmiyerek daraltmaya çalışmalarıdır. İkinci bir zaaf ise; öğrenci eylemlerinin ekonomik ağırlıklı talepler içerdiğini belirterek, ortaya konan eylemleri düz bir mantıkla küçümsemektir. Bizce salt harçlar sorunu etrafında eylemleri sınırlamak öğrenci gençliği sorunlarının özünden uzaklaştırmak doğru değil.

Ancak mevcut öğrenci hareketinin düzeyi ve konumuna bakmaksızın eylem biçimleri ve taleplerini yetersiz görmek, asıl durumu ve öğrenci hareketinin ihtiyaç duyduğu devrimci mücadele ihtiyacını açığa çıkarmaya yetmiyor. Tersinden öylesi bir davranış geniş öğrenci kitlesi ve öncü gençliğin devrimci bir zeminde

buluşmasının olanaklarını daraltmaktadır.

Çoğunlukla bu yaklaşımlar öğrenci hareketinin nesnel gerçekliliğinden ve temel sorunlarından bihaber bireylerden gelmektedir, öğrenci hareketindeki beklenmeyen bu gelişmeler dar dünyasına hapsolmuş, 'devrimcilik' oynayan birikim ve yetenekleri, gelişmeleri kavramaya yetmeyen statükocu bireyleri derinden sarsmıştır.

Geniş kitleler ile kucaklaşmaktan ve onların politik önderliğini üstlenmekten korkanlar; kitlenin gücünü ve öğretici ruhunu kavramayanların bu süreçte paniklemelerine yolaçmıştır. Devrimci mücadeleyi kuru bir ajitasyon ve rutin görüşmeler düzeyinde algılayanlar. Kitleler sokaklara döküldüğünde harekete yön verecek hatta eylemin içinde dahi bulunma cesareti gösterememişlerdir. Sosyal yaşamın dışında olmak, kendini sosyal hayatın herhangi bir parçasında ifade etmekten aciz olanların siyasi ve politik işlev göremeyeceği gibi hareketin önünde tıkaç işlevi gördüğü bu süreçte açığa çıkmıştır. Asıl gençlik önderliği böylesi eylemlerde hareketin içinde gösterilecek politik ustalıklarla kazanılır. Dönemin gerektirdiği gençlik önderi kadroların, hangi değerler ve birikimlere sahip olması gerektiğini açığa çıkarmakta önemli bir işlev görmüştür.

Bugün yakıcı ihtiyaç olarak hisedilen asıl sorun, komünist gençlik ile geniş öğrenci gençliğin bir ekseninde buluşması ve kaynaşması sorunudur. 12 Eylül sonrası öğrenci dernekleri çalışmaları sürecinde ve daha sonraki çeşitli eylemliliklerde en fazla ihtiyaç duyulan genel gençlik kitlesi ile bütünleştirilmediği herkesçe bilinmektedir.

Geçmişte öğrenci derneklerinin tabansız, işlevsiz kalması ve nihayet kapatılmalarına karşı ciddi bir öğrenci tepkisinin oluşmaması öğrenci gençliğin genel akademik-demokratik sorunlarını ve taleplerini göz ardı eden öğrenci hareketini daraltan yaklaşımların dayatılmasından kaynaklanmıştır.

Birçok siyasi çevre kısa sürede bu denli yaygın ve kitlesel eylemlerin yaşanabileceğini hesaba katmaktaydı. Bu nedenle bir çok siyasi gençlik çevresi öğrenci gençlik mücadelesi ve eylemlerine ilişkin ürettikleri politikalarda geçmiş dönemin karamsarlığının egemen olması kendi gençlik çevreleriyle sınırlı bir perspektife sahip olmaları göze çarpyordu. Harçların ödenmemesi talebiyle oluşan kitlesel eylemler öğrenci kitlesindeki karamsarlığı dağıtarak bunun yerini militan bir yükselişe geçen öğrenci hareketi değerlendirmesine bırakmıştır.

Son öğrenci eylemleri halen kimi geçici platformlar dışında genel bir örgütlülüğün yoksun yürütülmektedir. Bizce üzerinde en fazla durulması gereken sorun, ortaya çıkan demokratik öğrenci hareketinin kalıcılıştırılarak bütünleşmesi, komünist etki ve siyasal talepleri oluşturarak gençliğin devrimci, anti faşist güçlerini birleştirmek. Daha güçlü ve birleşik bir mücadeleyi sağlayacak olan demokratik öğrenci örgütlenmesinin yaratılmasıdır.

Gençliğin tüm haykırışlarına karşı kulaklarını tıkayan "paranız varsa okursunuz" diyebilecek kadar çukurlaşan sermaye ve uşaklarına gereken devrimci yanıtı vermek "Biz ölmedik dalga dalga yayılarak Denizlerin, Mahirlerin 68 ruhuyla daha güçlü geliyoruz, yağma yok, üniversiteler bizimidir" diyecek kararlılıkla mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.

Öğrenci gençliğin girdiği bu süreçte kimi demokratik kazanımlar elde ederek mücadeleyi yeni mevziler üzerinde yürütmesi ve öğrenci hareketinin kurumlaşmasının temel yolu birleşik demokratik örgütlenmesinin sağlanmasından geçiyor. Eylemlerin genel durumları değerlendirildiğinde ortaya çıkan eksiklikler ve taleplerin yetersizliğinin aşılabilmesinde temel yöntem yaratılacak örgütlülüğe bağlıdır. Öğrencilerin paralı eğitime karşı geliştirdiği mücadele dönemsel bir sorun olarak görülmemelidir. Harçlar ve paralı eğitim sorununun özünde mevcut kapitalist sistemin yattığı, demokratik tüm istemlerin karşısından tepeden tırnağa organize olmuş örgütlü bir gücün yattığı düşünülerek, buna karşı örgütlü mücadeleyi temel alan bir süreçte ilerlemek gerekiyor.

Öğrenci gençlik için önemi ve yakıcılığı ortada olan 'paralı eğitim' sorununu ekonomik bir sorun olarak değerlendirmek son derece eksik ve yüzeysel kalır. Dünya ölçeğinde kapitalist sistemler gibi TC kapitalizmi de girdiği ekonomik, siyasi, ideolojik krizi atlatmak için, başvurulan IMF patentli (stand by) özelleştirme paketleri sonucu eğitimin özelleştirilmesi sorunu egemen gücün siyasal bir saldırısıdır. Buna karşı mücadelede siyasal nitelikli ve mevcut paralı eğitim sorununun özüne yönelmeyi zorunlu kılmaktadır. Onbinlere varan öğrenci eylemleri görünümde harçlara karşı geliyor gibi görünse de, özü sistemi hedef alan bir niteliktedir. Öyle olmak zorundadır. Bugün bir çok öğrencinin te-

mel sorun olarak gördüğü harçlara karşı eylemlere yönelirken, komünist gençliğin sabırlı ve bilinçli müdahalesi yaratılırsa el yardımıyla kavgaya atılan geniş gençlik kesimleri ulusal ve toplumsal mücadelenin temel kitlesini oluşturmaya aday niteliğindedir. Eylemlerde gençlik genel olarak korku duvarını aşmıştır.

Sorun komünist gençliğin bu süreçte esnek ama tavizsiz müdahalesini ve politik önderliğini üstlenebilmesi, genel demokratik istemlerden kalkış yaparak, siyasal ve politik istemlerini geniş öğrenci kitlesine kabul ettirmesidir.

Eylemler öğrencilerin paralı eğitime karşı duyduğu öfke gibi görünse bile altında bugüne kadar sistemin öğrenciler üzerinde uyguladığı baskı ve örgütsüzleştirilmeye karşı duyduğu öfkenin yıllarca Kürdistan'da yürütülen savaşın gençlik üzerinde yarattığı ağır baskılara karşı duyduğu tepkinin belirgin bir şekilde dışa vurmasıdır. Salt ekonomik gibi görülen öğrenci eylemleri yıllardır süregelen kayıplara, köy yakmalara, faili meçhul(!)lere, Kürdistan'da hayvanlaşan zulme ve eğitim kurumlarının sermayenin çıkarları doğrultusunda arpalık ve körpe beyin talanı haline getiren sisteme karşı duyulan tepkinin, kendi paralı eğitim sorununun karşısında ifade etmesi olduğunu söylemek mümkündür.

Önemli gelişmelerden biri de bugüne kadar gençlik mücadelesinin aynı istemler kanalında kendini ortak ifade edememesinin aşılması harçlar ve paralı eğitim sorununa karşı tavırda oluşan geniş birlikteliktir. Bu süreçte çeşitli değişik yaklaşımların varlığına rastlamak doğaldır. Önemli olan öğrenci gençliğin asgari demokratik talepleri üzerindeki kısır tartışmanın pratik süreçte fiilen aşılmış olması ve önümüzdeki dönemde öğrenci gençliğin politik mücadele istemlerinde öğretici bir pratik ortaya koymasıdır.

Aylardır süren öğrenci haykırışlarına ve halk desteğine rağmen faşist rejimin Milli Eğitim ve YÖK ağzıyla verdiği yegane cevap "parası olmayana eğitim yok" demekten öteye geçmemektedir. Bin bir rezaletle kurulan yeni koalisyon hükümetinin, ilk ve en etkin icratı özelleşmeyi hızlandırmak herşeyi haraç mezat sermayeye peşkeş çekeceğini, tüm ekonomik kaynakların Kürt halkının imha savaşına aktaracağını ilan etmesi önümüzdeki dönemde gençliğin sırtına daha ağır yükler vereceğini gözler önüne sermektedir.

Tam hız özelleştirme ve silahlanmaya devam edeceğini ilan eden MGK güdümlü emanet 'hükümet' özelleştirmeye karşı direnen öğrenci gençliğine de açıktan saldıracağını ilan etmiştir. Öyleyse safılarımızı daha da sıklaştırarak direnişi ülke geneline yayarak sermayedarların uykularını kaçırtaçak eylemleri organize etmek, öğrenci gençliğin görevi olmalıdır!

Gençliğin tüm haykırışlarına karşı kulaklarını tıkayan "paranız varsa okursunuz" diyebilecek kadar çukurlaşan sermaye ve uşaklarına gereken devrimci yanıtı vermek "Biz ölmedik dalga dalga yayılarak Denizlerin, Mahirlerin 68 ruhuyla daha güçlü geliyoruz, yağma yok, üniversiteler bizimidir" diyecek kararlılıkla mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.

8 Mart'ta yine onurlu barış istiyoruz!

FATMA İRIER

8 Mart'ın uluslararası emekçi kadınlar günü olarak anılması -kutlanma-sı önerisinin sahibi Clara Zetkin; "**Güneş nasıl ışımak, ırmak nasıl akmak ve kuş şakılamak zorundaydı, ben de savaşmak zorundayım**" demişti. 1910'da toplanan Sosyalist Enternasyonal'de Clara Zetkin'in 8 Mart önerisinin kabulünün üzerinden 86 yıl geçti.

Geçen bu 86 yılda dünyada çok şey değişti. Dünyamız iki tane büyük savaş yaşadı. Üçüncüsü, dünya devletleri katında ilan edilmemiş bir savaş olarak sürüyor. Birinci Dünya Savaşı'nın kızgın külleri içinden doğan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nden sonra başı çeken Sovyetler Birliği'nin önderliğinde, II. Dünya Savaşı'nın külleri içinden peşpeşe patlayan demokratik halk devrimleriyle sosyalist devletler topluluğu oluşmuştu. Sosyalist ülkeler topluluğunun da desteğiyle, ulusal kurtuluş mücadeleleri yükselmiş, 1960'lı yıllarda paslı sömürgecilik zincirleri parçalanmıştı. Bir tarafta emperyalist-kapitalist blok, öbür tarafta sosyalist topluluğun etrafında oluşan anti-emperyalist ülkeler kuşağı biçiminde bölünen iki kutuplu dünya dengesi nükleer savaş tehditleri altında uzun yıllar varlığını sürdürmüş, bu bıçak sırtı denge altında her iki kutupta da sorunlar bi-

rikmiş, büyümüşü.

1980'li yılların sonuna doğru sanki birden kopan bir fırtına ya da birden sarsılan toprak kaymasına uğrayan sosyalist ülkeler topluluğu çöktü. Rıhtını yitiren dünya dengesi, şaşkınlaşan insanlık, bu büyük enkazın altında kendini kapitalist uygarlık krizinin yıkım savaşı içinde buldu.

İlan edilerek sürdürülen, toplu-tüfekli-barutlu cephe savaşlarından çok daha geniş ve derin boyutlarda süren bu yıkım savaşı insanı içten içe tahrip ediyor, insanları; duyarsız, körleşmiş, sağırlaşmış yaşayan ölümlere döndürüyor. Devletlerarası cephe savaşlarında bilançolar vardır; şu kadar ölü / bu kadar yaralı / şu kadar maddi hasar... Oysa uygarlık krizinin, "Yeni Dünya Düzeni"nin yol açtığı insanı ve doğayı bütün cephelerde tahrip ederek

içten içe süren bu savaşın bilançosunu çıkarmak bile mümkün değil.

İşte, çok yakınımızdan bir örnek: On yıldan fazladır, kendi ülkemizin taa 'içinde' Kürt halkının köylerini yakıp-yıkan, köyleri zorla boşaltan, insanları kurşunlayan, işkence eden, yerlerde sürükleyen korucusu, özel timi, ordusuyla sürdürülen bir kirli savaş yaşanıyor. Bu savaşın bilançosunu; geçen yılki barış etkinliklerinin afişlerinde dile getirilen "**20 bin ölü yeter!**"le ortaya koymak mümkün mü? Ya bu savaşı, bakan ama görmeyen gözlerle, işitip ama duymayan kulaklarla, kafatasının içinde bir et yumağı halinde taşıyan, ama düşünmeyen beyinlerle izleyen yaşayan ölümlerin bilançosu kaç bin?

Bunların durumu daha fazla acı vermektedir bana. Kuşkusuz, hele de genç yaştaki insanların, çocukların fiziki ölümleri büyük bir acı ve onların geride bıraktıkları büyük bir yıkımdır. Ama, bedensel ve ruhsal acıları son bulan bu ölümlerimizden çok, yaşayan ölümlerimizin durumu, savaşın daha vahim boyutunu oluşturmaktadır.

Böylesine duyarsızlaştırılmış; medyaların alık, edilgen izleyicisi durumuna getirilmiş, insan benliğine bunca yabancılaştırılmış bir insandışlaştırma karşısında hâlâ, savaşa karşı mücadeleyi diğer bütün mücadelelerin odağına yerleştirmeyen, onurlu bir barış için bütün cephelerden birden döğüşmek zorunluluğunu görme-

yen, politik veya sivil toplulukların, grupların aymazlığına şaşmamak, kızmamak elde değil.

Evet 8 Mart'ların Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanılmasının üzerinden 86 yıl geçti. Bu sürede genel olarak dünyada kadınların durumunda çok köklü değişiklikler olmadı. Geçmişte sosyalist ülkelerde kimi önemli ilerlemeler, kapitalist ülkelerle ya da devrim öncesi durumlarıyla karşılaştıklarında kadınların durumunda küçümsenmesi mümkün olmayan gerçek değişimler kaydedildi. Ama buna rağmen; buralar da bile ataerkil ideolojinin psikolojinin etkisi uzun yıllar varlığını sürdürdü, köklü bir değişim gerçekleşmedi.

Fakat, bugün öyle bir dünyadayız ki, kadınlık durumundan doğan sorunların hem nedeni hem de sonucu haline gelen bir insanlık krizi durumunu yaşıyoruz. Tabi ki bu krizin ağır faturalarını yine her zaman olduğu gibi ezilenin de ezileni olan kadınlar çekiyor. İnsanlık krizi kadının durumunda katlanılması çok daha zor boyutlara ulaşıyor. Öyle ki, bu krizin bunalttığı, insandılaşmış kadını, kendisini Ortaçağ karanlığına gömen bir sistemin karaçarşafına **'kurtuluş'** umudu olarak sarılabiliyor. Kendini tanrıya adanarak kurtulacağını vaaz eden dinsel taassubun köleleştirici bayrağı altında kitleler halinde katılıyor. Ahlâki çürüme, yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü fuhuş, intiharlar ve cinnet faciaları **"Hâyır Kurumları"**nın önünde uzayan yemek kuyrukları, pazar çöplüklerini her geçen gün çoğalarak diden eller; kadınları hem kadın kimliğinden, hem insan kimliğinden uzaklaştırıyor.

Gerçek hayat böyle devam ededurken, devlet feminizmiyle, sivil feminist grupların, 8 Mart'ları, sadece cins karşıtlığı temelinde, ezen ve ezilen kadınların ortaklaştığı bir gün haline getirme çabalarına, toplumda somut bir karışıklığı olmadığını bilmeme rağmen **'hayır'** diyorum. İnsanlık krizinin, insanı bitiren bu savaşı; hemen burnumuzun dibinde süren kirli savaşı; kadının kurtuluşu mücadelesinin dışında tutmaya çalışan bütün teorilere ve politik yaklaşımlara **'hayır'** diyorum.

Kadın olma durumunun ağır ezilme koşullarının en derinde yatan nedenlerine karşı, emekçi kitlelerle el ele, sınıf kavgasını yükseltme çağrısını, **"sınıf indirgecilik"** suçlamalarıyla bir kenara itmeye çalışan tüm teorilerin, kadının ezilmeye tarihinin son bulmasında herhangi bir kaldıraç olamayacağını altını bir kez daha çizmek istiyorum.

Kadın sorunuyla ilgilenen, kadın alanında örgütlenmeye çalışan tüm bireylere, gruplara, parti ve çevrele

sesleniyorum; dinsel taassubun cinsiyetçi ideolojiye temel dayanak yapıldığı; erkek egemen ideolojinin kapitalist ekonomi temelinde yeniden-yeniden üretildiği, uygarlık krizi savaşının insandılaşdırıcı sonuçlarını, evlerde, işyerlerinde okullarda, sokaklarda yakıcı boyutlarda hissettirdiği; can almayı sürdüren kirli savaşın,

sokak infazlarının en derinden kadınları yaraladığı ülkemizde; **"Güneş nasıl ışık, ırmak nasıl akmak ve kuş nasıl şakılamak zorundaysa; biz de öyle savaşmak"** zorundayız...

Dar anlamda; barutla sürdürülen cephe savaşı anlamında değil; hayatın her alanında, evde, sokakta, işyerinde, okulda, dağda; insanlık savaşı vermek zorundayız.

8 Mart'ları; dünyamızı ve insanlığı yokluşa götüren uygarlık krizinin kendi özgülmüzdde; yanibaşımızda, kendi bedenimizde ve beynimizde gerçekleşen bütün sonuçlarına karşı, nedenlerini ortadan kaldırmayı amaçlayan, onurlu barış için savaşmak günlerine dönüştürelim. Bir kez daha onurlu barış için alanlara diyen tüm ezilen emekçi kadınlara selam olsun!..

Burjuvazinin kadın anlayışı!

direnç anası...

Bacakları bin yıllık sancuları
karnı pazar güllerini taşıy
sancısı; sular güllerini
elleri çapalar köklerini
bir tohum binler verir avuçlarında
Anadolu kadını umudunu karnında yeşertir.
Sevgisini kalbinde
onu hapishane kapılarında
gözü yaşlı resmini gazetelerde görürüz.
Bulut olur yaşlı mendili
"kewir en we hebîn bewejîn tumabîn dile ve heyê" der
kavgaya su verir umutsuz anlarda
elleri dillenir yorgunluktan
ayakları isyan eder
beyni "devam" der
kurtarıcı yiğitler doğurur sancuları
baharı savurur
zemherini sırtlar
gülen ağıtlar söyler sancılı karnına
yaşlı ağıtları dağ doruklarına
gecekondumuza ışığını
fabrikamıza direncini
mezralarımıza ağıtlarını gönderir.
SEN!
direnç anası, karnında pazağülleri taşıdıktça
BİZ doğmaya hazırız

Rojilat DOĞU

Faşizm ve görevlerimiz

Serdar YÜCE

İnsan toplulukları yaşamını idame ettirebilmeleri için, giriştiği sosyal faaliyet sonucunda doğal kazandığı maddi ve kültürel değerler, insanı ortak topluluk yaşamına taşımıştır. Ortak toplumsal yaşamın getirdiği toplumsal iş bölümünün tarihi süreç içinde farklı sosyal katmanları yaratması, toplumsal yapıdaki ilk iç çelişkilerin ve çatışmaların oluşmasının başlangıcını teşkil etmiştir. Dünden bugüne yaratılmış olan tarihin sınıflararası savaşı sürecinin ürünü olması, toplumdaki her tarihi sürecin, toplumsal yapıdaki siyasi etkisinin dönemin egemen güçlerince belirlendiği gerçeğinin bugünkü mevcut yapılanmada dahi görebiliyoruz.

Yani ekonomik alt yapıya sahip olan gücün kendi çıkarları doğrultusunda düzenlediği toplumsal kural ve yasaların devlet örgütüyle bütünleştirilip kendisine politik üst kurumlar oluşturarak yürütmesi ile egemen gücün ekonomik işleyişinin yarattığı kültürel anlayış, egemen gücün siyasi yapılanmasının da yansımasıdır. Bununla ise kendi siyasi anlayışına denk düşen bireyler yaratarak toplumda yozlaşmayı hedeflemiştir. Felsefi olarak; bir burjuva; patron olduğu için patron gibi düşünmez. Bir burjuva; patron gibi yaşadığı için patron gibi düşünür. Bir işçinin; bugün bir işçi gibi düşünmemesinin nedeni ise, yukarıda açıkladığımız egemen gücün sistemli politikalar ile kendi felsefesini topluma empoze etmesindedir. Zaten işçi, işçi gibi düşünmese dahi, düşündüğü yaşam biçimi hayalden öteye gitmeyen bir ütopyadır. İktisadi yaşam koşulları sosyal yapıyı, sosyal yapılanma ise siyasal düşüncenin ortaya çıkmasına ve çatışmasına yolaçmaktadır. Bunun en güzel somut örneği ise, Spartaküs'ten Şeyh Bedrettin'e kadar uzanıp gelmektedir.

Toplumlar tarihinin her dönemde ezen ile ezilen sınıflar arasındaki savaşında, ezilen işçi-emekçi sınıfın devrimci toplumsal muhalefeti karşısında sömürsünü ve iktidarını kaybetme aşamasına gelen burjuvazi her yerde ve her dönemde askeri diktayı devreye sokarak egemenliğini korumaya yönelmiştir. Askeri dikta, yani faşizm ile halkın kanı pahasına elde ettiği akademik-demokratik hakları zorla el koyarak, toplumu, sindirip şovence, gerici açık terör eylemlerine yönelmesidir. Üzerinde yaşadığımız Türkiye ve Kürdistan'ı 'faşizm diyarı' diye adlandıırırsak pek de yanlış olmayız. Devrimci harekette başlı başına tartışma konusu olan faşizm sorununa daha önce yazılanlardan, söylenenlerden farklı olmasa da, komünizan bir genç olarak bir şeyler katabilme çabasıyla böyle bir yazıya yöneldim. Özellikle faşist odakların gelişip güçlendikleri böylesi bir süreçte gerekliliğine de inanıyorum.

Faşizm kelime olarak 'fascis' adında türetilmiştir. Roma imparatorluğu döneminde yüksek memurları koruyan koruyucuların ellerindeki baltalara verilen ad.

Bu baltalar dönem devletinin iktidar simgesi olarak adlandırılıyor. Anlamı ise; milletin bir bütün olarak bir otorite etrafında bütünleşmesini ön koşul olarak göstermektedir. Faşizm genel olarak marksist olmayan bütün 'çağdaş' diktatörlükleri kapsamaktadır. Faşist gerici diktatörlüğün amacı; içerisinde bulunduğu ekonomik ve sosyal düzeni zor kullanarak sürdürmesidir.

Toplumlar tarihinin her dönemde ezen ile ezilen sınıflar arasındaki savaşında, ezilen işçi-emekçi sınıfın devrimci toplumsal muhalefeti karşısında sömürsünü ve iktidarını kaybetme aşamasına gelen burjuvazi her yerde ve her dönemde askeri diktayı devreye sokarak egemenliğini korumaya yönelmiştir.

Evet genel olarak faşizmin kol gezdiği ülkeler daha çok az gelişmiş emperyalizme bağımlı ülkeler olması hiç de tesadüfi değildir. Geçmiş örnekleri Türkiye, Bulgaristan, Macaristan, Afrika ve Latin Amerika ülkeleridir. Bu az gelişmiş ülkelerin işçi emekçi halkının devrimci toplumsal muhalefeti geliştirip, iktisadi, siyasi bağımsızlığını istemesi sonucu, hammadde, pazar sorununu, sermaye yatırımı tehlikeye düşen emperyalist odaklar özellikle Pentagon, CIA gibi kurumlar ile işbirlikçi yerli burjuvalarla, işbirliğine girerek askeri diktatörlükleri başa getirmektedirler. Faşist yönetimlere başvurulmasının ana nedeni orta ve büyük burjuvazinin sosyalist bir devrimden korkmasıdır.

Bugün ülkemizde ve benzeri ülkelerde devletin mevcut yapısı ise demokratik hakları kısarak toplumun siyasi-politik gelişmesini engellemek için güya 'devleti koruma' adı altında 'hukuk devleti' yerine demokratik kurumların biçimsel gösterisi şeklinde devletin gerçek faşist yüzü maskelenmektedir. Bunun somut örneğini Kürt UKM'si karşısında TC'nin giriştiği faşist katliamcı politikalar ve her geçen gün ırkçı, faşist, fundamentalist örgütlenmelerin çığ gibi büyümesi, bunların alanane; üniversitelerde, sokaklarda açık kitle eylemlerine yönelerek giriştikleri saldırıların ardı arkası kesilmeyen faili meçhul(belli)ler, gözaltı katliamları, hizbullah, kontrgerilla vb. gibi faşist gerici odakların polisle içiçe çalışmalarının artık kendisini saklayamayacak durumda ayyuka çıkarmıştır. Geleceğini teminat altına alabilmek için gençliğe yatırımlar yapan egemen güçler, MHP vb. faşist odakları kullanarak kendisine hazırlıkta cellatlar hazırlamaktadır. MHP ve uzantısı olan ülkü ocakları mafyalaşarak gençliği ciddi düzeyde etkisi altına almaktadır. Bunların polisle olan açık ilişkisinin yarattığı olanakların da kullanılarak, işsiz gençliğe paralar verilerek silahlandırılıp, yurtsever devrimci güçler üzerine gönderilmeleri, esnaftan zorla haraç toplamaları, sıradan gençliğ para ve silah vererek pembe düşlere

yatırarak gün be gün faşist saldırılara girişmeleri.

Faşizm gücünü efsanevi mitoslar yaratarak kitleyi sindirip ya da coşturmada aldığından dolayı, gençliğin körpe-atılğan-asi yapısı; ülkücülükle, turancılıkla yoğrulup gelecek için potansiyel halk katilleri yaratılmaktadır. Gözle görülen bir gerçek ise bu faşist odakların kucakladığı kitle potansiyeli, feodal derebeyi yapısı olan, taşradan yeni gelmiş, işsiz, bütünlüklü bir sosyal yaşam ve kişiliği barındırmayan unsurlar oluşturmaktadır. MHP'nin meclise girememesi faşist odakların gerilediği anlamına gelmemelidir! Tam tersine; faşist MHP kökenli Ağarlar, Menzirlere gibi şahısların diğer burjuva partilerde aday olmaları MHP'nin mecliste bütünsellik olarak yer aldığına en bariz kanıtıdır. Devlet içinde kurumlaşan faşist odaklar içiçe girerek gelecek açısından devrimci gençlik için ciddi düzeyde tehlike oluşturmaktadırlar. Hatta bunun yakın örneği, Gazi'de, Ümraniye'de, Sivas'ta somut olarak yaşanmıştır.

Geçmişte faşist odaklara karşı verilen mücadelede oldukça deneyime sahip olan devrimci örgüt ve partilerimiz birçok çabaya rağmen, faşizmi geriletmemiştir. Özellikle, günümüz devrimci gençliği faşist deyince MHP odağı aklı gelmekte. Elbetteki MHP faşisttir. Fakat asıl olarak faşizm sömürücü kapitalist devletin öz yapısında yattığı unutulmamalıdır! Hele Osmanlı gibi gerici bir imparatorluğun temsilcisi olan TC devletin karakterinin dikkate alınarak örgütlenme ve eylem anlayışını bu doğrultuda yönlendirmemek başlı başına içine düşülen siyasal bir gafittir. Geçmişte yapılan faşist darbelerle büyük yaralar alan devrimci hareket ve devrimci hareketin beslenip geliştiği halk kitleleri üzerinde siyasal ve psikolojik olumsuz etkiler yaratan askeri faşist darbeleri, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin ilerlemesini durdurup geriletmiştir.

Geçmişin olumsuz etkilerini kırıp şimdi yeni yeni gelişen devrimci hareket geçmişte yaptığı zaafı yapmamakla yüzyüze gelmelidir. Özellikle mücadelede siyasal birikimsizlik ve örgütsel deneyimsizliğin verdiği zaafı bünyesinde barındıran gençlik daha hassas davranmalıdır. Faşizme ve faşist odaklara karşı bireysel eylemlilikler hem etkisiz, hem de sonuca götürecek adımlar olmadığı dikkate alınarak kitlesel halk hareketinin örgütlenmesi ön plana çıkartılmalıdır. Aksi ise faşizm kanunu milliyetçilik, devletçiliktir, demogojisiyle propaganda yaparak kendisine kitle tabanı yarattığından dolayı bireysel eylemlerin anti propagandasını yaparak bu propagandaya da yakın ve yatkın olan küçük burjuva unsurların desteğini alarak daha da güçlenmektedir. Ve kamuoyu önünde kendilerini haklı çıkarma olanağını da yakalamaktadırlar.

Biz komünistler unutmamalıyız ki; tekelci egemen gücün kendi çıkarlarını koruyabilmek için ne pahasına olursa olsun içinde bulunduğu dönemin koşullarına uygun belirlediği tüm politik anlayışa ve bunun da en katısı olan faşist ideolojisine karşı oluşumuz; egoistçe kendi çıkarlarımızı koruma iç güdüsünden değil, faşizme karşı proletaryanın dünya görüşünü (Marksizm-Leninizm) savunarak, toplumu gerçek kurtuluşa götüren sosyalist sistemi kurma çabamız salt kendi istemimizin dışında yaşamın kendi dinamiği olan diyalektik ve ta-

rihsel materyalist akışın bir sonucu olduğundandır. Bu da bizlere burjuvazinin tersine toplumsal yaşamı ileriye doğru ne pahasına olursa olsun değiştirme misyonunu yüklemektedir.

Kürt ve Türk gençliğinin geleceğini karartarak ipotek altına alan tekelci faşist TC devletine karşı gençlik, sosyalizm bayrağını yükselterek, mücadelemizde önemli bir mevzi olan ve bugün ihtiyaç dayatmasına rağmen oluşturulamayan Ulusal Demokratik Gençlik Cephesi acil bir zorunluluk olarak önümüzde duruyor. Bu anlamda somut atılmış adımlar yok. Yerel düzeyde kısmi eylem birlikleri olsa da bu sorunun teorik tartışmaları yapılarak, pratik adımları atılmalıdır. Faşist gerici odakların saldırısı sonucunda zorunlu biraraya gelen devrimci, demokrat, yurtsever gençliğin eylemsel birliği gerek nitelik, gerekse nicelik bakımından sağlıklı bir zemine oturmuyor.

Genel günlük siyasal örgütlenme faaliyetinde olduğu gibi anti faşist mücadelenin örgütlü faaliyetinin gerekliliği gözardı edilmektedir. Diğer bir sorun ise Kürdistan gençliğinin ulusal ve sınıfsal özgürlük mücadelesinde Türkiyeli devrimci gençlik ile yeterli derecede karşılıklı dayanışmayı eksen alan bir ortak konsensüs sergilememesidir. Gelişen son süreçte Kürdistan gençliğinin yapısındaki anti faşist devrimci duyguları, sosyalist bilinçle donatmak tarihsel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

*Ve olacaksa birgün ölümüm
Bayramların coşkusu yaşamalı cenazemde
Beni doğuran anam ağıt yakmasın bana
Zılgıtların zafer çiğlikleri
Beni onurlandıran yüreklerde
Karıncanın sırtından taşınmalı cenazem
Kuşlar eşlik etmeli bana
Özgürlüğün kanadında...*

Baki Gökçe

**İdam edilişlerinin 14.
yıldönümünde 13 Mart devrim
şehitlerini saygıyla anıyoruz**

AVRUPA'DAN YURTSEVER-SOSYALİST KADINLAR

Kürdistan tarihinde Mart ayı

Halit KAYA

O lumlu veya oyumsuz, sevinç ya da üzücü gelişmelerin yükü, tarihleri dolayısıyla, MART ayı sıkça karşımıza çıkmaktadır. Kürdistan tarihinde bu bir tesadüf müdür? yoksa iklimin, toplumun ruhi şekillenışı üzerindeki etkisinden dışa vurma mıdır? Ya da işgalci devletlerin, kışın ağır iklim koşulları altında sessizliğe gömülen toplumun, bu zorunlu sessizliği altında bir isyan sezinleyip, baharın başlangıcı ile tomurcuğu açmaya fırsat vermeden koparma istek ve girişimlerinden mi ileri gelmektedir? Belki de hepsi. Ama şu bir gerçek ki, Kürdistan tarihinde, Kürt ulusunun toplumsal gelişim tarihinde MART ayı büyük olaylara, gelişmelere tanıklık etmektedir.

21 MART'a rastlayan Newroz Bayramı; Kürt toplum yaşamında önemli bir simgedir. Tarihin derinliklerinden gelip, toplumun bir içsel olgusu adeta bir yaşam momenti durumuna gelmiştir. Newroz'da Kürt ulusu düşmana inat; işgallere talanlara, katliam ve sürgünlere inat, her yıl geçmişi ile varolduğunu ve geleceğini kurmak istediğini dile getirir. Tarihten silinme çabaları karşısında, içten içe yanan ve hiç sönmeyen bir ateş, bir öz dinamik rolü üstlenmiştir adeta. Newroz Bayramı Kürt ulusu için, Kürt halkı için yaşam isteğinin ve azminin bir toplumsal sevinç biçimidir. Kürt toplumu da adeta doğanın mevsimsel, yeniden dirilişi gibi canlı olduğunu kanıtlamak istemekte ve kuvvetle dile getirmektedir. Her MART'ın Newroz'unda, Newroz; yaşana gelen tarihsel gelişmeler içerisinde, geçmiş bir başarının anılmasından çok, toplum olarak yaşamın bir işareti, özgür geleceği kurma isteğinin güçlü bir anlatımı halini almıştır.

Düşman, belkide bu yüzden örküntüye kapılmış, yaşam isteğinin söndürülmesi için MART'ı yaşamın başlangıç ayı olarak uygun görmüştür. Etki ve tepki gereği, gelişmelerin MART ayındaki yoğunluğunun nedeni bu olmalı.

Örneğin 1921 yılı MART başlangıcında Koçgiri halkı, ulusal bakımdan yeni bir yok sayılma ile yüzyüze olduğu hissiyle kalkışmada bulunmuştur. MART 1972'de Güney Kürdistan'da Kürt halkının, Irak diktatörlüğü ile anlaşma imzalamak üzere dize getirmesi, diktatörlüğün, mevsimin ilk saldırılarını da hezimeteye uğratmasından sonra gündeme gelmiştir.

MART 1937 yılında, Dersim halkı da "yeni devletin", "yeniden fetih" hareketi karşısında toplumsal tepkisini silahla dile getirmiştir.

Küçük bir MART kronolojisi:

- 21 MART: Newroz bayramı

Mart ayı Kürdistan tarihinde

önemli bir yere sahiptir. Belki de en fazla şehit verdiğimiz ay Mart ayıdır. İşte en güzel örneklerinden Zekiye Alkan. Sıcacık bedenini Newroz ateşiyle tutuşturdu. Ardından Rahşanlar... ve daha niceleri Kürt halkının özgürlüğü için alevlere sardı kendini.

- 6 MART: Koçgiri hareketi
- 21 MART 1937: Dersim başkaldırısının başlangıcı
- 21 MART 1982: Mazlum Doğan'ın,
- 21 MART 1990: Zekiye Alkan'ın Newroz'U kutlamak ve TC devletini protesto etmek için kendini yakması.
- 7 MART 1988: Halepçe Katliamı
- 4 MART 1981: Ali Ereğ'in Diyarbakır cezaevinde dövülerek öldürülmesi
- 4 MART 1925: İstiklal Mahkemeleri'nin kuruluşu
- 11 MART 1972: Otonomi anlaşmasının imzalanması
- 13 MART 1982: Üç komünist işçi; İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuğun idamları
- 31 MART 1947: Mehabat Kürt Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Qadı Muhammed ve arkadaşlarının idam edilmeleri ...vb.

Bu küçük kronoloji, basit bir hatırlama ile kalmaz. Aynı zamanda katliam ve sürgünlere de işaret etmektedir. Mart ayında binlerce Kürt insanı düşmanlar tarafından hunharca şehit edilmişlerdir. Bundan dolayıdır ki, 31 MART Mehabat Kürt Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Qadı Muhammed ve arkadaşlarının idam tarihi, artık tek tek adları sıralandığında ciltlere sığmayacak kadar halkımız insanları için bir şehitler günü olarak hemen herkesçe kabul görmektedir.

Mart ayı Kürdistan tarihinde bir bayram ayı, bir başkaldırı ayı, bir direniş ayı ve şehitlerimizi anma mertebesine yükseltecek kadar önemli hale gelmiştir.

16 Mart... İnsanlık tarihine 'kara leke' olarak geçen imha yılı...

HALEPÇE..!

M. SÜHEYL ATAÇ

Bu ismin duyulduğu her yerde KUKM'nin en kanlı, en karanlık tarihi sayfası olduğu gerçeği herkesçe kanıksanarak kabullenildi artık. 16 Mart 1988 günü Irak ordusu hava kuvvetlerine bağlı uçaklar, Güney Kürdistan'ın Halepçe kentine kimyasal bombalar yağdırarak, 5 bin insanımızın ölümüne neden olmuşlardı. Bu olay Irak ordusunun Güney Kürdistan'da gerçekleştirmiş olduğu en büyük vahşettir.

Ülkemizi egemenlikleri altında tutan egemen devletlerin halkımız üzerinde estirdiği terör ve katliam politikaları sonuçlandırılmadan Halepçeler bitmeyecektir. 16 Mart Halepçe Katliamı ülkemiz tarihinde hiç bir zaman ilk olmamıştır, son olmayacağı da aşıkardır.

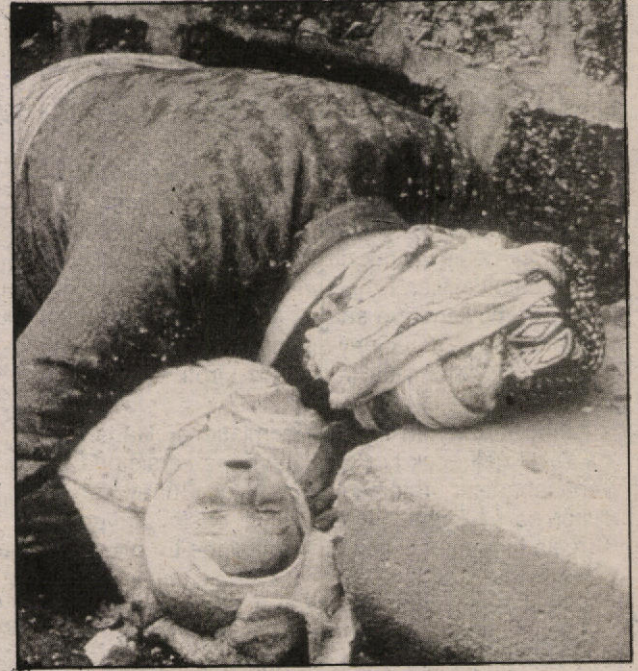
Ülkemizin Güney parçasında, 9 yıl devam eden Irak-İran savaşında geleneksel (feodal) önderlik ulusal kurtuluş mücadelesinde kimi kalıcı mevziler kazanmışlardı.

Güney'in dağ köylerini mekan edinen peşmerge güçleri, Irak ordusuna darbeler indiriyor, İran'la savaş durumunda olan Irak ordusunun gücünü bölüyorlardı. Aynı dönemde Türkiye'de 12 Eylül darbesi yaşanmış olmasına rağmen, peşmerge güçlerinin ülkenin Kuzey parçasıyla olan diyalogları sürüyor, hatta T.C zaman zaman peşmerge liderleriyle pazarlığa oturuyor, onların otoritesini resmen olmasa da fiilen tanımak durumunda kalıyordu. Bu durum ülkenin Kuzey parçasında ulusal mücadelenin güçlenmesine katkı sağlıyordu. İran'da fiili durumdan istifade eden ulusal güçler İran ordusunun karşı saldırılarını yoğunlaştırıyordu.

Gerek İran'da olsun, gerek Irak'ta olsun geleneksel önderlik, ulusal mücadelede aynı ortak paydalarda ideolojik görüşlere sahiplerdi (bugün de aynılar). Ülkesini egemenlik altında tutan güçlere darbeler vurabiliyor fakat, mevcut mevzileri aşamıyorlardı. Yaklaşık 9 yıllık İran-İrak savaşında ulusal hareketin durumu böyle kaldı. Bu durumun iki önemli nedeni var:

1) İran'da islami devrim gerçekleşmiş. İktidara gelen islami dikta hükümeti devrimin ihracını hedeflemişti. Emperyalistler islami devrim ihracını diğer ülkelere sıçramasını engellemek için Sünni-Şii çelişmesini yaratarak kendi elleriyle besledikleri Saddam'ı (Saddam, Arap dünyasının anti-emperyalist yönelişinin temsilcisi duruma toplumsal hareketliliğin önünü tıkamak üzere bizzat emperyalizm tarafından beslenmiştir) İran'a musallat etti.

2) Yaklaşık bir asırdır belli aralıklarla da olsa süregelen Kürt halkının ulusallaşma mücadelesi İran ile Irak

Halepçe Katliamı'nın ardından tam 8 yıl geçti...

arasındaki çelişkilerden faydalanmasını bilirse mücadeleyi ileri mevzilere taşır ve bu durumda bölgesel dengelerin alt-üst olacağını gören emperyalizm 1966-1967'de Mustafa Barzani'nin almış olduğu "tarihsel hata" diye bilinen kararını (Barzani, Sovyet sürgününden döndükten sonra Sovyetlere karşı güvensizlik beyanında bulunmuş ve ulusal mücadelenin çıkarlarını ABD'de görmüştür) değerlendirek ulusal mücadelenin önünü tıkamıştır.

Halepçe Katliamı, İran-İrak savaşının ateşkesle sonuçlanmasından hemen sonra gerçekleşmiş ve diğer parçalarda da aynı dönem içerisinde ulusal mücadeleye indirilen darbeler de gösteriyor ki; Irak ordusu Halepçe üzerine zehirli bulutlardan ölüm yağdırırken yalnız değildi. İran, Kürt ulusal önderi Qasımlo'yu Avrupa'da komplo sonucu öldürdü. Akabinde Türkiye sivil katliamlara başladı. (Oramar köyü ve Yüksekova Katliamları...) Halepçe Katliamı'ndan sonra ülkelerinin Kuzey parçasına sığınmak durumunda kalan onbinlerce peşmerge ailesi, burada da Türkiye'nin insafıyla yüzyüze kaldı. Açlık ve sefalet içinde yüzlercesi, mülteci kamplarında öldü.

Halepçe, bir ilk değil tekerrürdür. Barzan, Zilan, Koçgiri, Agiri...den sonra Kürdistan tarihine eklenen kanlı bir sayfadır. Tek farkı var diğerlerinden; kurşun yerine kimyasal gazların kullanıldığı bir vahşettir.

Güney Kürdistan 1991'e gelene kadar yüzbinlerce şehit verdi. Ülkenin her karış toprağı şehit kanlarıyla sulandı. Halepçe bu savaşım sürecinin bir parçasıdır.

Ağustos 1990'da Saddam'ın Kuveyt'i işgaliye başlayan süreç, Halepçe'den ulusal mücadeleye yeniden ufuk açıldı. Mart 1991'de Güneyin tamamında tüm halk kesimlerinin katıldığı ulusal ayaklanma kısa sürede büyük başarılar kazandı. Zagros dağlarının kuzeyinde yer alan petrol bölgesi ile Kerkük ve Dihok'un güney batısında bulunan Musul'da dahil kurtarılmış bölgeler oluştu. Ulusal ayaklanmanın bu kısa süreli büyük kazanımlarını gören emperyalist ittifak güçleri Irak üzerindeki hava saha ambargosunu kısa bir süre için (Kürtleri kırmak üzere) kaldırdı ve akabinde 91 büyük göçüne tanık oldu. tüm Kürdistan.

91 Haziran'ından bugüne dek Güney Kürdistan'da (36. paralelin kuzeyi) Kürtler diğer azınlık halklarla birlikte emperyalist tahakkümle kendilerini yönetiyorlardı. 1992'de parlamento oluşturuldu. Ortak hedef olarak da Irak'ta federatif çözüm etrafında birleştiler. Emperyalizm bu durum karşısında da huylandı ve soruna 'demir attı'. Zaman zaman Türkiye'yi, Güney'i işgal etmek için teşvik etti, zaman zaman da İran'a göz kırptı. Sorunun nedeni oldukça net:

Emperyalizmin asırlık kurumlaşmış çıkarlarına zeval getirecek her türlü davranış karşısında yeni bahaneler üreterek karşı çıkıyor. Güney Kürdistan'da 91 Bahar Serhildanı'yla başlayan yeni sürecin tikanma noktasına gelmesinde en önemli etken budur.

Tabi ki bu nedenleri bugün Güney halkına olanca çıplaklığıyla ifade etmeye kalkışırsanız, pek inandırıcı olamazsınız. Emperyalizmin 'güleç' yüzünü gören halk karanlık tarafı göremiyor. Dolayısıyla toplumsal muhalefetin önünün açılması için mevcut olan geleneksel örgütlülüğü aşan tarzda bir yönelme içerisinde olması zorunludur. Bunu sağlamak için de inandırıcı, güven verici olmak gerekiyor.

Güney'de halk düne kadar daha umutlu yaşıyordu. Çünkü tasahhur ettiği özgür bir gelecek hedefiyle yaşıyordu. Düşman orduları değil bir Halepçe, onlarca Halepçe de yaşatsa yine de yılmıyordu. Ama bugün durum farklı. Ulusal mücadelede şehitler vermiş, yoksul olan halk açlıktan kıvraniyor, çöplerden ekmek ve yemek artıklarını toplayıp çocuklarına yediyor. Çoğu düşmanla işbirliği içerisinde girmiş, yüzlerce yurtseverin kanını akıtmıştır. Toprak ağalarının ise bugün güzel yaşamlarından eksilen bir şey olmamıştır.

Kürdistan tarihinde Halepçeler bitmemiştir, Güney'de hiç bitmemiştir. Hatta kendi ellerimizle yarattıklarımız, daha büyük yaralar açmaktadır. Bugün Güney'de hiç kimse; ne genç, ne yaşlı, ne kadın, ne erkek ezilen sınıf mensubu hiç kimse gidişattan memnun değil... Çözümü ifade etmeye çalışık. Süreç yeniden başladı... Ve yeni bedeller gerekecek..!

Yeni umutlarla, daha güzele...

Günümüzde yaşanan genç işçi sorunlarını ele alacak olursak; bir hayli yoğunlaşmış düzeyde seyir etmiştir. Bu da genç işçi olmanın verdiği bir avantajın, dezavantaja dönüşmesine yolaçıyor. Bu yönüyle de "genç işçi" hayatın tüm alanlarında bir bütün olarak "en fazla"lara gebe durumda.

Mutlaka gençlik temiz duygularıyla hayata bakarken umduğunu bulamıyor. Sistemin genç beyinler üzerinde yürütmüş olduğu politikalar gençlik kesiti içerisinde bir "bulanıklık" dönemini beraberinde gündeme getiriyor. Özellikle bu yöntem işçi kesitinde bulunan genç işçileri daha fazla etkilemektedir. Maalesef işçi sınıfındaki gençlik hayatın verdiği zorlu koşullarda çalışmasını bir yönüyle zorunlu kılıyor.

Bu ve benzeri olayların en somut örneğini kendim bizzat bir genç işçi olarak farkedebiliyorum. Ben onsekiz yaşında olan genç tezgahtarım ve işçiyim. Mutlaka bende istediğim ve arzuladığım bir yaşamı bulabilmiş değilim. Çünkü sonuçta çalışmak zorundayım. Kendi ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için, aile ekonomisine katkı sağlayabilmek için zorunlu birşey. Ancak çalıştığımın karşılığını alma noktasında bir takım çelişkiler gündeme geliyor. Örneğin ben emeğimin karşılığını almıyorum. Haftanın altı günü ve oniki saat çalışan bir işçiyim. Aldığım maaş ise çok gülünç bir rakam: Dört buçuk milyon. Asıl gülünç (!) olan emeğimin karşılığını vermemeleridir. İşveren olmalarına rağmen, çalışan işçilerin emeklerini ipotek eden bu insanlar daima sırtımızda haksız kazanç sağlıyorlar. Paralarının olmasına rağmen işçiyi sömürmek ve onun sırtında para kazanabilmenin hesabını yapan, işçiyi ne derece sömürürse o derece kar elde etmenin yollarını arayan bu insanlar, bizlere karşı hiçbir zaman iyi davranmıyorlar. Zaten başka alternatiflerinin (!) olmadığını dillendiriyorlar. O da sistemi güçlendiren bir parçadır.

Bütün bu ağır koşullar altında çalışıp, dişini tırnağına katarak, akşam eve ekmeğe götürebilmenin hesabını yapan biz gençlerin, her türlü sosyal ve kültürel faaliyetlerden yoksun olması bizler açısından büyük bir tehlikeyi gündeme getiriyor. Peki bu noktada yapmamız gereken şey nedir?

Kapitalizmin hergeçen gün genç beyinleri sömürerek asaletini sürdürmeyi amaçlaması, bunun paralelinde toplumsal muhalefetin gelişmesi sistemi çıkmaza sokmuştur.

Gençlik temiz duygularıyla hayata bakarken sistemin azgın saldırılarının karşısında kendisini bulunca şaşma noktasına geliyor. Sonuçta ezildiklerini hissediyorlar, yaşamla mücadele etmenin zorluklarını öğreniyorlar. Emeklerinin karşılığını ne pahasına olursa olsun alma mücadelesi veriyorlar. Bu da zaten onların en doğal hakkıdır.

Bizler genç insanlarız. Farklı düşünüyor olabiliriz. Belki kendimize göre de sorunlarımız da vardır. Mutlaka hayata temiz duygularla bakarken hayatın ne kadar acımasız olduğunu görebiliyoruz.

Sadece umduğumuz, beklediğimiz bir yaşam tarzı değildir. Zaten bizim için bu denli küçük noktalar ayrıntıdır. Ancak şunu gözardı etmemek gerekir; sistemin topyekün saldırıları karşısında barikatlar örmenin zamanı gelmiştir. Sistemi alt etmenin, devrim şiarlarını kulaktan kulağa, devrim şarkılarını halklardan halklara söylemenin zamanıdır şimdi!

Sonuç olarak şunu söylemekte yarar görüyorum: Bunları başarmak için hakkımızı savunabilmeli gerektiğinde ise başkaldırmayı, bizleri sömüren insanları emeğimizin karşılığını vermeyenlerin karşısına çıkabilmeliyiz. Bu bizim en doğal hakkımızdır ve bu da örgütlü bir şekilde mücadele vermekten geçer. Örgütlü bir gençlik bunu başarabilir ve gelecek toplum bizleri, gençleri daha güzel umutlarla beklerken; geleceğin çağdaş insanları olma yolunda sosyalizm şiarını yükseltmeliyiz.

Rêheval dergisinin, sosyalist gençliğin sesi olması yolunda atmış olduğu bu anlamlı çalışmasını destekliyor, tüm gençliği Rêheval'e sahiplenmeye çağırıyor ve Rêheval çalışanlarına başarılar diliyorum.

Adanada'dan bir grup genç işçi adına Gülhan ÖZER

SİVAS

Ellerinde zilim çalınır

Abu ŞEHMUZ DEMİR

Yukardaki başlık kimimize, pek birşeyler ifade edemeyebilir, fakat bana göre çok şeyleri çağırıştırıyor. Pir Sultan Abdal bundan dört-yüz yıl önce yapılan zulmü karşı durarak söylediği bu sözler bugün ne de güzel anlatıyor, zulmü yıkılasıca bu zulmün. Sivas, nice zulm görmüş, nice katliamlara uğramış ve bir çok tarihi gelişmelere tanık olmuş güzel Sivas'ı yeni katliamlara hazırlamakta devlet. Bakın; Osmanlı saltanatı paşalarından kuyucu Murat Paşa, Kürdistan'a sefer etmeye ilk hazırlığını iç Anadolu'nun Tokat şehrinden sefere çıkmasının büyük nedenleri vardır. Tokat'tan çıkan Kuyucu Murat, ilk kitle katliamına sivas'tan başlayarak Diyarbakır ve Siirt'te kadar uzanır. Kuyucu Murat Paşa, bu tarihi ünlü Kürt katliamında her altı yüz metre aralıkla kazdırdığı kuyular ve diktirdiği direklere. Kürtlerin kafalarını keserek direklere diktirir. Ve bunu şu sözlerle de ifade eder. "Bunlar insan-değil, bunların kafasını kuşların daha iyi yiyebilmesi için bu yöntemi seçtim" demektedir.

Evet. Bugünkü TC Devleti'ni yönetenlerin kafaları zaten özürdür. Onların günlük olarak psikoterapi uzmanlarına gitmeleri gerekiyor.

TC kuruluşunun ilk adımlarını atarken Koçgiri katliamını gerçekleştirmiştir. İşte bu özürdür kafaların yönettiği ülke dün 37 sevgi dolu canı diri diri yakarak insanlarımızı katletmişlerdir. Daha bu 37 canın kanları kurumadan TC tekrar yeni katliamın avına çıkmıştır. Sivas'ta Kürt ve Alevi bölgesi insansızlaştırmak isteyen TC'nin amacı; dün Botan ve Dersim'e uyguladığı yöntemin başka bir şeklini bugün Sivas'ta gerekçelerde Botan'da, Dersim'de olduğu gibi aynısı, TC devletinin resmi gayri-resmi özel tim kontr-gerilla gibi güçleri, geceleri köylere gerilla veya sivil kıyafeti altında yöre köylerinden yiyece alarak ve daha sonra gündüz düzenlenen operasyonda "sen gerillalara yardım ettin" denilmektedir. Bakın bir köylü bu gerçeği şu yüzüne çıkarmaktadır. Karakola çağrılan köylüye sen teröristlere yardım etin gerekçesiyle sorguya çekiliyor. "Köylüde geceyarısı yiyecek verdiğimi bir ben biliyorum; bir de alan biliyor, siz bunu bildiğinize göre terörist sizsiniz." Ne kadar haklı yoksul Sivas köylüsü.

Diğer yandan utanmadan da Sivas Valisi Aydın Güçlü, en büyük Kürt isyanı bu bölgede gerçekleştirildi demekte, yani bu sözleri söylerken yörede yaşayan Kürt ve Alevi kitlesini bölgeden geçettirmeyi refah gördüğünü TC devletinin üst düzey memuru kendi ağzından ifade etmektedir.

Gelelim asıl TC devletinin ne yapmak istediğine.

Kürt ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin önünde ne yapacağını bilmeen rejim çaresizliğin elinden su yılanı gibi dönüp dolanıp ateşle oynamaya de-

vam etmektedir. TC asıl bu tür çıkışlarıyla gündemi saptırmaya devam etmektedir. Bir süre önce PKK ikinci kez tek yanlı olarak ateşkes ilan etti. Kürt sorununun barışçıl yöntemlerle çözümünden yana olduğunu tüm dünya kamuoyuna duyurdu. TC rejimi gündemi saptırma çabaları için provakatif eylemlere bizzat başvuruyor. TC'nin güvenlik güçleri Şırnak'ta 11 insanımızı vahşice yakarken, TC'nin boyalı basını bu vahşeti. "İşte ateşkes ilan eden PKK'nin yaptığı vahşet" diye sundu. Bu eylemle hem ellerinde gerillaların kopartılmış kelleleriyle poz veren askerlerin sergilediği vahşetin kamuoyunda yattığı tepkinin üzerine bir avuç top rak serpmek, hem de PKK'nin ateşkesi uymadığını kanıtlamak istiyordu. Fakat oyun ters tepki. Şırnak katliamının devlet tarafından yapıldığı kısa sürede açığa çıktı.

TC devleti barışa gölge düşürmek için ve kamuoyunun başka şeylerle işgal etmek için, her gün bir oyunun peşinde. TC terörü bugünde provakatif eylemleri için Sivas'ı geçmiştir. Ama Kürt ve Alevi kitlesi bu tür provakatif oyunlara gelmeyecektir.

KÜRT EMEKÇİ KADININA

Sınıfsız ve sömürsüz bir toplum yaratma kavgasında Clara Zetkin'in Roza'nın ve Güneşin Kızı Zekiye'lerin yolunda yürüyüp, onurlu ve eşit özgür bir yaşam için mücadeleden kadınlarımızın; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyoruz.

YCKK'li Tutsaklar

Güneş ülkesi Kürdistan'ın özgür geleceği için Newroz'la tutuşan çağdaş Kawaları selamlıyor; emekçi, komünizan gençliğimizin ulusal bayramı olan Newroz'un 2609. yılını devrimci coşkumuzla haykırıyoruz.

**Malatya Cezaevi'nden
YCKK'li Tuksaklar**

The wanted ben!

KAYIPLAR

BİLAL LEKESİZ

Artık yaşamımızın bir parçası haline geldi o kelime... Kimse o kelime olmaksızın söyleyecek söz bulamıyor veya cümle kuramıyor... Sistem uluslararası alandaki ilişkilerini o'nunla belirliyor...

Aslında o kelime insanlık onurunun silbaştan edilmesine zemin hazırlıyor... O kelime giderek kalıççe bir hal alıyor... İnsanlık onuru yitiriyor kendini...

Ne yazık ki bu yazıyı yazarken bile o kelimeyle karşı karşıya olduğumun bir kez daha farkına vardım: KAYIP! Nam-ı diğer: 'faili meçhul'

'Bizler insanları kaybederek, üzerimize ser-pilmek istenen ölü toprağına HAYIR diyoruz... Kaybedilmek istenenin aslında tüm insanlık değerleri olduğunu biliyoruz. Ve sesimizi kaybedilenler için yan yana koyuyoruz.'

Bu sözler her hafta yılmadan, usanmadan, inadına Galatasaray'da çocukları kaybolmuş annelerin, babaların, kardeşlerin, bacıların; tam doğrusu kayıp ailelerinin sözleri...

Gün ortasında, köşe başında, meydanda, mezarlıkta, işkence tezgahlarında, spor salonlarında aramızdan ayrıldılar... Her ananın çığılığı sanki dağları yırtıyor, upuzun türküleri meydan okuyor feryatlar... Kimbilir daha ne feryat sesleri çıkacak, daha nice türküleri meydan verecek çığılıklar...

Ama umut tükenmek bilmiyor. **'Bir gün mutlaka gelecek.'** Sonu bir belirsizliği taşıyan bu bitmek, tükenmek bilmeyen umut, az da olsa rahatlatıyor kaban öfkeleri...

Burası Türkiye... Bunun da nam-ı diğer adı; faili-meçhuller diyarı... Dünyanın en çok vermek istediğı ödüllere birine talip ülke; **UTANÇ ABIDESİ...** Kim almak istemez ki?!

Sözler yetmiyor, sayfalar az bile geliyor artık... Artık kayboluyordu kentin ışıkları, loş alacakaranlık bir mevsim. Nerden geleceğı **'meçhul'**, faili bir saldırı kolluyordu bizi. Sanki **'ulu tanrı'** kullarını ceza-

Gece yarısı eve 'yönetmen'ler gelip götürdüler, sabaha bırakacaklardı...

Bütün masumiyetiyle yalnızca 'iyi akşamlar baba/anne' diyebildi. Beyaz bir Röno'ya bindirip götürdü üç kişi...

İlk senaryo böyle başlamıştı... Şimdi ise ustası oldular 'bu işlerin'... Uluslararası alanda Oscar'a adaylar artık...

landırıyordu; cellatlar kol geziyordu... Ağızdan başlayıp ayaklara kadar süzülüp gelen pişkin bir salya döküntüsü... İşte o an geliyordu, yaklaşıyordu sinsice... Celladın derin ve ağır gölgesi **'kurban'**ı nefes nefese bırakmıştı ve boğazladı; **Adım Hüseyin... Mehmet... Ali... Hasan... Düzgün... Beni kaybetmek istiyorlar... Dersim'liyim... Adana'lıyım... Diyarkabır'lıyım... İstanbul'luyum...**

Yaşamın bittiğı yerdı artık...

Upuzun korku dolu bir sonsuzluk...

Susmuştu herkes... Gece onların sabaha kadar...

"Bizde değil. Kayıtlarda yok. Öyle birini bizim çocuklar almamış. Olsaydı bildirirdik..." düzmeceleleri kendilerini **'temize çıkarma'** adına yapılan blöflerin başında geliyor... Dahası kabullensele bile **'yoktu'**lar artık... Aramızda değillerdi artık...

Şüphem yok ki; bu beyanatları verip, açıklama yapırlarken; hukukun üstünlüğünü, yargının bağımsızlığını Türkiye'nin **'demokrasi ülkesi'** olduğunu akıllardan irak tutmamayı da ihmal etmiyorlar. Bu, hem kendilerini **'imaj'** bakımından toplumu yeniden **'kazanma'**, hem de Avrupa'nın Türkiye'ye ilişkin (Gümrük Birliğı süreci, İnsan Hakları İhlalleri) bir takım endişelerini değıştirmek için yapılan ve sürekli gişe rekorları kıran filmde başka birşey değıldir!

Rejimin her geçen gün **'meçhul'**leriyle, yeni yeni failer türetmesinin insanlığın bu noktada bitmişliğini, yargı deneni iletin bu noktada işlemeziğini, hukukun üstünlüğü denilen objenin bu noktada al-

çığlık çığlığa kopan bir ses...

haykırıyordu dört bir yana: BENİ ÖLDÜRECEKLER...

gün celladın günüydü. Olanca sinsiliğiyle saldırıyordu kurbanına...

az sonra ise öldürecekti onu...

"Düştü uzun yollara/dağlardan, tepelerden geçerek geldi bugüne/ İsyanın kanatlarını kuşandı ve uçtu şuç..."

çaklığını, insan hakları kavramının bu noktada 'hayvanlaştığı' nı, 'biz almadık' söylemlerinin bu noktada yalancı, inkarcı, politikaların mevcut miktarda bulunduğunun Türkçesidir.

Gün geçmiyor ki; bir kayıp haberi almalıyız: Başımızı kaldırıp, yüzümüzü çevirdiğimizde 'KAYIP ARANIYOR' afişleri dolduruyor suratlarımızın içini... Bunlar artık kanıksanmamalıdır. Korkunun perdesi bu noktada yırtılmalıdır!

Gencecik insanların kaybolması, köylerin cayır cayır yakılması, şehit düşen gerillalara akıl almaz insanlık dışı işkenceler yapılması, metropollerde yükselen öğrenci hareketliliğine polisin saldırması; yükselen devrimci dalgalanmanın önünü tıkamak uğruna kapitalizmin giriştiği zavallığı ve çaresizliğinden başka bir şey değildir!

Avrupa yolunda 'demokratik'leşen ve giderek bu iddiasını sık sık tekrarlayıp 'demokratik' ton vurgusunu öne çıkaran Türkiye'nin insan haklarına ilişkin bir yıllık bilançosunu sizlere dökelim:

Faali meçhul-cinayet-saldırı:	99
Yargısız infaz-ışkence-gözcaltı:	122
Çatışmada ölen:	3894
Sivillere yönelik saldırılar:	230
Gözcaltına kayıp savı:	231
İşkence görenler:	251
Gözcaltına alınanlar:	14.473
Tutuklamalar:	2101
Boşaltılan köy-mezra:	243
Kapatılan dernek, sendika, yayın:	173

Gözcaltına alınan basın emekçisi:	461
Toplatılan yayın organı:	304
Verilen hapis cezaları:	173 yıl
Verilen para cezaları:	18 milyar

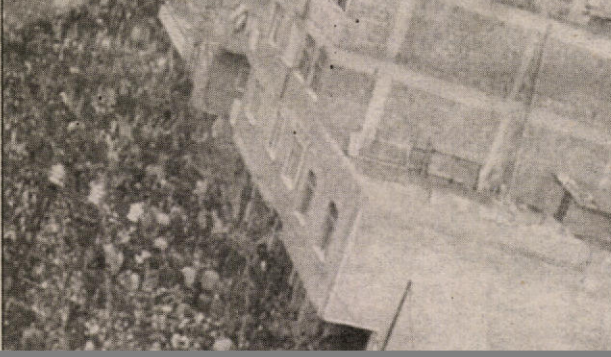
Bu istatistiki veriler (İnsan Hakları Derneği/IHD) yalnızca 1995 yılı içerisinde hazırlanmış olunan insan hak ve ihlallerinin dökümüdür...

Unutmayalım: Giden, ayaklar altına alınan insanlık tarihi ve onurudur. Yarın bizim de 'KAYIP ARANIYOR' şeklindeki afişlerimiz insanların yüzlerini doldurabilir. İnsanlar bizim için de Galatasaray'da ya tutabilir... Bizim için de 'belki bir umut' diye mum yakılabilir. Ve cellatlar yine aynı senaryonun çekimini yapıp, aynı demeci seslendirebilir: "Biz almadık. Biz de değil. Kayıtlarda öyle biri yok... vs"

Üzerimize olanca ağırlığıyla çökmüş olan failin gölgesi altında ezilmeyelim! Yılgınlık olmamalı... Asıl düşmana direnişin anıdır o an... Kaldırın başınızı sonsuza dek... Gökyüzü hepimizin... Umutları kucaklayın... Hepimiz insanız... Dahası onurluyuz!.. Çöken düşman olsun...

"Gün gelirden taze kan gömleleriyle kalkarsa topraktan işte o zaman, beklenen o an yas tutan, kirlenen tarih sayfaları Dağılır, yırtılır, tir-tir titrer korkudan günü, saati, dakikası gelip ortalığı aydınlatıncaya kadar.

Gazi'de barikat günleri

kahvelerin bilinçli taranıp mahallece sevilen dede Halil Kaya ile Mesut Efe'nin öldürülmesi ve polisin kahveyi tarayanlara göz yumması; Gazi halkının tepkisini, direnç ruhunu açığa çıkarmasına neden oldu.

Ama o militan cesareti beklememişlerdi Gazi halkında; kadınıyla, erkeğiyle, genciyle çocuğuyla yaratıcısı oldu. Türkiye emekçilerinin Kürt halkına verdiği en büyük değer oldu ve emekçi halk hareketi tarihinde görkemli bir ilk oldu.

m arksizm L eninizm ÖĞRENİYORUZ (3)

“Bilim ve bilgi, ayrıcalıkların işi olmaktan, zenginlerin ve sömürücülerin mevzilerini güçlendiren materyal olmaktan kurtarılmalı; emekçileri, sömürülenleri kurtarma aracına dönüştürülmelidir.”

[LENİN]

Varsın “Yeni Dünya Düzeni” denilen anti komünist emperyalist haydutluk günlerinde komünizmi öğrenmek isteyen biz gençlere ‘dinazor’ desinler... Biz çağımızı aydınlatan bu öğretiyeye; sarılmaktan ve onu öğrenmekten geri durmayacağız. Biz tüm dünya halkları gibi, dört parçaya bölünmüş ülkemiz halkının ışıltılı geleceğini sosyalizmde olduğunu biliyoruz ve bu uğurda özgür yarımlar için faşist düzenle savaşmaya daima hazırız.

SINIF:

Bu bölümde, herhangi bir şekilde işittiğimiz, okuduğumuz, ceza kanunu maddelerinden konferanslara kadar birçok yerde bahsedildiğine sık sık tanık olduğumuz bir sözcüğü; sınıf ve kapsamını göreceğiz.

Daha Marx’tan önceki dönemlerde, ilerici aydınlar, değişik sosyal durumlara sahip insanlar arasındaki çelişki ve çatışmaların farkına varmışlardı. Ancak, belirsiz ve bulanık bu düşünceler, insanları birbirinden ayıran sayısız işaretler arasında belirleyici, temel ayırımın ne olduğuna yanıt getiremediler. Toplumun bölünmüş insan kümelerinden oluştuğunu söyleyenler de sorunu temelden almıyorlardı. Bu, bugün bile burjuva sosyolojisinin belirgin bir özelliğidir.

Toplumda insanların ayrılaşmasının asıl biçimi nedir? sorusuna Marksizm-Leninizm (Bilimsel sosyalizm) ‘Sınıf’ yanıtını verir.

Sınıf nedir?: “Tarihsel olarak belirlenmiş bir üretim sisteminde, üretim araçları karşısındaki durumu, üretimdeki yeri, üretimde aldığı pay ve bu payı alış biçimlerine göre birbirinde ayırt edebilen istikrarlı, büyük insan topluluklarına sınıf denir.”

Altı çizili iki sözcüğün anlamını ve tanımla ilişkisini ortaya çıkardığımızda, sınıf kavramını algılayışımız kolaylaşacaktır.

“Tarihsel” sözcüğünün vurgulanması, sınıfların geçmiş ve gelecek tüm üretim sistemlerinde var olan ezeli ve ebedi bir olgu olmadığını; “ortaya çıkan” her şey gibi “yok olma” özelliğini de taşıdığını anlatır.

Sınıflar başlangıçsız ve sonsuz değillerdir. Tüm araştırmalar göstermiştir ki, ilkel toplumda (ilkel komünal toplumda) sınıf yoktu: Belli bir tarihsel aşamada ortaya çıkmışlardı ve insanlığın gelecek günlerinde (komünizm) de bir başka şekilde yok olacaktır. İşte bu nedendir ki, sınıf, tarihsel bir olgudur ve “**tarihsel olarak belirlenmiş**” üretim sistemleri (köleci, feodal, kapitalist) için sözkonusudur.

“Beş parmağın beşi bir olmaz” vb. şekillerde “ata” sözlerine bile yerleşmiş olan, sınıfları ezeli ve ebedi gören tüm geleneksel inançlara, tüm anti-komünist düşüncelere karşı verilmiş olan bu yanıt, geleceğin sınıfsız dünyanın bir ütopya olmadığını da anlatıyor.

Tanımlamızda altı çizilen diğer sözcük “istikrarlı” sözcüğüdür. Bundan ne anlamalıyız?

Sınıf tanımı bize, sözkonusu üretim sistemlerinde insanların üretim araçları karşısındaki durumları, **üretimdeki yerleri, üretimde aldıkları pay ve bu payı alış biçimleri** itibarıyla birbirlerinde farklılıklar gösterdiğini ve bu anlamda farklılıklar aldığı zaman farklı sınıflardan bahsedilebileceğini anlatıyor.

Yeni bir sistem boyunca varolan ve süren farklılıklar olduğu ölçüde, farklı sınıflardan bahsedebiliyoruz. İşte “istikrarlılık” koşulu, bunu anlatmaktadır.

Örneğin, bir hırsız ya da hırsızlar kümesini ele alalım. Bu tür insan topluluklarına sınıf denilemez. Çünkü konumları; üretim araçları karşısındaki durum, üretimdeki yer, aldığı pay ve payı alış biçimi itibarıyla belirgin bir farklılığı ele vermezler; sistem boyunca devam eden belirgin farklılaşmaya sahip değillerdir. Bu anlamda “istikrarlı insan topluluğu” olmayan böylesi kümeleri birer sınıf olarak değil, sınıf-dışı (declassé) insanlar şeklinde niteleyebiliriz.

Bir stadyum dolusu insanda aynı nedenle, örneğin “stadyumda bulunanlar sınıfı” ya da “futbol izleyicileri sınıfı” vb. olarak niteleyebilmemiz mümkün değildir. Çünkü böylesi “büyük insan toplulukları”nda istikrarlı farklılaşmalarından bahsedilmez; onların asıl farklılaşmaları “stadyum dışı yaşamda” (üretimde belirginleşir ve o zaman görülür ki sınıf

kavramı, üretim kavramıyla ve üretim karşısındaki konumla ilgilenir. Bu, **istikrar** kelimesinin bir yanı. Diğer yanına gelince:

Kapitalist toplumda, birey olarak, bir-kaç işçi piyango odan büyük ikramiye kazanmak (ya da yeşilçam filimlerinin pembe senaryolarındaki gibi: "**patronunun kızını / oğlunu, kendisine aşık etmek**") vb. yollarla üretim araçları karşısındaki durumunu, üretimdeki yerini üretimde aldığı payı ve bu payı alış biçimini değiştirebilir.

Fakat, anlatmaya bile gerek yok ki, bu "**yollar**" çok küçük istisnalardan ibarettir ve "**işçi**" olarak nitelendiğimiz büyük insan topluluklarının tümünün böyle bir değişim göstermesi mümkün değildir. İşçi insanlar, yukarıda sıraladığımız özelliklerle diğer insan topluluklarından ayırt edilebilir. Ve bu özellikler sistem boyunca var olan özelliklerdir. Yani, işçilerin üretim araçları karşısındaki durumları, üretimdeki yerleri, üretimde aldıkları pay ve bu payı alış biçimleri istikrarlı bir farklılıkla belirgindir, bu nedenle de işçiler bir sınıftır.

Böyle oldukları içindir ki, sınıf olarak (kendi içinde) kimi değişiklikler göstermekle birlikte, bir bütün olarak, asıl ayırtedici özellikler sistem boyunca devam eder. Örneğin; sistem boyunca üretim araçları karşısındaki durumları değişmez; üretim araçlarına sahip olmakla ayırt edilebilir. Keza, üretimde söz sahibi olmamaları şeklinde belirginleşen üretimdeki yerleri de sistem boyunca aynıdır, vb..

"**İstikrarlı**" oluşunu da anlatır. Ve bu, diğer bütün temel ve ara sınıflar içinde söz konusudur. (Bir diğer örnek: Harhangi bir burjuva iflası vb. yolla ayırtedici özelliğinde değişime uğraya bilir ama tüm bir burjuva sınıfı, Kapitalist sistem boyunca yok olup işçileşmez; işçilerin bir bütün olarak burjuvalaşmaya cıkları gibi)

Sınıf tanımını, altı çizili yerleriyle birlikte bütünlüklü olarak inceledik. Ancak, tanımın iyi algılanabilmesi için devam ediyor ve bu kez tanımımızı parçalara bölerek ele alıyoruz.

Dikkat edilecek olursa tanım beş bölümden oluşmaktadır. **1) Tarihsel olarak belirlenmiş bir üretim sisteminde, 2) Üretim araçları karşısındaki durumu, 3) Üretimdeki yeri, 4) Üretimde aldığı pay, 5) Bu payı alış biçimi...** Bu bölümde sorulara cevap vererek devam edelim. Şu sorular ortaya çıkacaktır. **1) Hangi toplumda yaşıyor? 2) Üretim araçlarına sahip mi? 3) Üretimde söz sahibimi? 4) Ne (veya ne kadar- altın, para gibi herhangi bir değişim aracı olarak-) alıyor? 5) Ne olarak (yada nasıl) alıyor?**

Sorularımıza **x** kişinin şu yanıtları verdiğini varsayalım:

1) Kapitalist toplumda yaşıyorum. (Bu, diğer üretim sistemlerine denk sınıfları ihtimal dışı bırakır; daha baştan çok genel fikirleri edinmeyi sağlar) **2) Üretim araçlarına sahip değilim. 3) Üretimden söz sahibi değilim. 4) (örnek için) Ayda 3 milyon TL. ile ifade edilen bir pay alıyorum. 5) Aldığımı "ücret" olarak alıyorum.**

Bu yanıtlar **x**'in işçi sınıfına mensup olduğunu gösterir. Bir de **y** şahsı olsun:

1) Kapitalist toplumda yaşıyorum. 2) Üretim araçlarına sahibim. 3) Üretimde söz sahibiyim. 4) (örneğin 7 Ayda 500 milyon TL.'ye denk bir para alırım. 5) Aldığımı "kar" olarak alırım.

y, bir burjuvadır. Şimdi de **z** kişisi:

1) Kapitalist toplumda yaşıyorum. 2) Üretim araçlarına sahibim. 3) Üretimde söz sahibiyim. 4) Ayda 30 milyona TL.'ye denk düşen bir pay alırım. 5) "kâr" olarak alırım.

z, bir küçük-burjuvadır; aldığı pay dışında burjuva özellikler gösteriyor fakat payı bir burjuva olmayacak oranda. **z**, belki bir kunduracı, belki bir terzi...

Bazı sınıfsal konumların (işçi burjuva örneği gibi) birbirine tüm özelliklerde zıtlık gösterdiğini görüyoruz. Bu da önümüze temel sınıflar ve ara sınıflar sorununu koyuyor.

Sınıflara bölünmüş bir toplumda, temel sınıflar ve ara sınıflar (ya da yan sınıflar) vardır. **Temel sınıflar**, belirli bir toplumda

egemen olan üretim biçimine (tarzına) bağlı sınıflardır. Ulaşmaz sınıflı toplumlarda, bunlar özellikle üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf ve bunun karşıtı olan ezilen sınıftır.

Bu sınıflar, köleci toplumda, köle ve köle sahipleri, feodal sınıfta serfler ve derebeyleri, kapitalist toplumda proleterya ve burjuvazidir. Tüm ulaşmaz sınıflı toplumların temel sınıfları bu saydıklarımızdır.

Bunlardan ayrı olarak, ulaşmaz sınıflara bölünmüş toplumlarda ara sınıflar da vardır. **Ara sınıflar**, egemen üretim tarzına doğrudan doğruya bağlı olmayan sınıflar (örneğin köleci toplumda özgür zanaatçılar, kapitalist toplumda küçük üreticiler vb.) ve çeşitli toplum tabakalarıdır (aydınlar gibi).

Ulaşmaz sınıflı toplumda sınıf savaşı her şeyden önce temel sınıfların savaşıdır. Diğer sınıf ve tabakalara gelince, bunlar, genel olarak bu mücadelede tek başlarına bir saf oluşturamazlar; temel sınıflardan birinin tarafına geçer, onun çıkarını savunurlar.

(Gelecek sayımızda "devrim" konusunu ayrıntılı bir şekilde ele alacağız)

Güneşin ülkesinde Newroz tutuşturur geleceği

Zalim Dehak'ın Asur imparatorluğu iktidarı döneminde, yaklaşık bundan 2609 yıl önce halkımız üzerinde ağır bir baskı kurmuştur. Kürt halkı bu kan içici zalime karşı ulusal kahramanımız Demirci Kawa önderliğinde ayaklanarak zulüm saraylarını Dehak'ın başına yıkmıştır. Bugün tarihte 21 Mart'a denk gelmiştir.

Rivayete göre zalim Dehak, kafasından çıkan yılanları beslemek için her gün genç bir insanın beynini yermektedir. Bu zulimlikten kaçan Kürt gençleri dağlara sığınmıştır. Bunların arasında Demirci Kawa'nın da oğlu bulunmaktadır. Sıranın kendi oğluna geldiğini öğrenen Demirci Kawa bir plan hazırlayarak Dehak'ın zulüm sarayına girip elindeki çekici Dehak'ın kafasındaki yılanı vurarak her ikisini de öldürmüştü ve sarayın duvarlarına büyük bir ateş yakıp dağdaki gençlere Dehak'ın öldürüldüğünü haber vermiştir. Sonra ise dağlarda ateş yakılmak suretiyle bütün halka haber verilmiştir. Bu olay; her yılın 21 Mart'ında halkımız tarafından özgürlüğün sembolü olup, ulusal bayram olarak kutlanır.

Bugüne kadar Kürdistan'da Newroz (yenigün) halkımızın özgürlük tutkusu, başkaldırı günü olarak coşkuyla kutlanarak; özgürlük duygularını hep sıcak tutmuştur. Demirci Kawa'nın yakmış olduğu ateş hep yakılagelmıştır. Ne zaman ki baskılar artmış bu ateş nice bedenlerde korlanarak isyana dönüşüp halkımızın bağrında taht kurmuştur. Mazlumlar, Zekiyeler, Rahşanlar bunun en iyi örnekleridir.

Dünyada ve Kürdistan'da her süreçte Dehaklar var olmuş, karşılığında yeni ve çağdaş Kawalar doğmuştur.

Evet ülkemizin Dehakları; işgalciler, sömürgeciler ve burjuvazidir, onun sözcüleridir, militarist güçleridir. Kimdir bunlar? Kısaca özetlersek ülkemizi işgal ve ilhak eden her türlü yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı sömüren, ulusal özgürlük talebimizi katliamlarla, bombalarla, jenosid politikalarıyla, faili meçhul cinayetlerle zalim Dehakın yöntemlerini aratmaz duruma getiren Türkiye devleti ve işbirlikçileridir.

Kawalardan devralınan ateş ise bugün Kürdistan'da halkımız tarafından daha da gür yakılıyor, harlanıyor. Newroz zulme başkaldırının esaretle karşı özgürlük mücadelesinin, baskılara ve katliamlara karşı direnişin günü olmaya devam ediyor. Zaten bunun içindir ki egemenler, hazmedemeyenler Newroz'u kendi denetimlerine almaya ve özünden boşaltmaya-saptırmaya çalışıyorlar. Bunun için şovenist söylemlerle "Türklerin Ergenekon'dan çıkışı", "Bahar bayramı" vb. demogojilere başvurdular. Kutlanmasını önleyemiyorlar, hiç olmazsa kendi denetimlerine almanın hesaplarını yapıyorlar. Oysa halkımız; Newroz'u nasıl anladığını; yaratılan serhildanlarla ve coşkulu kutlamalarla defalarca suratlarına vurup açıkça dile getirmiştir.

İnsanlık tarihi halkların özgür yaşama tutkusunun bir sonucu olarak kölelik zincirlerinin kırıldığı zulme karşı başkaldırı destanlarının yaratıldığı birçok direnişe tanıklık eder. Emek ve cesaretle yaratılan bu direnişler insanın özgürlük tutkusunu tarihin derinliklerinden alıp yarınlara taşıyan birer meşaledir.

İşte Mezopotamya'da Demirci Kawa'nın yaktığı ateş de böylesi özgürlük meşaleleri içerisinde taşıyan Kürt halkı için en önemli gündür. 2609 yıl önce yaşanan bu

büyük isyan, binlerce yıldır Kürt halkının kavgalarında yaşıyorsa, bu halkımızın direnişe ve özgür yaşamaya verdiği büyük önemi gösterir.

Kawa'nın yaktığı ateş hiç sönmeyi ve sönmeye de mümkün değildir! Çünkü o ateş, her yıl emekçi Kürt halkının yüreklerinde tutuşan isyan ateşidir. Halkımızın insanca yaşama eylemi, zulme karşı öfkesi ve özgürlük tutkuları ile bu ateşe hiç bir zincir yetmemiş, hiç bir güç onu söndürememiştir. Newroz günü zulme karşı başkaldırı da ona güç verenleri, güçlü görünenlerin karşısında mutlaka zafere götüreceğini anlatıyor, gelecek özgür günleri ve baharı müjdeliyor.

Bu bağlamda Newroz'a en geniş ve coşkulu katılımı gösterecek olanlar kazançlı çıkacaklardır. Bunun ise; en başta komünistlerin tarihsel görevi olduğunu belirtmekte fayda var. Ki böyle yapılırsa şüphesiz Kürdistan komünistleri büyük bir kazanım sağlayacaklardır.

Newroz'u yaşatmak halkların kurtuluşu için mücadele ederek, sınıfsız, sömürsüz toplum yolunda uzlaşmaz bir şekilde ilerlemekle olacaktır. Newroz'u güçlendirerek ve özgürlük ateşini coşkuyla harlandırarak Kürdistan'ın geleceğini güvenceye alalım.

Biji Newroz!

Cejna Newroz Piroz be!

Selam olsun Newroz atesini zulme karşı

harlayan çağdaş Kawalara...

YCKK (Yekitiya Civanên Komünistan Kurdistan)

Davası Tutsakları

Merhaba Rêheval Dergisi

Öncelikle gençliğin sorunlarını irdeleyen, gençliğe belli bir rota çizen ve gençliğin sosyalist ideolojisiyle donatılmasını kendisine rehber edinen böyle bir yayın çıkardığınız için sizleri candan kutlar, başarılarınızın devamını dilerim.

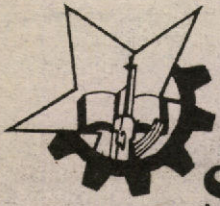
Bilindiği gibi geçmişten günümüze kadar Kürt halkı kendi örgütlülüğünü yaratamamış ve TC faşizminin karşısına örgütlü bir alternatif yapı çıkaramamıştır. Geçmişe baktığımızda bir çok ulusal başkaldırı olmuş, ancak bu başkaldırıları genellikle aşiretsel temelde gelişmiş ve TC faşizmi tarafından kanla bastırılmıştır.

Günümüzde Kuzey Kürdistan halkının yürütmekte olduğu mücadele ile çağdaş bir mücadele örneği sergilemektedir. Bu mücadele M-L ideolojinin kılavuzluğu ve proleterya partisinin öncülüğünde verilmesi kanısına varılmıştır. Rêheval'in çıkışının bu ana denk gelmesi tesadüf değildir. Şunu iddia ediyorum ki Rêheval varolan bu yapılanmasıyla Kürdistan gençliğinin sorunlarını çözebilecek, gençliğe yeni bir kişilik kazandıracağına ayrıca proleter kültürle donandıracağına inancım tamdir. Rêheval'in bugüne kadar çıkan sayılarında ideolojik olarak eleştirecek bir tarafını bulamıyorum, ancak Kürt halkı her alanda asimilasyona uğramıştır. Bunun için kültürel köşesine yer verilmelidir.

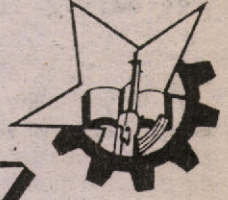
Bu vesile ile "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm" şiarını haykırarak, emperyalizmin beynine balyoz gibi inerek yok ettirilmelidir. Onun için Rêheval'e büyük görevler ve sorumluluklar düşmektedir. Bu sorumluluğu yurtsever sosyalist gençlik olarak paylaşmaya ve omuzlamaya hazırız. Hepinizi devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Malatya'dan bir Rêheval okuru.

YCKK'nin Newroz bayramına ilişkin bildirisi

Li hember zilmê

serîhildane Newroz

Halkımızın, özgürlük, bağımsızlık ve mücadele günü olan Newroz'un 2609. yıl dönümünü karşılamaya az bir zaman kaldı.

Baharın tüm sıcaklığı ve coşkusunun hissedildiği, özgürlük ateşiyle yanan on binlerce yüreğin alanları doldurmaya başladığı, halkımızın, tüm katliamlara rağmen yüreğindeki Newroz ateşinin söndürülemediği sıcak bir mücadele ortamında, umut, coşku ve kavgayla dolu geçmesine hazırlandığımız 96 Newroz'u, ezilen tüm mazlum halklara, emekçilere Kürt ve Türk gençliğine kutlu olsun!

Yaklaşık 2609 yıl önce; halkımızın da içinde bulunduğu Ortadoğu halklarını (Kürt-Arap-Fars-Beluci) akıl almaz bir vahşetle sömüren Asur Kralı Dehak'a karşı, Demirci Kawa önderliğinde ayaklanan bir grup yiğit Kürt evladının, zalim Dehak'ı öldürerek zulmün ve vahşetin sarayı olan Ninova'yı ateşe vermişlerdir.

Ortadoğu halklarını ve özelde halkımızı kırımlara uğratan Asur Krallığı'na bu zaferle son verilmiştir. Tarihte Kürt halkının gerçekleştirdiği ve bütün insanlığa armağan ettiği bu büyük zafer ise, baharın 21 Mart'ına rastlıyordu.

Böylece her 21 Mart'ta halkımız ve birçok Ortadoğu halkı kendi kurtuluşunu ve özgürlüğünün yıl dönümü; onurlu yenibir günün başlangıcı olarak Newroz'u ulusal bir bayram niteliğinde renklerin en asil olanı; sarı-kırmızı-yeşillerle, coşku ve umutla bugüne kadar kutlaya gelmiştir.

Halkımız, asırlık sevdasına ulaşıncaya, ulusumuzun koşullarda birliğini sağlayıncaya, ulusal egemenlik hakkını kazanarak özgür uluslar ailesinin eşit ve onurlu bir parçası oluncaya kadar da 2609 yıl önceki coşku ve sıcaklıkla genç bir bayram olarak kutlamaya devam edecek.

Sevdamızı, inadımızı ve başeğmeyen kavgamızı hep haykırarak, bedeli ne olursa olsun sürdüre-

ceğiz. Köle olarak yaşamaktansa, özgür olarak ölmeyi tercih edeceğimizi/ettiğimizi dostumuz da, düşmanımız da iyi bilmelidir.

Yaşamı seven, özgürlüğü için ölümü tereddütsüz kucaklayan bir halkın öfkesinden bu nedenle korkulmalıdır. Bu inançla özgürlük kavgasına atılmış bir halkın esaret altında tutulamayacağı bilinmelidir. Yine bilinmelidir ki, halkımızın yüzyıllık özgürlük ve bağımsızlık tutkusu 21. yüzyılın övülen tüm teknolojik silahlarını susturacak kadar güçlüdür. Çünkü soğuk namlular karşısında, alev alev yanan yürekler duruyor.

Halkımız ve öncüleri bu sevda uğruna yüzyıllardır ağır bedeller ödüyor, komünist gençlik tarihin tanıklığında halkımıza ve daha ana karnına düşmemiş bebeğin verdiği DEVRİM sözünü yerine getirinceye kadar, bu bedeli ödemeye devam edecektir/ediyor.

Bu gerçeği görmek istemeyen, kavramamakta direnen faşist TC devleti; halkımıza karşı giriştiği saldırıları hergeçen gün daha da tırmandırmaya, köylerimizi bombalamaya, insanlarımızı toplu katliamlarda geçirmeye devam ediyor. Savaşta ülkemizin ekolojik dengesini çökerterek, milyonlarca insanımızı göçebe bir yaşama mahkum ediyor.

Sayıları milyona varan asker, polis, özel tim, kontrgerilla ve koruculardan oluşan savaş rantiye çeteleri ülkemizi kan deryasına çeviriyor.

Yetmiyor: Bu kirli savaşı tüm coğrafyaya yayararak; bilimadamları, parlamenterler, aydınlar ve yazarlar düşüncelerinden ötürü zindanlara atılıyor. Gerçekleri yazdıkları için gazeteciler sokak ortalarında alenen işkence edilerek katlediliyor. İnsani ve demokratik haklarını talep eden, işçi ve emekçiler meydanlarda coplanıyor, katlediliyor. Devrimci tutsakları, ağır cezalara hıznını alamayan faşist TC devleti cezaevlerinde toplu katliamlara girişiyor.

Kürdistan'dan sonra, kirli savaş Türkiye'ye de yayılarak son dönemlerde Sivas'ta ve çeşitli kentlerin varoşlarında emekçi halkın üzerinde bir kara basan gibi çöküyor. Kısaca sermaye ve faşist TC devleti, şiddeti tek çıkar yol olarak görmeye Kürt halkını ve demokratik güçlerin barış istemlerini silah ve kanla bçoğmaya çalışıyor.

TC'nin bu kör ısrarı, kapitalist sistemi krizden krize sürüklerken, bunun bedelini yine IMF reçeteleriyle emekçilere ve gençliğe çıkartıyor. Halkımızın imhasında oluk oluk para akıtan sistem ekonomik krizin faturasını peşpeşe açılan 'zam ve tasarruf' paketleriyle işçi ve emekçilere ödetiyor. Sayıları milyonlara varan savaş rantıye kuvvetlerinin eğitime trilyonlar harcayan sistem; eğitimi özelleştirerek emekçi çocuklarına okul kapılarını kapatıyor. Ekonomik krizi bahane ederek öğrenci harçlarını yüzde 300/400 civarında arttıran sistem, öte yandan öğrencilerin yıllık bütçesine eşdeğer bir parayı Kürdistan'da bir günlük savaşta harcıyor.

Tekelci kapitalist sistemin içinde debelendiği krizi atlatma uğruna uyguladığı tüm politikalar sonuçta fiyaskoyla sonuçlanarak sistemi daha çaplı krizlerle yüzyüze bırakıyor. Her yönüyle köhnemiş bu sistemin hükümeti olmaya hiçbir burjuva partisinin cesaret edemediği 24 Aralık seçimleri sonrası süreçte daha net açığa çıkmıştır.

Mevcut katil ve harami koalisyon (ANAP-DYP) hükümetinin de geçmişten farklı icraatının olmayaacağı, açıklanan hükümet programıyla anlaşılmalı; Kürt halkına ve işçi-emekçilere karşı yürütülen savaşın daha da derinleştirilerek devam ettirileceği açıkça ilan edilmiştir.

Davetleri kabulümüzdür!

Bu noktada emekçi halkımızın ve gençliğin tarihsel görevi ulusal ve toplumsal kuruluş kavgaşını hayatın tüm alanlarına yayarak, mücadeleyi kitlelerin devrimci şiddetiyle yükseltmekten köhnemiş olan bu sistemi tarih çöplüğüne atmaktan başka bir çıkar yol kalmamıştır. Atacağı da!

Genç Arkadaş!

Böylesi saygın ve büyük bir tarihi sorumlulukla, yeni bir Newroz'u karşılıyoruz. Her zaman olduğu gibi TC devleti bir yandan ulusal uyanışımız ve dirilişimizin sembolü olan Newroz'u; geçmiş yıllarda olduğu gibi kana bulamayı sinsice tezgahlarken, öte yandan Newroz'u gerçek anlamından ve devrimci ruhundan saptırmak için "Türk Bayramı", "Ergenekon'dan çıkış", "Yılın ilk günü" gibi bilimsel geçerliliği ve tarihsel gerçekliği olmayan savlarla Newroz'a hayasızca sahip çıkmaya, özünü boşaltarak bir sürü

resmi şaklabanlıklarla kutlamaya çalışacağı kuvvetli bir ihtimaldir.

Faşist TC devleti ve resmi ideolojisinin iddia ettiğinin aksine; 21 Mart Newroz; Kürt halkının tarihte baskı ve zulme karşı direniş bayrağını açarak o büyük zaferle sonuçlandığı, sonraki dönemlerde katliamlardan geçirildiğimiz gündür.

21 Mart; Kürt proletaryasının ve Kürdistan halkının öncü gücü ulusal ve toplumsal mücadelesinin devrimci kurmayı olan KKP (Kürdistan Komünist Partisi)'nin tarih sahnesine çıktığı gündür.

21 Mart; Ülkemiz çağdaş kavalalarının güçlerini örgütlülüğe dönüştürdüğü örgütümüz YCKK (Yekitiya Cîwanên Komünistan Kurdistan)'nin kuruluş yıl dönümüdür.

Böylesi derin tarihi anlamlarla yüklü bir günü kutlarken büyük bir tarihsel sorumlulukla yüzyüze olduğunuzu unutma! Süreçin sana yüklediği tarihsel görev; kendi geleceğine sahip çıkma ve özgür yaşama istemin; ulusal özgürlük ve sosyalizm kavgasına marksizm-leninizm bilimine daha da militanca sarılmanı, Newroz'da yeni direniş destanları yazmanı zorunlu kılıyor.

Seni yaşamın her alanında sarmalayan, ulusal özgürlüğünü elinden alan, geleceğini fütursuzca gaspeden faşist TC devletinin her türlü saldırıları ve burjuva ideolojik kuşatmaları karşısında yalpalamadan, gençlik değerlerine ve saygın ideallerinden asla taviz vermeden "Ya özgürlük ve sosyalizm, ya ölüm!" şairiyle bütünleşen bir mücadeleye militanca atıl!

Düşmanın yeni ekonomik, sosyal, siyasal ve militarist taaruzlarını boşa çıkartmak güncel ve tarihsel bir görevin olmalıdır. 96 Newroz'unda 'ben insanım' diyen, 'ben Kürdüm' diyen herkesin bu sorumluluğu yerine getirmesi gereken bir gündür.

Her Kürt ve Türk genci, ateşini, türküsünü, sarı-kırmızı-yeşil bayrağını, yüreğini ve silahını 96 Newroz'una şimdiden hazırlamalıdır. İster düşmana esir, ister dağlarda özgür, ister fabrikalarda-tarlalarda-okullarda ya da kent varoşlarında yaşayalım. 96 Newroz'unda tek bir ses, tek bir yürek ve tek bir yumruk olarak, kan emici faşist sermayenin beyininde bir bomba gibi patlamalıyız.

İşçiler! Öğrenciler!

Baharın ve sıcak kavganın Mart ayında, öğrenci gençliğin alanları kuşattığı bu sıcak ortamda, yüreğinde yana özgürlük ateşini Newroz ateşiyle bütünleştirerek daha da horlaştır. Gençliğin en ufak kıpırdanışında paniğe kapılan sermaye güçlerinin korkularının boşuna olmadığını tüm dünyaya duyur. Öğrenci gençliğin sermayenin paralı eğitim saldırı-

sına karşı ortaya koyduğu meşru tepkisini, Türkiye ve Kürdistan'ın tüm üniversite ve liselerine yayarak; akademik ve demokratik taleplerini; ulusal ve toplumsal istemler ile bütünleştir. Gençliğin ölmediğini tüm baskı ve saldırılara rağmen dimdik ayakta olduğunu göster.

96 Newroz'unu geçmiş yıllarda olduğu gibi alanlarda ve kitlesel olarak kutla. O günü okulları boykot ederek, üretimi durdurarak; barış-özgürlük-demokrasi talepleri ve güçleriyle birlikte alanları zapt ederek kavgaya yeni bir ivme kat!

Genç Bayanlar!

Kirli savaştan, burjuvazinin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel baskılarından en fazla etkilenen sizlersiniz. Sizi cinsel bir meta haline getirmek ve esaretin boyunduruğu altında tutmak için akıl almaz manevralar ve baskılar uygulayarak, haysiyetinizi ve onurunuzu ayaklar altına almaya çalışan kapitalist sisteme karşı; gücünüzü birleştirin. Sizleri özgürleştirecek olan ulusal bağımsızlık ve sosyalizm kavgasında yerinizi alarak özgürlüğünüzü kazanın!

Newroz'da, fabrikalarda, alanlarda, işkence tezgahlarında, dağlarda kardeşlerle omuz omuza direnen, bedenlerini özgürlük uğruna bir meşale gibi tutuşturan kadınlarımızı örnek alın!

Türkiyeli Genç Arkadaş!

Ülkemizde yüzyıllardır hep savaş yaşandı. Bu kirli savaşı; halkımızın ızdıraplarını kelimeler ifade etmeye yetmiyor. Bu savaşa biz Kürt gençliği veya Türk gençliği karar vermedi/veremez de. Bu vahşet ve utanç her iki ulus halklarını baskı altında tutan kapitalist TC'nin ve dünya emperyalizminindir. Özgürlük, demokrasi ve insanlık düşmanı olan, ilerici ve güzel olan herşeye şursuzca saldıran; tarihe, insanlığa, Türk ve Kürt halkına karşı suç işleyen egemen güçlerin faşist ve şöven propagandasının bizi bölmesine izin verme! Karşı dur!

Emekçi gençliğin birliğini ve anti-faşist demokratik kardeşliğini yükseltmen temel görevindir. Unutma ki; bugün Kürt halkına karşı savaşı yürüten düşman, senin de düşmanıdır. Onbinlerce Türk gencinin 'anlamsız' bir savaşta özgürlük isteyen Kürt halkının bastırılmasında, ölümüne yolaçan aynı düşmandır.

Kardeş halkına karşı yürütülen kuralsız savaşa karşı sessiz kalmakla tarihin ve insanlığın en büyük ayıbını taşıyacağını hiçbir zaman unutmamalısın.

21 Mart Newroz bayramında ve ondan sonraki süreçte kardeş Kürt halkının ulusal ve toplumsal

mücadelesini desteklemeli, Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin etmesi gerektiğini propaganda etmeli ve bu halkı militanca savunmalısın. Newroz eylemliliklerinde Kürt gençliğiyle kol kola alanlara çıkararak sistemi şöven ve faşist politikalarıyla birlikte toprağa gömmeliyiz.

Komsomolcu Yoldaş!

Dünyada ve ülkemizde her yönüyle yeni bir süreç oluşuyor. En karanlık dönemlerde sabır ve inançla yürüttüğün sosyalizm kavgasının önündeki puslu hava dağılmaya, süreç kristalize olmaya başladı. Dünya ve ülkemizde marksizm-leninizmin öldüğünü (!) haykırırlar, reel sosyalizmin çöküşüyle gemiyi terkedip burjuvazinin limanlarına sığınmak, emperyalist-kapitalist çözüm yöntemlerine secde edenler dünyadaki ve ülkemizdeki alttan gelen yeni gelişmeler karşısında şimdilik utangaçta da olsa bir bir gemiye dönmeye marksizmin-leninizmin sürüklenme gücü karşısında rotaya girmeye başladı.

Bin bir güçlük ve cefayla tüm fırtına ve kasırgalara karşı geminin dümenini terketmeden ilerleyen sosyalizm yolunda, rüzgar gemimizin yelkenini şişirmeye tarihsel haklılığımızı kanıtlamaya başladığı bir döneme giriyoruz. Yeni dönemin ruhunu kavrayarak sürece uygun strateji ve taktikler geliştirerek, YCKK'yi milyonların örgütü yaparak, komünizmi yazılacak yeni tarihinde yerini almalısın.

Ulusal özgürlük ve sosyalizm uğruna bugüne kadar inatla sürdürdüğün militan mücadeleyi Newroz sürecinde daha da güçlendirerek Kürdistan gençliğinin öncü müfrezesine yaraşır bir aktiviteyle gençliği ve geniş halk kitlesini Newroz'u

kutlamaya yönelt!

Partimiz KKP'nin ve örgütümüz YCKK'nin kuruluşuna da rastlayan 21 Mart'ı Kürt komünistlerinin şanlı direniş tarihine dönüştür.

96 yılını Kürdistan komünistleri olarak atılım yılı ilan ettiğimiz bu dönemde saflarını sıklaştır! Kavgaya öncülük et ve yükselt! Gün; komünistlerin atılım ve zafer günüdür. DURMA! YCKK'yi yeni bir ruhla milyonların örgütü yapmak için İLERİ!

Selam olsun ölümüne inat güneşi zaptetmeye yürüyen kahraman Kürt gençliğine! Selam olsun herşeye inat sosyalizm bayrağını parti sancağını ulusal bayrağımızla birlikte yükseltmeye and içmiş yiğit komsomolcu yoldaşlara!

Biji Newroz - Biji Sosyalizm!

Biji Partiya Komünistan Kurdistan (KKP)

Biji Yekitiya Civanên Komünistan Kurdistan (YCKK)

10 MART 1996 YCKK

Geçici Merkez Komitesi (GMK)

direnmek

yaşamaktır!

İşkencede tutum

İşkencede en önemli görev susmaktır. Direnmenin kalıplaşmış yöntemi, reçetesi yoktur. Yakalanma biçimine, ülkenin siyasal koşullarına, polislin uygulamalarına, işkencecinin elindeki bilgilere vb. bağlı olarak direnmenin biçimi değişecektir.

Öyle koşullar olur ki, artık fiili bir silahlı mücadele, ölüm-kalım savaşı vardır. Bu durumda savaşçılar ele geçmeden kendilerini öldürürler ya da siyanürlerini yanında taşıyor, onu hücrede yutarlar. Bunlar koşullara bağlıdır. Bütün mesele düşmana teslim olmamak, boyun eğmemek, istediğini vermemektir.

İlk ve son görev susmak, direnmektir... Herkes kendi yöntemini, duruma

uygun olarak kendisi belirlemelidir. Önemli olan işkencecinin kafasına "bu adam ölür de çözülmez" fikrini sokmanızdır. Bunun yolu değişir. Hangi davranışı seçerseniz seçin, önemli olan davranışınızın bir meydan okuma olduğunu işkencecilere hissettirmektir.

Her şeyi göze aldığınızı, hiçbir şeyden etkilenmediğinizi, işkencecinin kafasına dank ettirmelisiniz. Bu caydırıcı olacaktır. "Ne yaparsak yapalım, bu adam etkilenmez, çözülmez" diyecelerdir.

Bir olayı örnek verebiliriz: Erkek ve bayan aynı zamanda eş olan iki komünist ele geçmiştir. Erkek karısına tecavüz edilmekle tehdit edilir ve kadın huzura getirilir. Komünist kadın bağırarak "buyrun yapın, onunlamı beni korkutacaksınız" deyip, kararlılıkla tavır koyar ve soyunmaya başlar. İşkenceciler şaşkınlıktan dona kalır; silahlarının geri teptiğini görerek, niyetlerinden vazgeçerler.

İşkenceciye, elindeki işkence silahından başka bir silah bırakılmamalı ve silahının da sökmeyeceği ispatlanmalıdır.

Çay, sigara, özel muamele ve torpil görme vs. kesinlikle reddedilmelidir. Bunları kabul etmeniz, gevşediğinizi, yumuşadığınızı gösterir, diyaloga geçme arzularınızı ifade eder. Ayrıca diğer yoldaşlarınızın moralini bozar.

Direnmede yöntem acıdan kaçmak değil, üstüne gitmektir.

Fizik gücünüzü sonuna kadar kullanmaktan kaçınmayın, istedikleri kadar ezsinler siz, ayakta kaldığınız, ayık bulunduğunuz sürece sağlam sayılırsınız. Dayanma gücünüz vardır. Bu tükendiğinde bayılırsınız zaten...

İşkence ve sorgu sırasında soğukkanlı, sakin ve ölçülü olun! Acele etmeyin, zaman kazanın; zaman sizin lehinedir. Ancak bu zaman kazanmayı, onları oyalayarak değil, hiç konuşmayarak sağlayın.

Oyalama kimi hallerde gerekli olabilir. Örneğin çözülme, tedbirsizlik nedeniyle not yakalatma vb. yüzünden polis randevularınızı öğrenmişse, o durumda işkencecileri şaşırtarak, zaman kaza-

narak, arkadaşlarınızın sizin yakalandığınızı anlamları ve tedbir almaları için olanak yaratarak, polisi oyalamanız gerekebilir. Böyle haller dışında bu yola başvurmayın. İşkenceciler, hemen ve çabuk sonuç almak isterler. **'Kuş elden kaşmadan avı yakalamayı'** onun için ise, sizi konuşturarak avına ulaşmayı amaçlarlar. Göreviniz yoldaşlarınızı ele vermemek, kesinlikle hiç kimseyi yakalatmamaktır. **"Nasıl olsa şimdiye kadar yoldaşlar gereken tedbirleri almışlardır"** diye düşünerek adreslere polis götürme yoluyla bir çok insanın yakalandığını unutmayın.

Bütün sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz. İşinize gelmeyenlere cevap vermeyin, vereceğiniz cevaplar çok kısa ve kesin olsun.: **"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Tanımıyorum. Sanmıyorum. Haberim yok. İlgim yok. Bu yalan. Bilgim yok. Kabul etmiyorum. Reddediyorum. Söylemiyorum. Tartışmıyorum."**... En çok kullanacağınız, başvuracağınız sözcükler bunlar olmalıdır.

Az-öz konuşun. Lafı uzatmayın, ayrıntıya girmeyin. Kanıt, ispat veya delil göstermeyin. Yasalara uygun olmak için kendinizi zorlamayın. **"Polis bilebilir, isterse öğrenebilir"** diye ya da **"Nasıl olsa hukuki ve yasal"** diye, öğrenmek istediği herşeyi işkenceciye kendiniz söylemeyin. Bırakın, çok lazımsa(!) kendisi bulsun.

Sorulara mantıklı ve tutarlı cevap verin. Polis, cevabınıza genellikle inanmaz ikna olmaz. Önemli değil. Önemli olan, onun bunu çürütememesidir. Diyelimki evinizde veya üzerinizde yayınla yakalandınız. Polis bunu kimden aldığınızı soracaktır. **"Postayla geldi. Tanımadığım biri verdi"** şeklinde ya da başka bir cevap vermelisiniz. Eğer size ait olduğunu kabul etmiyorsanız **"Kim koymuş bilmiyorum, belki de siz koydunuz"** diyebilirsiniz.

Kesinlikle geri adım atmayın. **"La"** dediniz mi, bir daha **"Lo"** demeyin! İlk direnme çizginizde sonuna kadar ısrar edin! İlk ifadeniz sağlamsa, ısrar edin, değiştirmeyin! Hata yapmışsınız, geri dönmekten çekinmeyin!

Kesinlikten, polisi tahrik etmekten kaçının. Size yarar getirmez. İtidalli, soğukkanlı ve mantıklı olun.

İfadenizi sorguya girmeden hazırlayın. Çelişkili ifade vermeyin, ama açıkları kapatayım diye de çırpınmayın. İşler karışık arap saçına dönmeye başlayınca, susun, hiç konuşmayın. Düşünün ve düğümü öyle çözün. Çözemiyorsanız, yani inandırıcı, makbul bir ifade düzemiyorsanız, telaşlanmayın;

inat ve direnme sorunu çözecektir. Düşmanı vazgeçirinceye kadar inat edin; **"pes"** edeceklerdir.

İfadelerinizi kesin, kendinizden emin ve telaşsız bir dilde verin. Gerçi ille de sert olmanız gerekmez, ama kararlı olun! Bu, hem polise, **"çetin bir ceviz"** olduğunuzu gösterecek, hem de yüzleştirmelerde arkadaşlarınıza güven verecek, moral ve güç kazandıracaktır.

Askerlerin teskere beklemesi gibi işkencenin ne zaman biteceğini beklemeyin, günleri ipile çekmeyin! İşkencenin bitimi sizin elinizdedir. Ya ihanet eder, herşeyi ele verir, aşağılık bir duruma düşerek kısa sürede işkenceden kurtulursunuz(!); ya da direnirsiniz ve işkencenin sökmediğini kanıtlayarak işkenceciyi geriletir, vazgeçirirsiniz. Hangisini seçeceğinize, karakterinize, kişiliğinize ve ahlak anlayışınıza bağlıdır.

İşkencehanede dayanışmanın önemi büyüktür.

İşkence görenlere, sorgusu devam edenlere yemek, sigara, su vermezler. Dayak yemeyi göze alarak, işkencesi sürenlere **"bu yasak"** şeyleri verin! Yakalanırsanız **"verdim, insanlık görevimdi"** diyebilirsiniz. Sizi biraz ezip hırpalarlar ama olsun. Vicdanınız huzurlu, görevinizi yapmış olmaktan dolayı gönlünüz rahat ya, gerisi viz gelir.

İşkencehanede bir dayanışma örgütlenmesi yaratmaya çalışın. Bu konuda çözümlerden bile yararlanılabilir. İşkencecilerin etrafı süpürmeye, kapıları açık tutukluları tualete götürmeye görevlendirdikleri **"uslu"** kimselerden yararlanarak; tualete gidip gelmeye, yemeğe çıkma gibi fırsatları değerlendirerek veya sorgu evinin koşullarına göre varolabilecek başka imkanları kullanarak, öncelikle yiyecek ve içecek yardımını örgütleyin. Sorgusu bitenler, gerekirse hiç yememeli, fedakarlık ederek paylarını direnenlere, paylarını işkencesi sürenlere ayırmalıdır. Çözümlere yapılacak yardım duruma göre devam edebilir. Onları yeniden toparlamak, kaybetmemek için bu yapılmalıdır. Onların ekmeğini bile elinden alın gitsin polise sığınsınlar...

Yardımlaşmanın bir diğer önemli kısmı da kimin ne ifade verdiğini, çözümlenlerin neleri anlattığını, polisin neleri sordüğünü vb. hücrelere veya koğuşlara iletmektir. Ayrıca ifadelerin nasıl düzeltileceği, kimin nasıl davranması gerektiği vb. konularında da dayanışma gerekir. Onun için mutlaka güçlü ve sağlam bir haberleşme ağı kurun.

SÜRECEK

SEYİT KONUK, NECATİ VARDAR, İ. ETHEM COŞKUN

13 Mart'ı anmak...

Hüseyin BAKIR

13 Mart'ı anmak...

13 Mart geleneğini yaşatmak...

13 Mart geleneğinin değerlerini yarınlara taşımak!

Bugün dikkatle ve hakettiği ciddiyetle üzerinde durulması gereken bir konudur bu.

Nedir gerçekten 13 MART'ı anmak, geleneğini yaşatmak ve değerlerini yarınlara taşımak içinde geçmekte olduğumuz süreçte ne anlama geliyor bu? Eğer sorunumuz alışılmış tarzda şehit yoldaşlarımızı hatırlamak, adeta onlara vefa borcumuzu ölüm yıldönümlerinde dillendirmek değilse. Böyle bir yoldan, "**görevimizi yerine getirdik**", huzurunu her yıldönümünde yeniden tatmak-yaşamak değilse!

Evet; hakettiği ciddiyetle düşünmek ve hayat üzerinde etki gücümüzü arttıracak sonuçlara ulaşmak zorunda olduğumuz bir konudur bu.

90'lı yılların başlarıyla birlikte sosyalist sistemde, dünya komünist ve devrimci hareketinde alt-üst oluş süreci yaşandı. Gelinen aşama bunalımda dibe vuruş ve yeni bir sürecin mayalanmakta olduğudur. Etkisizleşme, moral ve fiziken güçten düşüş ineceği en alt sınıra kadar indi ve yeni kıpırdanışlar kendini hissettirmeye başladı.

Reel sosyalizmin çöküşünün tozu-dumanı kalktıça, insanlığın ilerlemesi bakımından bir tarihsel aşama olarak yaşanmış kapitalizmin geldiği geldiği nokta da bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Artık burjuva bilimcilerin ve düşünürlerin bile büyük bir kaygıyla dillendirmekten geri durmadığı gerçek: Kapitalist sistemin tıkandığı gerçeğidir. Miterrand'ın danışmanlığını yapmış olan Fransız liberal düşünür Main Minc'in dediği gibi; "**Ne umut, ne hayal, ne ilerleme var; tablo kesinlikle kazanmıştır.**" Bir burjuva düşünürün bu sözleri kapitalizmin geldiği tıkanma noktasının en güzel tanımlanışdır.

Bugün tartışılan, sosyalist sistemin tıkanıklıkları, sözümona gerilikleri ve nihayet yıkımı değildir artık. Tartışılan sorun, insanlığın kapitalist uygarlık altında daha ne kadar yaşayabileceği ve dahası gezegenimizdeki canlı yaşamın devam edip etmeyeceğidir. Tartışılan sorun budur. Kapitalist emperyalizmin dünyanın tek egemeni haline geldiği dönemin 3-4 yıllık bölümü insanlığın gündemine böyle bir tartışmayı sokmak için yetmiştir.

Reel sosyalizm yıkıldı, uluslararası komünist-devrimci hareket ve tek tek ülkelerdeki parçaları etkinliğin '**kaybetti**' diye hayat durmadı. Hayat devam ettikçe insanoğlunun karşısına çıkan büyük-küçük her soruna çözüm arayışı da durmuyor. Doğaldır ki, içinden geçmekte olduğumuz uluslararası gericilik koşullarında bile her gün artan ölçüde ve yaygın olarak yıkımsal mücadeleler de sürüp gidiyor. Bu mücadelelerde bilinçli yönelim sosyalizm hedefi olsun/olmasın, süren mücadele kapitalizmin yarattığı sonuçlara ve nihayet kapitalizmin kendisine karşı bir mücadeledir. Daha iyi, daha güzel ve yaşanılır bir dünya hedefi yürüten mücadelelerin değişmez içeriğidir.

Alternatifsizlik ve bunun yolverdiği belirsizlikler bu hareketlerin etki düzeyini de düşürüyor kuşkusuz. Ancak, ulusla-

rarası burjuvazi dünyanın bugünkü tablosu karşısında tarihinde görülmedik biçimde bir ürküntüyü de yaşıyor. Ürküntünün esas kaynağı kapitalizmin çıkışsızlıkları, çözümsüzlükleri ve bu zeminin toplumsal mücadeleler düzleminde güçlü potansiyelleri besliyor, boyutlandırıyor oluşudur.

Bugünkü noktada esas sorun; sosyalizmin bir alternatif, yeniden etkin bir güç olarak uluslararası politika sahnesinde yerini alıp alamayacağıdır.

Uluslararası sosyalizm açısından yıkım ve güçten düşüş sürecinin dibe vurduğunu söyledik. Kuşkusuz bu tespit, her şeyin yoluna girdiği, devrilen arabanın düzeltilip yoluna konulduğu anlamına gelmiyor. En iyi ifadeyle kaotik durum devam ediyor bu bakımdan. Ancak, gelinen aşamada daha soğukkanlı düşünüş ve davranış için daha dingin bir ortamdayız bugün.

İdeolojik-politik-örgütsel anlamda yeni bir derleniş gerçekleştirme bakımından geçiş sürecindedir sosyalist hareket. Geçiş süreci, tek başına ve esas olarak sosyalist hareketin içine düştüğü fiili durumdan kaynaklanmıyor. Nedenler daha köklü ve kapsamlıdır. İkibinli yılların arefesinde insanlığın yüzyüze olduğu kirz bir uygarlık krizidir artık. Aydınlanma çağının o muhteşem atılımının sonuçlarından biri olarak doğan kapitalist uygarlık gerçek anlamda bir tıkanıklık içine girmiştir. Ve insanlığa hiçbir gelişme ve gelecek umudu sunamayacak kadar tıkanmış; tersine, insanlığın sonunu getirecek denli ciddi tehditler üretmiştir.

Tarihsel olarak bu uygarlığın sınırları içinde oluşan ve gelişen reel sosyalizmin çöküşünde de belirleyici bir etkiye sahip olan uygarlık krizi, alışılmış söylemle proletaryayı ve onun doğal müttefiki olan emekçi kesimleri değil, hemen hemen insanlığın toplamını yeni bir alternatif bulma sorunuyla yüz yüze getirmiştir. İhtiyacı duyulan alternatif, uygarlık düzeyine bir alternatiftir. Kapitalist uygarlık çağının belli bir aşamasında ileri bir çıkış, güçlü bir atılım olarak doğan reel sosyalizmin çöküşüyle sosyalizmin de bir dönemi kapanmıştır. İnsanlığa sunduğu ileri kazanımlar, yarattığı ve ileriye taşınacak nitelikteki değerlere rağmen yaşanmış sosyalizm modeli artık tarihsel bir aşama olarak geride bırakılmıştır.

Günümüz sosyalist hareketi hem kendisini ayağa kaldırıp etkin bir güce dönüştürmek ve hem de sosyalizmin yeni bir atılım dönemini başlatmak için yüzyüze olduğu çaplı görevlerin üstesinden gelmek zorundadır.

Marksizmin teorik-politik bütünselliğinin yeniden oluşturulması ve bunun, sosyalizmin yeni döneminin programatığı biçiminde yeniden ifadelendirilmesinden kapitalizme karşı mücadelenin toplumsal dinamiklerinin ve bu dinamikler arası ilişkisinin yeniden belirlenip tanımlanmasına; sosyalistlerin kayıtsız kaldığı, kapitalizmin ise boşluğu bilimsel bilgi üretiminin daha özgürlüğü -daha rasyonel eşitlikçi sosyalizm modeli üretimine kadar çaplı görevlerdir sosyalist hareketin yeni dönemdeki görevleri. Bu görevlerdeki başarılar ve kaydedilecek ilerlemelerdir sosyalizmi yeniden bir atılım sürecine sokacak ve yeniden insanlık için tartışmasız bir alternatif haline getirecek olan.

"**Toplumsal** gelişme kapitalist kalkınma modeliyle mi yoksa sosyalist kalkınma modeliyle mi daha iyi sağlanır?" şek-

lindeki bir tartışmanın yerini, "kapitalist kalkınma modelinin insanlığı ve doğayı getirdiği felaket eşiği ortada... Peki; kapitalizmin yarattığı tehditi de bertaraf edecek ve insanlığı yeni bir gelişme rotasına sokacak model ne olabilir?" tartışmasının aldığı, sorunla az-çok ilgili herkesin malumudur. Tam bu noktada şunu söylemek abartı olmayacaktır: İnsanlık hiçbir zaman sosyalizme bu kadar yakın olmamıştır.. Sosyalizm artık gerçek anlamda tek seçenektir!.. Ancak, sosyalistler buna hazır mı ya da hazırlanabilecekler mi? Sorun bundadır.

Evet; sorun tastamam böyledir. Ya sosyalistler olarak yüzyüze olduğumuz sorumluluğu ve aynı zamanda insanlığı komünizm hedefine doğru atılım süreçlerine sokma fırsatını görüp kavrayacak ve gereklerini yerine getireceğiz; ya da tarihle birlikte insanlık da ölümün karanlık sonsuzluğuna yuvarlanacaktır. Maalesef seçenekler de bu denli yalın bir hal almıştır.

Türkiye sosyalist ve devrimci hareketi esas olarak kendisini yaratan dönem tarafından belirlenmişlikten sıyrılamamıştır. 80'li yılların ağırlığı altında kendini ileri düzeylerde yeniden üretmek yeni dönemi karşılayacak bir olgunluğa ulaşamamıştır. Toplumsal muhalefetin, kitlesel mücadelenin yeni bir yükseliş sürecine girdiği 80'li yılların ortalarından itibaren sosyalist ve devrimci hareket taşıdığı yapısal zaafaların da belirleyici etkisiyle sınıf ve kitle hareketiyle arasındaki açının genişlemesini önleyememiş, esas olarak kendi için kapanarak adeta kendini tekrar çarpırışına saplanmıştır.

Böylesi bir aşamada sosyalizmin uluslararası bunalımının ve çöküşünün bütün ağırlığıyla üzerine kapaklandığı bir durumu yaşayan ülkemiz sosyalist ve devrimci hareketi şaşalama ve ipin ucunu kaçırma durumunda buldu kendini. İdeolojik-politik-örgütsel bakımdan dağılma belirgin bir eğilim olarak yaşandı. Bir biçimde kendine direnme-tutunma hatları oluşturan bir kısım yapılanma ise süreç içinde bunu bir avantaja dönüştürebilmiş değil. Yapı olarak direnme ve tutunmayı sağlayan hatlar, bu yapılanmalar açısından teorik-politik yeni açılımlar gerçekleştirme yönelimine girilemediği için bu kez de bu yöndeki gelişmeye karşı bir direnme hattına dönüştü. Uluslararası ölçekte ve ülkemiz özgülünde ortaya çıkan sıkıntılar ve görevler adeta kendilerinin sorunu değilmişçesine bir duyarsızlık-kayıtsızlık ve buruk bir "halinden memnunluk"tan kurtarabilmiş değiller kendilerini.

Sosyalizmin uluslararası bunalımı ve çöküşünün belirleyici etkisiyle şaşalama ve ciddi bir dağınıklık yaşayan çevrelerde yeni ideolojik-programatik tanımlama çabaları ve birtakım politik açılımlara yönelim süreç içinde uç vermeye başladı. Henüz belirsizlikler, muğlaklıklar ve etkisizlikler şeklinde de olsa bir yönelim olarak bu tarz bir davranış geri dönüşsüz bir biçimde kendini göstermeye başlamıştır.

Sosyalist ve devrimci hareket düzleminde bu durum yaşanırken sınıf hareketi ve toplumsal muhalefet düzleminde yaygın ve azımsanamayacak büyüklükte bir eylemlilik süreci devam etti. Kitle hareketi yüzyüze olduğu güncel yakıcı sorunlardan kalkışla, gericiliğin egemen boğucu atmosferine rağmen eylemlilik sürecini dönemselleştiren ve alçalışlarla devam ettirdi/ettiriyor. Eksik olan, buna sosyalist bilincin dahil edilememesi ve sosyalizm yönelimli bir politikleşmenin sığınamamasıdır. Sorun, sosyalist devrimci hareketin, geçmiş dönemin belirlemişliğinden sıyrılarak politik-örgütsel açılımlarla sınıf ve kitle hareketiyle buluşma kanalları oluşturmasında, bu kanallarda organik ilişkiler geliştirmesindedir. Aksi halde yığı hareketinin kendiliğinden devrimleşeceği ve sosyalizm hedefine yöneleceği beklentisi boş bir beklentidir.

Ülkemiz sosyalist, devrimci hareketi de gerçek anlamda bir geçiş sürecindedir. İdeolojik-politik-programatik ve örgütsel bakımlardan kendini yeniden üretmek tanımlama ve bu

tanımlamış üzerinden yeni ve ileri bir düzey yaratma, yaşanan geçiş sürecinin yarınını oluşturuyor. Ve bu süreç, kuşkusuz geçmişten kopuşu da gerekli ve şart kılıyor. Ancak, bu kopuş, geçmişin üzerinden çarpı çekme biçiminde değil, hem teorik ve pratik bakımdan bir süreklilik çizgisinde yeniden üretimle gerçekleşecek ve gerçekleşmesi gereken bir kopuş olacaktır.

Türkiye sosyalist ve devrimci hareketi esas olarak kendisini yaratan dönem tarafından belirlenmişlikten sıyrılamamıştır. 80'li yılların ağırlığı altında kendini ileri düzeylerde yeniden üretmek yeni dönemi karşılayacak bir olgunluğa ulaşamamıştır.

Sosyalist ve devrimci hareketin ve onun her bir parçasının ürettiği değerler asla küçümsenemez ve yadsınamaz. Ancak bu değerlerin sınıfsal-toplumsal mücadelenin her alanında ve düzeyinde gerçek ihtiyaçlara yanıt verme anlamında yaşanacak pratik mücadele süreçlerinde yeniden sınanarak ve üretilerek yeni değerlerle harmanlanıp perçinlenerek yarına taşınmasıdır gerekli ve doğru olan.

Sosyalist ve devrimci hareket geçmiş süreçlerde oluşmuş zaafı yanlarını yaşadığımız bunalım sürecinin ürettikleriyle dha bir katlayarak ölümcül hastalıklar düzeyine çıkarmıştır. Toplumsal mücadele zeminlerinde kendini yeniden üretim aynı zamanda bu hastalıklı yanlarından ciddi bir arınmayı da içeren bir süreç olarak yaşanacaktır/yaşanmak zorundadır. Böyle bir arınma için bile mevcut sınırlılıkların, yalıtıklılıkların dışına çıkılmak; toplumsal mücadele alanlarına ve pratiği içine girilmek zorundadır. Kabul etmek zorundayız ki, sosyalist devrimci hareket veya onun herhangi bir parçası süreç içinde oluşmuş zaafı anlamındaki ağırlıklardan köklü bir sıyrılmayı gerçekleştirmeden sahip olduğu değerleri yarınlara taşımayı da başaramaz.

Geçiş süreci olarak tanımladığımız bugünkü sürecin öne çıkardığı ve göğüsleme kapasitemiz ne olursa olsun bize dayattığı görevleri sırtlanmak ve üstesinden gelmek zorundayız. Sorumuzu bir yandan ideolojik-programatik anlamda yeniden üretim gerçekleştirmekten, bir yandan da sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketin güncel-somut ihtiyaçlarına yanıt verecek politik-örgütsel ve eylemsel yönelimleri/açılımları gerçekleştirmektir.

Mücadele araç, yöntem ve biçimleri bakımından asla tek yanlılığa ve kalıpcılığa düşmeden, bütün zenginliği ve çeşitliliğiyle gerçek ihtiyaçlara denk düşen araç-yöntem-biçimler üretme, devreye sokma esnekliğine de sahip olmak zorundayız. İçinden geçmekte olduğumuz toplumsal politik koşullar illegalinden legaline kadar çeşitli örgüt biçimleri, en şiddetlisinden en barışçılına kadar eylem biçimlerinin birlikte ele alınıp değerlendirileceği koşullar durumundadır. Bunun gerektirdiği politik esneklik ve kararlılık, ihtiyacı duyulan temel bir öğedir. Kalıpcı, statik yaklaşımlarla ilerleme ve elde edilecek kazanım yoktur.

Bütün sorun, bulunduğumuz ve bulunmamız gereken her düzlemde yürünecek kanallar oluşturmak ve bu kanallara başka birikimlerin de akmasını gözeterek ve sağlayarak etkin odaklaşmalara yönelmektir. Hem ideolojik-programatik bakımdan hem de politik-örgütsel ve eylemsel bakımlardan yarının ihtiyacı olan oluşumlar bu kanallardan akışla ulaşılacak bir düzey olabilir ve olacaktır.

Bugün yüzyüze olduğumuz geçiş dönemi görevlerini-yönelimlerini belirlemede hareket noktamız, en başta, burada ifade etmeye çalıştığımız bir genellik düzeyindeki tablo ol-

mak zorundadır. Böyle bir genellik düzeyinden yaklaşılmadan tespit edilecek görevlerin sürecin gerçek ihtiyaçlarıyla çakışması olanaksızdır.

Kuşkusuz kendi gerçekliğimizin, kapasitemizin, imkanlar ve imkansızlıklarımızın subjektivizme sapsmadan olduğu gibi ve doğru olarak değerlendirilmesi şarttır. Ancak, asgari ölçüde perspektif netliği sağlayarak yürümek ve pratik yürüyüşün sağlayacağı netleşmelere de açı oluşla, ama sürece denk düşen doğru yönelim ve hedeflerde, doğru taktiklerle sürdürülecek bir mücadele çizgisi ve burada elde edilecek hatırı sayılır ilerlemeler bize bugün olmadığı biçimde güç ve imkanlar sunacaktır. Her ne kadar sosyalist hareket içinde bunalımdan ileri boyutta etkilenen ve yara alan bir gelenek olarak geçtiğimiz süreçte dezavantajlı konuma düşmüş olsak da içine girilmiş olan yeni süreç açısından da değerlendirilirse avantajlı pozisyonda olduğumuzu da görmemiz gerekiyor.

Sürecin karakteri ve ana çizgileriyle yöne üzeren hala belirsizlikler içermesine ve güçlerimizin yeteri bir ikna düzeyi tutturamamış olmasına rağmen az-çok bir kavrayış düzeyi yakalamışken; hala süreç üzerine sorunlama düzeyinde bile eğilmekten uzak olan güçlere göre dezavantajlı olduğumuzu kim iddia edebilir?

Şimdi görev; tam da böyle noktada elde ettiğimiz avantajları fiili sonuçlara dönüştürmek anlamında 13 Mart ruhuna, 13 Mart geleneğine layık bir sorumluluk ve kararlılık tavrının vakit geçirmeden etkin bir davranışa dönüştürmektir.

13 Mart ruhu, en zor koşullar altında bile izlenecek bir yol tuturma ve belirlenmiş doğrultularda yürüyorken ölümü bile küçümseme coşkusu, inanç ve kararlılığını gösterebilmektir. 13 Mart şehitlerimizin tutsaklık dönemleri, yargılama süreçleri ve idam edilmiş anları tam da ihtiyacını duyduğumuz bu davranışın en ileri motivasyon düzeyinde gösterildiği zor koşullar olmuştur.

13 Mart geleneği, her dönem ve koşul altında mücadelenin örgütlülük düzeni ve düzeyinin korunması geliştirilmesidir. Biçim ve tarzlarda koşullara göre farklılıklar, çeşitlilikler olsa bile değişmeyen öz; **ÖRGÜTLÜ DAVRANIŞ**'in kendisidir. Bugün açısından da, yaşadığımız somutluğu bir şikayetlenme, mızızlanma ve umutsuzlanma nedeni olarak görmek yerine, bu somutluğu ileriye doğru atacağımız adımlarda bir kalkış noktası olarak görmek ve değerlendirmek gereklidir. 13 Mart ruhu ve geleneğinin bize bugün için dikte ettiği budur. 13 Mart şehitlerimiz fiziki yaşamlarının son anına kadar **PARTİLİ** olmak düzeyindeki bir **ÖRGÜTLÜ DAVRANIŞ**'in şaşmadık izleyicisi oldukları.

13 Mart ruhu ve geleneği, anti-faşist mücadelede kitlesel mücadele çizgisinden şaşmadan militan bir düzeyin tutturulması ve uygulanmasıdır. 13 Mart ruhu ve geleneği, durumumuzdaki hiçbir olumsuzluğu engel olarak kendi önümüze dikmeden bu alanda başarılı bir mücadeleyi omuzlamak anlamına geliyor. 13 Mart şehitlerimizin idam edilmişlerine gerçekçe teşkil eden esas etkinlikleri zaten bu alandaki eylemleridir.

13 Mart ruhu ve geleneği, işçi hareketinde etkinliğin, işçi hareketiyle organik ilişkinin en başta fabrika ve işyerlerinde örgütlenmek ve direniş örnekleri yaratmaktan geçtiğinin bilincinde ve tecrübesinde oluşturu. 13 Mart şehitlerimiz **TARİŞ** ve **BMC**'de örgütlenme ve direnilerde önderlik deneyinin kadroları olmuşlardır.

13 Mart geleneği, gerek **THKO** ve gerekse **TKEP** düzeyinin yaratılmasında gençlik hareketinin ve oradan yetişmiş genç kadroların temel dayanaklardan biri olarak değerlendirilmesidir. 13 Mart şehitlerimizin bizzat kendileri işçilik hayatları ve fabrika mücadelelerinin öncesinde bir gençlik çalışması ve örgütlenmesinden yetişmiş kadrolardır. 13 Mart ruhunu yaşatmak, geçmekte olduğumuz süreçte de gençlik

hareketinin ve buradan yetişecek kadroların yeni ve ileri düzeyler yaratmada temel dayanaklardan biri olarak kendini üretmesi anlamına geliyor. Ayrıca 13 Mart ruhu, şimdiye kadar uygulanmış hiçbir modelin statik kavranışı darlığına düşmeden, gerçek toplumsal zeminlerinden yükselen bir gençlik hareketi ve bu hareket üzerinde temellenecek bir gençlik örgütlülüğü yaratmak perspektifinden şaşmadan yürümek anlamına geliyor.

13 Mart geleneği, örgütlenmede ve mücadelede emekçi karakterin baskın kılındığı bir gelenektir. Ve 13 Mart şehitlerimiz de emekçi kökenli kadrolardır. Bu geleneği yaşatmak, harekette yeni süreçte de emekçi karakterin temel özelliklerinden biri olarak devam ettirilmesi anlamına geliyor.

13 Mart geleneği, mücadelede en şiddetlisinden en barışçılına kadar her türlü yöntemin; örgütlenmede yasa-dışıktan legaliteye kadar her biçimin bütünlüklü ve uyumlu bir biçimde değerlendirilmesi geleneğidir. Yeni dönemde de bu geleneği yaşatmak, ülkenin egemen toplumsal-politik koşullarında vazgeçilmez önemdedir. 13 Mart ruhunu yaşatmak, bu gerçekliği kavramak ve şaşmadan izlemektir.

13 Mart ruhu ve geleneği, enternasyonal niteliğin ülkemiz örgütünde en başta Kürt ulusal özgürlük mücadelesini doğrudan "kendi sorunu" olarak kavrama ve buna uygun bir görevlenme çizgisi düzeyinde kendinde somutlaştırılışıdır. Bu ruhu ve geleneği yaşatmak, Kürdistan sosyalist hareketiyle aramızdaki ilişkinin biçimi ne olursa olsun Kürt halkının ve Kürdistan sosyalist hareketinin sorunlarını "kendi sorunumuz" düzeyinde kavrayış ve buna uygun bir görevlenme anlayışının düşünsel ve fiili boyutta korunup geliştirilmesidir. Bunlar gibi daha sıralanabilecek birçok özellikle 13 Mart geleneğinde somutlaşmış değerlerdir. Kuşkusuz bu ileri ve anlamlı değerlerin bir nebzesini bile heder etmeden geleceğe taşımak, sosyalist hareketin geneline maletmek, 13 Mart geleneğinin izleyicileri olarak başta gelen yükümlülüğümüzdür. Ancak bu, değerlerimizin kuru bir inatla savunulmasıyla gerçekleştirilemez. Yaşayacağımız süreçlerde bu değerlerimizi sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketin her alanında doğrudan mücadele pratiğine aktırılıp orada sınanması ve başka birikimlerle yeniden yaratılacak değerlerde harmanlanarak ileri taşımak, o değerleri yaşatmanın ve genele maletmenin başlıca yoludur.

13 Mart geleneğinin ürettiği mücadele değerlerini yaşatma ve yarınlara taşıma niyetinde olan herkesin bu niteye uygun bir davranış göstermesi gerekiyor. Bunun için toplumsal mücadele hayatının değişik alanlarında ve düzeylerinde ve başlangıçta elde tuttuğumuz halkalardan asılarak izlenecek kanallar yaratmada başçekici rol oynamak gerekiyor. Bu davranış gösterilmedikçe 13 Mart geleneğini yaşatma iddiası kuru bir avuntu olmanın ötesine geçemeyecektir.

13 Mart'ı anmak, bu görev ve sorumlulukları bilince çıkarılmaktır.

13 Mart ruhunu yaşatmak, bu görev ve sorumluluklarda pratik etkinlik gerçekleştirilmektir.

13 Mart geleneğinin değerlerini yarınlara taşımak, içine girdiğimiz her yönelimde, her ayrı mücadele düzleminde ve kanalında sabırlılığa ve ısrarlılığa sahip olmaktır. ve 13 Mart geleneğini yarınlın ileri düzeydeki yapılanmalarının temel taşlarından biri haline getirebilmek, hedeflerde netleşmek ve ana hedefe bağlanmış dönemsel görevlerde başarılı bir çizgi tutturılmaktır.

Ve son olarak; 13 Mart şehitlerini sınırlı bir devrimci çevrenin tanıdığı, andığı şehitler olmaktan çıkarıp devrimci hareketin ve halkın daha genelini tanıdığı, andığı şehitler düzeyinde onurlandırmak onların temsil ettiği değerlerin genele maledilmesinden geçiyor. Şehitlerine karşı özel bir sorumluluk tanyacaksak, budur.

Umutlu, kavgalı, dirençli bir Rêheval

Tekelci kapitalist sermaye düzeni ve onun iktidarı hankimimizin en tabii ulusal ve demokratik istemlerine tankıyla, topuyla cevap veriyor; insanlarımızı yerlerinden yurtlarından ettiriyor, binlercesini yargısız infazlarla katledip, onbinlercesini cezaevlerine atıyor. Emekçi halkın sesi olmayı amaç edinen sosyalist-yurtsever basını susturmak için, onurlu yayıncılığı ilke edinmiş, gazete ve dergileri bertaraf etmek doğrultusunda birçok gazeteceyi katlediyor, yüzlerce gazeteci, yazar ve bilimadamını cezaevlerine atıyor ve böylece yurtsever sosyalist basını susturacağını zannediyor!

Gelişmeler gösteriyor ki, sermaye iktidarı ve onların sözcülerinin beklediği olmayacak ve bu hevesleri kursaklarında kalacaktır. Çünkü sermaye iktidarının her türlü faşist saldırılarına karşı yurtsever-sosyalist basın direniyor, yeni mevziler kazanıyor. Böylesi bir süreçte Kürdistan komünizan gençliğinin sesi Rêheval'in yayın hayatına başlaması oldukça anlamlıdır.

Öncelikle üstlendiği misyon itibarıyla, faşist TC devletinin kitleler üzerinde yoğun bir terör estirdiği mevcut koşullarda; Rêheval'in Kürdistan komünizan gençliğinin sesi olma misyonunu üstlenerek yola çıkmasından kaynaklanıyor. Bu önem Rêheval'in bir ilk'e imzasını atmasından, devletin her türlü baskı, şiddet ve terörü yoğunlaştırarak sürdürdüğü bir konjoktürel süreçte yayın faaliyetine başlamasına, sermaye düzeni cephesinde korkunç olacaktır herhalde.

Gençliğimizin umudunu, direncini ve kavgasını büyütecek olan Rêheval dergisini bizlere ulaştırma çabasında olan Rêheval emekçilerini bu onurlu çalışmalarından dolayı kutluyorum. Gösterdikleri emeğin ve çabanın sonucunda derginin ilk iki sayısı okurlarıyla buluştu. Çıkan sayı itibarıyla baktığımızda özellikle birinci sayıda doğal sayılamayacak teknik eksikliklerin bulunduğu, ikinci sayıda bu hataların önemli ölçüde giderildiğini ancak, Kürtçe yazılan yazılarda benzer hataların bulunduğu ve kısmen tashih hatalarının olduğu söz konusudur. Umarım ki bu tür hatalar; yayının ilerki sayılarında, dergi çalışanlarının titiz çalışmaları sonucu ortadan kalkacaktır.

İçerik olarak baktığımızda ideolojik ve politik ağırlıklı yazılar derginin içerisinde büyük bir paydayı teşkil ediyor. Kuşkusuz Rêheval, siyasi bir dergidir. Böyle olduğu için de dergi sayfalarında ağırlıklı bir yeri ideolojik-politik yazılar kaplayacak; ancak canlı yaşamı da ağırlıklı olarak ele alması ve irdelemesi gerekiyor.

İlk iki sayıya baktığımızda derginin ideolojik ve politik iyi bir yaklaşım sergilediğini, fakat gençliği hedefleyen bir dergi olarak; gençliğin dünyasına yeterince giremediğini, o canlı yaşamı yansıtmadığını gözlemledim. Ancak bu monotonluğu ortadan kaldırma görevi bizlere; yani dergi çalışanından muhabirine, okurundan dağıtımcısına kadar hepimize düşüyor.

Bizler yaşadığımız sorunları, sıkıntılı yani herbirimiz kendi dünyamızı yazabildiğimiz kadarıyla yazmalıyız ve Rêheval'e ulaştırmalıyız. Yazacağımız bir mektup, bir şiir, bir makale, ya da haber dergimizi daha canlı kılacaktır. Bu açıdan baktığımızda özellikle biz okurlara büyük görevler düşmektedir. Rêheval'e sahip çıkmanın gereği; salt dergiyi okumakla sınırlı olamaz, önemli olan kendimizden de bir şeyler katmaktır. Yani "bu çorbada bizim de tuzumuz bulunsun" deyişiyle hareket etmeliyiz. Derginin yazılarının hazırlanmasından teknik hazırlıklara, oradan matbaa sürecine ve kitlelere ulaştırma sürecinin herhangi bir aşamasında gücümüz oranında dergiye katkı sunma gibi bir sorumluluğa sahip olduğumuzu bir an olsun hatırdan çıkarmamalıyız. Bu sorumluluk bilinciyle hareket ettiğimizde dergimiz güçlenecek kolektif bir emeğin ve bilincin ürünü olacaktır.

Rêheval bizim için bir şans ve olanaktır. Buna sahip çıkmaktan başka bir yolumuz da yoktur. Çünkü tekelci kapitalist sistemin gençliği teslim alma, direncini kırma ve kişiliksizleştirme yönünde saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde; genç umudun, bilincin, direncin ve kavganın adı olan Rêheval dergisini; fabrikada, işyerinde, okullarda, yani umudun, direncin ve kavganın olduğu her alanda işçi-memur eylemlerinde, öğrenci eylemlerinde Rêheval'i elden ele taşıyarak özünü kavramaktan ve daha ileriye götürmeden daha onurlu bir davranış olabilir mi? Bu onuru yaşamak için görev başına geç arkadaş!

Umudun, bilincin, direncin ve kavganın adı; seni daha anlamlı kılacağımıza, elden ele dolaştıracığımıza ve aydınlık yarınlarla seninle birlikte yürüyeceğimize söz veriyoruz.

ARIF CAN/Malatya

Malatya'da YİFAŞ işçileri eylemde

Malatya'nın Yeşilyurt ilçesinde bulunan YİFAŞ iplik fabrikasında çalışan işçiler dört aydır maaş alamadıkları için gerçekleştirdikleri bir dizi eylemle seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Hak-İş bünyesinde yer alan Öz-İplik iş sendikasına bağlı olarak çalışan YİFAŞ işçileri dört ay boyunca toplu viziteye çıkma ve benzeri eylemler gerçekleştirerek seslerini duyurmaya çalışmışlar. Ancak sorunlarını dinleyecek bir muhatap dahi bulamamışlar.

1 Mart cuma günü fabrikada çalışan işçilerin hepsi sabahın topluca Malatya Hak-İş Sendikası'nın bulunduğu binanın önüne geldiler. Daha sonra binaya giren işçiler sendika şubesini ve binanın 3. katını dört saat boyunca işgal ettiler. Yanlarında getirdikleri pankart ve dövizleri duvarlara asan işçiler, eylem boyunca "YİFAŞ burada yetkililer nerede", "Emek bizim hakkımız söke söke alırız", "İşçiyiz, haklıyız hakkımızı isteriz", "İşçiye destek" ve "YİFAŞ işçisi yaşamak istiyor" sloganlarını sık sık tekrarladılar. Bu esnada eylemin yapıldığı binanın önüne işçilerin hak alma mücadelesini desteklemek amacıyla gelenler, polis tarafından dağıtıldılar.

Eylem Malatya Valisi'nin işçi temsilcileriyle görüşeceğini ve sorunlarının bir kısmına çözüm bulunacağını belirtilmesi ile herhangi bir polis saldırısına maruz kalmadan sona erdi. Eylemden sonra görüştüğümüz bir YİFAŞ yetkilisi Rêheval dergisine yaptığı açıklamada "Kasım, Aralık, Ocak ve Şubat maaşlarını alamadıklarını, fabrikada yemeklerin çıkmadığını, servis araçlarının yakıt parasını işveren tarafından karşılanmadığını, perişan halde olduklarını ve adeta açlığa mahkum edildiklerini" belirtti.

YİFAŞ yetkilisi; fabrikada toplam 140 işçinin çalıştığını, yaşlarının 17-25 arasında değiştiğini, çalışanların çoğunun kadın olduğunu, 130 kadın 10 erkeğin çalıştığını, ortalama bir işçinin maaşının brüt 8.000.000 TL, net 5.500.000 TL olduğunu belirtti.

Buna karşın dört aydır maaş alamadıklarını, işverenin ve fabrika yetkililerinin YİFAŞ işçilerinin biriken sorunları karşısında üç maymunları oynadıklarını, kendilerinin hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadıklarını, sorunlarına muhatap bulmak amacıyla bu tür eylemlerde bulduklarını belirtti. YİFAŞ yetkilisi, "Eğer sorunlarımıza bir çözüm getirilmezse sesimizi duyurmak için bundan sonra Ankara'ya gideceğiz" dedi.

Bu eylemlerle neyi amaçladıklarını sorduğumuzda ise işçilerin cevabı net oluyor: "Bizler YİFAŞ işçileri olarak yaşamak istiyoruz" diyor.

Rêheval - Malatya

"SCHWEIGE NICHT, WENN VÖLKER SCHREIEN!"

Kurdistan -
Leben und Kampf eines unterdrückten Volkes

YCKK - Die Kommunistische Jugendeinheit
Kurdistan

ROTE HEFTE 4

Herausgegeben von
JUKO - Junge KommunistInnen / DKP Hamburg
und
YCKK - Kommunistische Jugendeinheit Kurdistans

A İman Komünist Partisi gençlik örgütü JUKO ile, Kürdistan Komünist Partisi gençlik örgütü YCKK'nin ortak çıkardıkları ROTE adındaki derginin önsözünü olduğu gibi yayınlıyoruz.

ÖNSÖZ:

Sevgili genç yoldaşlar, Sizlerle Rote'de buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Kürdistanlı komünist gençlerden sizlere binlerce selamlar, Kürdistan işçi sınıfından, halklarından, işsizlerden öğrencilerden binlerce selamlar.

Rote Hefte'de inanıyoruz ki, gelecek için gençlik için, insanlık için, barış için, dostluk için, sevgi için çok şeyler yapacağız.

Sizlerle birlikte olmaktan ve birlikten birşeyler üretmekten, paylaşmaktan çok mutluyuz ve inançlıyız.

Bizim birliğimiz başta işçi sınıfı gençliği olmak üzere bütün ulusal ve toplumsal güçlerin Kürt ve tüm dünya gençliğinin ayağa kalkıp ortak devrimci barikatlarını yaratarak, her türlü kaygı ve korkudan uzak faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı sosyalizm kavgasını yükseltme birliğidir.

Bu birlikteliğe çok güzel ürün veren çalışmalarla ilk adımlarımızı atmış olduk. 17 Haziran'da Bonn'da 'Kürdistan'a özgürlük' ve 'ülkeye dönüş' mitinginde, JUKO- YCKK imzalı pankartımız genç komünistlerin ellerinde dalgalandı. Gençlerimiz bu beraberliği gün geçtikçe dahada taçlandırıp geliştireceklerdir.

Biz YCKK'li komünist gençler olarak sizlerle

Gençlerden uluslararası dayanışma:

birlikte çalışmaktan enternasyonel ruhumuzu geliştiriyor ve çok mutlu olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Bundan sonraki sayılarımızda sizlere Kürdistan'da olan bitenleri YCKK'nin çalışmalarını ve çeşitli yazılarımızla daha kapsamlı ve daha içerikli olacağımızı bildirmek istiyoruz.

Bizden öğrenmek istediğiniz hertürlü sorunlarınıza yanıt vermek istiyoruz. Kürdistan sorusunda göstermiş olduğunuz duyarlılık bizleri çok sevindiriyor. Sevgili yoldaşlar, bugün artık Kürdistan'da Kürt sorunu değil, bir insanlık sorunu, bir insanlık dramı yaşanıyor. Bu savaşın durması için elidizden geleni yapın gelecekte insanlık kazansın, biz kazanalım.

Sizinle birlikteliğimizi birkez daha selamlıyoruz.
YAŞASIN ULUSLARARASI
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN JUKO- YCKK!

Als Ausdruck der zunehmend engen Zusammenarbeit zwischen JUKO - Junge KommunistInnen, der Jugend- und Studierenden-Gruppe der DKP Hamburg, und YCKK, der Kommunistischen Jugendeinheit Kurdistans, erscheint die vierte Ausgabe der "Roten Hefte" gemeinsam herausgegeben von beiden Organisationen.

Der Kampf des kurdischen Volkes geht uns in Deutschland direkt an. Deutsche Waffen, deutsches Geld morden mit in Kurdistan und Deutschland schiebt Kurdischen und Kurden in die Türkei ab, wo ihnen Kälter und Tod drohen.

So ist diese Ausgabe ein weiterer kleiner Ausdruck internationaler Solidarität zwischen den revolutionären Bewegungen in Kurdistan und hier.

In der Reihe Rote Hefte erschienen bisher:

1. LLL - Zur Geschichte der Demonstration
2. Sahra Wagenknecht: Die PDS zwischen Antikapitalismus und Sozialdemokratie (VERGRIFFEN!)
3. 1945 - Hamburger KommunistInnen erleben die Befreiung

Erhältlich zum Preis von je 2,50 DM + Versandkosten bei:
JUKO, Lindenallee 72, 20259 Hamburg

Rüzgara karşı yürüyüşte komsomol (2)

A. Tayyip GÜLGÜN

Tüm gençlik sohbetlerinin, tartışmalarının demirbaş kavramı "militanlık" a değinmeden edemiyorum. Militan diyince kaf dağının arkasında bir çırpıda söküp alan bir kişiliği tarif eder oluyoruz. netleşmiş bir kavram yerli yerinde kullanılan her notaya uyan her tipten nüspet, konumuzun da merkezinde olan bir kavram. Ama önce militanlıktan neyi kastettiğimizi belirtelim.

Kendi ideolojik politik yönelimlerini en başta kendi yaşamında uygulayan dürüst, sömürü düzene karşı emekçi halk saflarında yer alan; halkımız sömürü düzeninden kurtuluşu için ölümü pahasına mücadele eden devrimci kişilik arasındaki yakınlıkları yada farklılıkları görmek, coşkununun militanlığa evrimini sağlamak için, en başta gençlik coşkununun militanlık olmadığı gerçeğinin kavranması gerekir. Coşkunun altında gizli bir yılgınlık vardır. Militanlığın ise altında gizli öfke, inanç ve hırs vardır. Toplumumuzda kaç kişi yazdığı şiirlerden dolayı cezaevlerine girmiştir? yada kaç kişi cezaevinden şair olarak dışarı çıkıp bir kenara kapak atmıştır? Bu iki sorunun cevabını düşünmemiz lazım. İkisinin cevabı ortadadır. İkinci soru kapsamına girenlerin sayılmayacak kadar fazla, birincinin kapsamındaki ise bir elin parmakları kadar çıkmaz.

Bunun konumuzla olan bağına gelince biz kölece yaşamı kanıksamış bir toplumuz. Heyecanımız, coşkuumuz bir kaşık suda fırtınalar kopartacak kadar gerçeklikten uzaktır. Doğal olarak bu toplumda yaşayan bireyin coşkusu, heyecanı toplumun kişilik yapısıyla yakından ilgilidir. Bu yüzden sorunlar ve zorluklar karşısında feleğimiz erken şaşar, romatizma hastalığına yakalanmış oluruz. Ve sonra "**karlı dağlar kar altında kaldı**" cümlesi hiçbir zaman yazamayacağımız şiir kitabının kapaktaki süslü lafları olarak beynimizin her köşesini turlayıp duracaktır.

Sokakta dolaşırken onbeş metre uzağımızdan geçen polise kaşlarımızı çatarak bir kere dönüp bakmışız. O da çoğu kez bu kaçamak bakışta da yakayı ele vermişiz ve arkasından sorgu rüyalarımızı dahi anlatmışız. Bunlar devrimci kamuoyumuzun yabancı olduğu şeyler değildir. Ve bu bizim sorunumuzdur; aşmak durumundayız. Yılgınlıktan doğan coşkuyu teslim alıp bilinçli eyleme yönelerek en başta zaaflarımızla savaşımızı zaferle sonuçlandırmalıyız.

Komsomolun militan kişilik kazanması toplusal kurtuluş mücadelemizin en önemli kazanımı olacaktır. Bundan hiç bir zaman zerre kadar kuşku duymuyoruz. Yeter ki istensin. Toplumsal yapımızın gençliği vuran yönlerini görüp ona göre savaşma yöntemi geliştirdikten sonra bu sorunu aşabiliriz. Devrimci önderliğin aydınlattığı yoldan ilerlemek isteyen komünizanın karşısına ilk çıkan engel aile faktörünü bilinçli bir şekilde aşmasının yolunu bulmak durumundayız. Çünkü, devrimci aileye ilk adımını atan gencin ilk kazanacağı zafer ai-

lesini aşmak olmalı ve ayağındaki bu prangayı söküp atmalıdır. Bunu yapmadan yılgınlığı aşmak mümkün olmayacaktır. Militanlığın bir kıstası da budur. Haklı olarak çocuğunun hasretine dayanmayacağını düşünüp devrim saflarında uzaklaşan yorgun devrimcileri hatırlayanlarımız çıkabilir. Bence yeni filizler eskiyi aştıkça, onları devrim saflarında tutmanın yollarını da bulurlar. Sorun yaptıklarımıza, öğrendiklerimize doyum hali yaşanmaması gerektiğidir. Eğer bunu aşamazsak radyo karakteri edinmiş oluruz ki bundan da elimizde yeterli kadar mevcuttur. Almada cömert satmada cimri olmak gerekiyor. Bugün kendi içimizde satıcıların alıcılara oranla çokluğu iyiye işaret değildir. Sorun bireysel olmanın ötesinde devrimci grupların "**sol**" hastalığı durumuna gelmiş boyuttur. Gençliğimizin, dolayısıyla yapımızın etkisi bu "**sol**" hastalıktan korunması önemli bir görevdir. Leninizm kuralsızlık değil, devrimci savaşımın kuralları bütünlüdür. Leninizm adına anarşistlik edip, rotalarını şaşırarak devrimler tarihinin her aşamasında görülmüştür. Bu "**sol**" hastalığın vardığı sonuç önderin kitlelerinden kopuşunu ve aralarında kazanılan korkunç uçurumun derinleşmesini sağlamıştır.

Eğer hareket tarzımızı toplumsal yılgınlıktan doğan tepkisel coşkunun üzerine inşa edersek bu bizi telafi edilmeyecek bir sonuca doğru götürecektir. Sonuçta sınıf düşmanlarımız en çok bu duruma sevineceklerdir. Eylemimizin merkezine devrimci inanç, hırs ve öfkeyi koyarak sürece uygun devrimci hat izlemek, düşmanın anlattığı dile karşılık vermek en doğrusu ve beklenendir, ama bunu yaparken hiç bir zaman mantığı kabullenmeyeceği saplantılara girmemeliyiz.

Önderliği kitlelere taşımanın yolu, eylem hattımızda düşmanı suç üstü yakalayarak kitleler nezdinde tersini sağlamakla mümkündür. "**Bir suçluyu suçüstü yakalamak**" becerisi gösteren devrimci eylem çizgisinin niahi kurtuluşa giden yolda kazanımları burjuva düzenin ve temsilcilerinin başlarını dönderecek düzeyde olacaktır.

■ KOMSOMOL SINIF İLİŞKİSİ ÜZERİNE ■

Ülkemizde yaşamakta olan ulusal mücadelenin son 6-7 yıllık tablosu işçi sınıfı açısından ibret verici bilgiler sunuyor. Batman petrol işçisinden, Antep küçük sanayi işçisine kadar, bütününün yaşamında bir iniş-çıkış süreci yaşanmıştır. Düne kadar "**savaş tazminatı**" alan işçiler açısından dengeler farklılaştı. Burjuva düzen "**savaş tazminatına**" rağmen "**örgütlenmem gerekir**" diyen işçiler karşı taktik değiştirdi. Okun sivri ucunu temsilcilerine yöneltmeye başladılar. Değişen denge sınıfın tavrı sonucudur. Hiç bir işçi savaşta ölen çocuğunun ölümü karşısında duyarsız kalamazdı, neticede varılacak sonucun ilk belirtileridir ortaya çıkan.

Birakalım ulusal mücadeleyi kendi özgün sorunlarını dahi düşünmekten uzak duran ülkemiz işçi sınıfının bugünkü durumu ve tavrı eleştirilmesi gereken bir noktadadır, fakat, sınıf gerçekliğini hiç bir zaman kavrama

şansı olmamış işçilerimizi acımasız eleştiriye almak söylediğimiz veya söyleyeceğimiz doğruların haklılığını ispatlayacak yöntem olamaz. Bir kaç nedenden dolayı:

1) Ülkemiz işçi sınıfının ve ülkemizi ilhak eden egemen ulus işçi sınıfını ve sınıflarının (dört parça için) ideolojik doğrular üzerinde şekillenen bir sınıf tavrı gelişmemiştir,

2) Öncelikle ülkemizi ilhak eden ulusların işçi sınıflarının örgütlülüğü ABD patentli sarı sendikacılık anlayışıyla sağlanmış ücret sendikacılığı egemendir,

3) Ülkemizde işçi ve memur statüsüne girmek kazanılmış bir imtiyaz olarak görüldü, köyde gelen yumurta v.b. ürünlerle geçim kaynağı oluşturulup maaşlar yatırıma dönüştürülüyordu. Böylelikle sınıf karakteri edinilemedi,

4) Toplumsal yapımız feodal toplumdan kapitalist topluma geçiş sürecini tamamlamış değil. Aşiret yapılanması içinde tarıma, üretimin merkezde olduğu üretim anlayışı egemen, feodal yapının çözülmeye yüz tutması dolayısıyla burjuvalaşmaya başlayan feodallerin sanayi merkezlerine doğru kayışı,

5) İlhak edilme durumu ve kendi ulusal kimliğini ifade edememe sorunu,

6) Ulusal mücadele sürecinde sınıfsal duruş ve belirsizlikler; eğer; Kemalizmin etkisinde kalınarak 'işçi sınıfı yoktur' yönlü saçma tespiti hatırlarsak bunun önemli bir etken olduğunu görebiliriz.

Ülkemizde meydana gelen demokratik değişim işçi sınıfını derinden etkileyen örtülü ölü toprağının silinmesine neden olan faktör durumundadır. Üçüncü şıkta verilen durumun tespitini geliştirme ve hatta başlangıca tekabül edecek yeni yönelimler gerçekleştirme imkanı doğurmuştur. A işyerinde çalışan bir işçinin ve memurun dün köyünden gelen temel geçim kaynağını oluşturan yumurta v.b. bugün yok artık. Kol ve beyin gücü karşılığı aldığı ücrete talim etmek durumuyla yüzyüze kalmıştır. Giderek artan hayat pahalılığı ve yoksullaşma karşısında direnme gücü tükeniyor. Bunun yanı sıra ulusal mücadele sürecine katılmadığı dolayısıyla TC. tarafından akıtılan musluklarda kuruma noktasına geldi. Sorunun evlat acısı ötesinde doğrudan kendi yaşamını ilgilendiren boyutunu görme durumuna gelirdi.

Sadece bu da değil. Egemen ulus; emekçi sınıfında filizlenen siyasi duruşu görür oldu. Ülkesinin dağları ormanları yakılırken tüketilen kaynağın merkezi faturanın bilincine varır noktasına geldi. Toplu sözleşme döneminde burjuvazi kendine sıfır zammın yani sefaleti açtığı teklif ederken "kaynakları nasıl kurutuyorsunuz?" sorusunu sormaya başladı.

Kürdistanın A köyünden Türkiye metropollerine yönelttirilen yarı proleterya emeği ucuzlatıcı faktör duru-

muna getiriliyor. Türkiye'de resmi rakamlarla belirlenen özel sektördeki işçi sayısı 6 milyon kabul ettirilirken özel sektördeki sigortalıda iş güvencesi olmadan işçi sayısı 250 bin civarındadır. Bugün burjuvazi Kürdistan'a yönelik uyguladığı kirli politikalarından hedeflenen noktaya gelinmemiş olunmamasından dolayı güçlerden doğan ucuz emek potansiyelini, tabi sınıftaki karşı uyanışın durumunu gözüne alarak açıktan sınıf direncini kırıcı faktör olarak açıktan kullanmıyor. Ama, artı değer büyütülmesinde siyasi iktidarın da desteğiyle sonuna kadar kullanıyor. Sınıfsal direncin ideolojik kimlik kazanarak yükselmesi burjuvazi için ucuz emek gücü kartını açıktan oynamayı zorunlu duruma getirecektir.

Şimdi Kürdistan ve Türkiye emekçi halkının yaşanan değişimden ve siyasi iktidarın oynadığı oyunlardan haberdar olması hiç şüphe yok ki "suçluyu suçüstü yakalama" fırsatını verecektir, ekonominin bir bölümünün militaristleşmesi de süreci zorlaştıran, fakat safları netleştiren etken olacaktır. Küçüteltili dedikleri "küçük devletin" yapılanmasındaki öz ortaya çıkmış oluyor ki burada proleterya faydası olacaktır.

Mersin, Adana gibi emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı büyük köy şehirlerin 1990 sonraları Kürdistan'dan akan yoğun göçün bu bölge ulusal sorunun, aynı zamanda, Türkiye emekçi halkının da kaderine etki eden faktör olduğu gerçeğine canlı tanıklık ediyor. Bugün itibarıyla Çukurova'ya olan göç 70'li-80'li yıllara nedenler bakımında farklılıklar taşıyor; hatta farklılık dediğimiz esas olma durumuna gelmiştir. Göçün savaş nedenine dayanmıyor olması bu

farklılığı getiriyor. Dün geçim sıkıntısından dolayı göçenlere bugün savaş nedeniyle göçenler eklenmiştir. Hatta GAP'ın devreye girmesiyle birlikte mevsimlik tarım işçilerinin yönü tersine dönecektir, Çukurova'ya göçen yoksul yarı-proleteryanın yönü, Çukurova'nın potansiyel yetersizliğinden GAP'a doğru akmaya başlayacaktır ki buda yeni bir durumdur.

Tabii ki Türkiye metropollerine akan Kürt göçünün, sınıfı vuran bu yönünün yenisıra önünde duran bir başka tehlike daha var. **Şovenizm!**

Özel Harp Dairesi bünyesinde örgütlenen ve bugün için Türkiye liberal burjuvazisi içinde dizginlenmesi zor milliyetçi hareket potansiyel tehlike durumuna gelmiştir. Türkiye ekonomisinin bir bölümünün militarize olmuş durumu bu tehlikeyi körüklüyor. Geleneksel Osmanlı yönetim anlayışının bugün hem orduya hem siyasi iktidara egemen durumda olması potansiyel tehlikenin açık kanıtlarıdır.

Kürdistan komsomol hareketi, işçi sınıfıyla ilişki içerisine girerken toplumsal hareketliliğin bütün bu boyutlarını hesaba katarak yönelim belirlemelidir. Genç

işçi potansiyeli ile birlikte geçen gün biraz daha katlanarak büyüyen genç işsizler ordusunda sıkıntılara- hat- ta fazlasıyla ortaklık ediyor. Sınıfın bünyesinde komsomol örgütlenmesi yaratılarak eylem hattında dürtükleyici dinamik olma işlevini üstlenmelidir.

Özellikle bugün Kürdistan işçi sınıfının toplumsal kurtuluş mücadelesinin süreci içerisine çekilmesinin vazgeçilmediği ortada dururken, komsomolun sınıf dışında kalması çok şey kaybettirecektir; fakat işçi sınıfıyla ilişkileri eylem hattını 'provakatör' eylemlere sürüklediği andan itibaren ilişki, yine anlamsızlaşır. Bu yöntem ilk etapta akla gelen ve kolayca bir gösteriş eylem tarzı olduğu için altını çizmek gereğini hissediyorum. Unutmamak gerekir ki; sınıfsal direnişin çökertilmesini hedeflerken burjuvazi eylemin provaka edilmesi yöntemlerine başvurur.

Bu provakasyonun eylem tarzına karşılık; sınıf dinamikleri üzerinde yükselen ve eylemin doğrudan sınıf cephesinden gelecek şekilde konulması doğru yöntemdir. Komsomolun eylemdeki duruşu ise, tamamlayıcı ve zaman zaman ateşleyici ve aynı zamanda koruyucu olmak zorundadır.

Dolayısıyla eylem çizgisine devrimci direngenliği ve yerine göre şiddeti taşıyacak olan unsur genç emekçi sınıf faktörüdür.

■ KOMSOMOL DKÖ İLİŞKİSİ ÜSTÜNE ■

Toplumumuz- doğu despotizm geleneğinden etkilenmiş olması dolayısıyla - despotizme her zaman hazır zemin yer verebilen yapısal hareketlere sahiptir. Toplumun bu yüzüstü kişiliğiyle başedebilmek için tutarlı ve geleceğini önceden gören sınıf zorunun dayatılması zaruri koşuldur. Düşürülmüş toplumsal kişiliği dönüştürme hedefini zaaflara karşı amansız savaş vererek gerçekleştirmeye şansına sahiptir, yıkıldığını yerine neyi inşa etme sorunu bulmayan bir siyasi yapının ufku kapalıdır demektir.

Toplumsal kurtuluş mücadelesi süreçleri toplulmanın kişilik tahlilinde doğruluk derecesine eşdeğer şekillerde sonuçlanmıştır. Aksi durumlarda dışarıdan gazel okunarak sayısız fırsatlar tepilmiş nefesler tüketilmiştir. Eğer toplumumuzun kişiliğini tanıma konusunda doğru tahlillere varamazsak, sonuçtan emin olmak, devrimin gerçekleşmiş olması durumunda bile mümkün olmayacaktır.

İki belirgin örnek "**bir varmış bir yokmuş allahtan büyük kimse yokmuş**" (hebû nebû tû ji xwede mezintir'n nebû), "**İki koç başı bir kazanda kaynamaz**" (dû serên beranan di mencelek de nakelin) toplumu- muzun düşünce ve kavrayış yeteneğini açığa çıkarmaya yeter. Asya tipi üretim tarzının egemen olduğu toplumsal üretim ilişkilerinde, toplumsal yapının kişiliğini bu ve benzer örnekler ele veriyor. Üretim ilişkilerinin hiçbir zaman merkezileşmediği, tarihi bir gerçekliliğimizdir. Bu durum kültürel asimilasyonu geciktiren en önemli faktördür; ülkemizin sanayi ile tanışan bölgelerinde hızlanmış asimilasyon sürecini özellikle Türkiye'deki parçada üretim ilişkilerinin merkezileşmeye doğru adım atmasında kaynaklanıyor. Buna rağmen yarım kalan asimilasyon süreci;

1) Kürtler tarih boyunca tek bir merkezi otoritede birleşmediler. Egemenlik kurmak isteyen her güç Kürdistan'ı jeopolitik konumundan dolayı ilhak etmek istemişlerdir; Kürt halkının savaççılığı vb. özellikleri onu işgal etmeye kalkanlar için, ne kadar güçlüklerle dolu ve itici ise, tersinden zengin ovalarının ve petrol yataklarının, madenlerinin ve tarihi ipek yolunun geçtiği topraklarda bulunması özellikleri de işgalciler için hep çekici olmuştur.

Dikkat çekicidir, Kürdistan'da bir güç tek başına ve tamamını işgal edip, uzun süre tutmamıştır. Dört yerel otoritenin gücü ve etkinliği kurulmamıştır. Paylaşım sürecinin başladığı 16-17.yy'da Kürtler, Amed, Hakkari, Amediye, Süleymaniye olmak üzere dört merkezde ve bunlara bağlı olarak mirlikler tarafından yönetiliyordu. Uzun yıllar süren Osmanlı egemenliği bu gerçeği değiştirememiştir. Yani yerleşik kültüre sahip Kürtlerin kültürel olarak, Türk göçebe kültürü karşısındaki etkinliği.

2) Kürtler'in asker kişilikli oluşu ve egemen ulusa nazaran Asya tipi üretim tarzın da farklılık göstermiş olmasıdır. Bugün ulusal güçler arasında boy veren, kardeş kavgasının maddi zemininin ideolojik ayrılıklar olmadığı gerçeği de tespitimizin doğruluğunun ifadesidir. Çünkü acı gerçekliğimizdir. Halkımızın kardeş kavgası (Brakujî) karşısındaki umursamazlığı sonuçta güçlü çikani yargılayamayacaktır, yargılanan yenilen taraf olacaktır. Bir nedenden dolayı çatışmayı ideolojik olarak tanımlamıyor.

Fakat, bu durum ulusal-sınıfsal mücadelenin gelişmesine kapı araladığı gerçeği ile yüzyüzeyiz. Toplumsal mücadelenin yakalandığı bu zemin her geçen gün biraz daha sürülmeye müsait duruma geliyor. Bu, ulusal mücadeleye proleterya önderliğinin 'vazgeçilmez'liği anlamını taşır. Proleterya diktatörlüğünün damgasını taşıyacak, bu yeni sürecin geleceği vardır.

Bu zorlu süreçte komsomola düşen zor görevler vardır. Toplumsal yapı içerisinde kendisine çizilen çemberin dışına çıkması için komünizan gencin olağanüstü bir gayret ve direnç içerisinde bulunması zorunludur. Asırlar süren esaret toplumun tüm kesimleri içerisinde en çok gençlerin ayaklarına prangalar vurmuş, korkunç bir paradigmanın girdabına sürüklenmiştir.

Aile faktörü ve dinsel şekilleniş etkisinde sıyrılıp toplumsal kurtuluş mücadelesine özgür bireyler olarak kendi özgün örgütlülüğünü yaratması, düşünüldüğü kadar kolay olmayacaktır. Esir alınmış, düşürülmüş kişilik etkisinde kurtulmadan, komünizan sorunlarını aşamaz.

Bir taraftan burjuva düzen tarafından verilen çarpık eğitimden kurtulması, geliştirici perspektif sahibi olması sorunuyla boğuşurken bir yandan da toplumsal yapıda aldığı kişiliksiz şekillenişe karşı savaşım içerisinde olması durumundadır.

Ve bunu tek başına yapması, ancak proleterya önderliğinin aydınlattığı doğrultuda yürümesiyle mümkündür. Proleterya diktatörlüğünün ateşli savunucuları olan komsomol örgütlülüğü, sınıf savaşımının özüne uygun hareket tarzı içerisinde yürüme zorunluluğuna sahiptir.

SÜRECEK

İrlanda'daki son gelişmeler; Sinn Fein'in açıklamaları, barış sürecinin durumu ve İngiltere halkının talepleri...

Temel DEMİNER

16

ıncı yüzyılın sonlarından bugüne yani yaklaşık 500 yıldır İrlanda, İngiltere'ye karşı özgürlük mücadelesi veriyor. İsyanların ve direnişlerin yurdu İrlanda; İngiltere'nin kıskırttığı

din ve mezhep bölünmelerine ya da sınırsız sömürgeci vahşete boyun eğmeden hep mücadele etti. Bağımsızlık mücadelesinin bugünkü aşaması, 27 Şubat 1962'de harekete geçen IRA öncülüğünde yürütülmekte.

Her ne kadar 60'ların başında ortaya çıktıysa da, IRA'nın serpilip gelişmesi 1968'den sonra gerçekleşti. İrlanda halkının yüzyıllardan süzülüp gelen ihtilalci geleneğinin bir uzantısı olan IRA, "devrimci şiddet politikası"nı temel almış devrimci bir örgüt. Örgütün genel karakterini, ulusal devrimci-demokrat çizgisi belirliyor.

'The Sunday Times'a göre, IRA'nın vurucu gücü 'Ordu Konseyi (Army Council)'in 7 üyesi var. Kararlar bu organda alınıyor. 1991'den beri IRA'nın "Genel Kurmay Başkanı" olarak anılan 49 yaşındaki McKenna'nın "sert ve kararlı biri" olduğundan söz ediyor. İki numaralı adam, "IRA tarihindeki en yetenekli askeri taktik uzmanı" diye tanımlanan, 54 yaşındaki Brian Keenan. IRA'daki Marksistler'den biri. 1972'de Libya'ya giderek, Muammer Kaddafi ile ilk ilişkileri başlatan kişi olduğu iddia ediliyor. 1979 yılında Belfast'ta Martin McGuinness ile randevusunda yakalanan Keenan, İngiltere genelindeki bir dizi bombalama ve saldırı eyleminden aranıyordu. 18 yıl hapse çarptırılan Keenan'ı, IRA helikopterle cezaevinden kaçırmak istedi; ama başarılı olmadı. Keenan, Brixton cezaevinde tam 15 yıl hapis yattı ve iki yıl önce tahliye oldu.

Güçlü bir illegal örgütlenmeye sahip IRA'nın, İrlanda'daki kökleri derinlerde. Örneğin 1981'de "hükümlü" IRA milletvekili Bobby Sands, açlık grevi yaparken genel seçimlerde milletvekilliğine adaylığını koyup, seçilebildi. Ancak, İngiliz sömürgecilerinin hapisinde açlık grevinde öldü. 1992'de iki dönem milletvekilliği yaptıktan sonra seçimi kaybeden Gerry Adams ise, 1983'te milletvekili seçildiği halde mazbatasını almayacak kadar sert ve kararlı bir mücadelenin legal temsilcisi. IRA ile "gönülbağı" var; zaten bunu da saklamıyor. Ancak, "IRA eşittir Sinn Fein" diyebilmek de mümkün değil.

Aslında IRA'yı en iyi anlatan, belki de Sinn Fein lideri Gerry Adams'ın, şu anlamlı sözüdür: "Yanıtının 'hayır' olacağı bir soruyu IRA'ya götürmek kimseye yarar sağlamaz..."

Docklans eylemi

Sinn Fein lideri Gerry Adams, ateşkesten bir yıl son-

ra, Belfast'ta yapılan coşkulu bir mitingde haykırmıştı: "IRA ortadan kaybolmamıştır. Bunu hepimiz biliyorsunuz..." Docklans eylemi, bu uyarının ardından geldi. IRA, Docklans eylemiyle yeniden gündemin baş köşesine oturdu.

Zaten, barış sürecini torpilleyen İngiltere'de, IRA'dan böyle bir eylem bekliyordu. 'The Times' gazetesi, İngiliz içgüvenlik örgütü M15'in, ilgili bakanlara IRA'nın yeni eylemlere yöneleceğini duyurmuştu. Ancak, M15'in "Mart-1996'da alevlenecek" dediği eylemler, Şubat'ta devreye girdi.

Docklans eyleminden hareketle, "IRA, yeniden silaha sarıldı" cümlesi korkunç yanlışları içeriyor. Gerçeği, görüngüye feda edip, yansıtmıyor. Oysa tam tersi, "IRA, barış için silaha sarılmak zorunda bırakıldı"... Gerçek bu! Kim ne derse desin, IRA'nın bombaları "barışa karşı" değil; aksine "barış için"di. Sömürgeci İngiliz basınını, "barışın bombalandığı" yaygaraları gerçeği yansıtmıyor. Ucuz manipülasyonların ötesine geçmiyor. Docklans eylemi, "Sağır Sultan"a bir şeyleri duyurma zorunluluğunun yeni başlangıcıydı o kadar...

IRA "terörist" mi ?

Soruyu, 'evet' ya da 'hayır' ikileminden kurtarıp, tarihsel bağını ve gerçek ışığında yanıtlamak gerek. Öncelikle 1918'de tüm İrlanda'da yapılan son genel seçimlerde ezici çoğunluğun İngiltere'den ayrılmak için oy vermesine aldırılmadan adayı bölen ve işbirlikçi Protestan azınlığı ("usta" bir manevra ile!) "çoğunluk" haline getirerek; Kuzey İrlanda sorununu yaratan İngiliz sömürgeciliğidir.

İngiliz Hükümeti'nin şimdi sarıldığı "sömürgeci demokratik" taktik, IRA'yı silahsızlandırarak, "sömürgeci barış oyunu" ile yenmektir. Bırakınız başkalarını, muhafazakâr İngiliz gazetesi 'Sunday Telegraph'ın bile itiraf ettiği gibi, "Kuzey İrlanda sınırları içinde yapılacak seçimler, sadece statükoyu tasdik edecek, dolayısıyla herkesi kapsayan bir barışa giden yolda, hiçbir şekilde atlama taşı olamayacaktır..."

İngiliz Hükümetinin "tüm taraflar" tanımı; IRA'yı, Sinn Fein'i, İrlanda ve İngiliz hükümetini, Kuzey İrlanda'daki 'Ulster Gönüllü Güçleri'ni (UVF) ve 'Ulster Özgürlük Savaşçıları'ni (UFF) gibi milliyetçi infaz gruplarını, 'Sosyal Demokrat Liberal Parti' (SDLP) gibi karşılıklı taviz ve uzlaşma yanlılarını, fanatik Protestan parti ve gruplarını içeriyor!

10 Haziran'da başlatılacak görüşmelere, "terörü kınayan herkes" katılabilecek diyor John Major ile John Bruton! Ancak burada bir soru(n) var: "Terör ne"? "Terörist kim"? Bunların yanıtı yok! Kuzey İrlanda'daki 'Ulster Gönüllü Güçleri' (UVF) ve 'Ulster Özgürlük Savaşçıları'

(UFF) gibi milliyetçi infaz grupları terörist değil mi ? Ya fanatik Protestan gruplarına ne demeli ? Hem barış sürecini torpilleyen Major ile Bruton, neden "terörist" nitelenmesin ?

İrlanda sorununun sürüncemede bırakan İngiliz şövenizminin ve Protestan fanatizminin, Docklands'ta hiç mi payı yok ? Örneğin Parlamento'daki fanatik 'Protestan Topluluğu'nun temsilcisi rahip Ian Paisley, Docklands eyleminin hemen ardından, "teröristler, her zaman teröristtirler, onları ateşkesine inanmayın demiştik !" açıklamasını yaptı.

Kaldı ki John Major, IRA'nın da dahil olduğu barış sürecinden kendi rızası ile çıkmıştır. Oyun bozán İngiltere'dir. Mızıkçılık yapmaya hakkı yoktur. IRA'nın patlattığı bombalarındaki parmak izleri, Major ile Bruton'a aittir. Yani eylemlerin, "sui-niyetli teşvikçileri" meydandadır ! Ve Martin McGuinness'in, 'The Observer' gazetesine belirttiği gibi, "IRA'yı tekrar ateşkes ilan etmeye ikna edecek, herhangi bir neden ve zamanım, hâlâ söz konusu değil"dir.

Sinn Fein ve barış

İngiltere Başbakanı John Major ile İrlanda Başbakanı John Bruton'un geçen hafta sonu başlatılması kararını aldıkları "Çok taraflı Yoğun Danışma" görüşmeleri 4 Mart'ta Belfast'da başladı. Major-Bruton görüşmesi sonrası 10 Haziran'da başlamasına karar verilen çok taraflı görüşmelere bir anlamda hazırlık niteliği taşıyan görüşmelere, (IRA'nın ateşkes koşulunu yerine getirmemesi nedeniyle !) Sinn Fein alınmıyor.

Belfast'taki görüşmelere davet edilmeyen, ancak görüşme salonuna girmeye çalışan Sinn Fein'in lideri Gerry Adams ve Martin McGuinness görevlilerce engellendi. Adams, bunun üzerine olayı protesto etti. "Barış adına" düzenlenen bir toplantı salonuna, barışa aktif taraf olan Sinn Fein'in alınmaması, Major ile Bruton'un niyetlerini açıkça ortaya koyuyor.

Maze'den diplomalı Sinn Fein

IRA, Belfast yakınlarındaki Maze Hapisanesi'nden, "İngiltere'nin en kaliteli üniversitesi" diye söz eder. Bir çok Sinn Fein lideri ve kadrosu da burada yetişmiştir... (Şu an 700 civarında IRA'lı hapiste, 100'ü müebbet !)

IRA'nın, elinde silah değil; kalem taşıyan nefes borusu diye nitelenen Sinn Fein'in, IRA ile ilişkisine getirdiği tanım net: "Bizim IRA ile hiçbir ilgimiz yok. Biz sadece demokratik siyasi bir partiyiz. Ancak IRA ile diyalogun yolu bizden geçer. Barışın gerekliliğini onlara ancak bizim kanalizasyonumuzla anlatabilirsiniz."

Gerçekten de Sinn Fein, ne IRA'lıdır ne de IRA'sız... Her ne kadar 'Ulster (Kuzey İrlanda) Birlik Partisi'nden David Trimble, "IRA yeniden ateşkes ilan etmezse Sinn Fein tecrit olacak" görüşünü savunsa da, Sinn Fein barış görüşmelerinde, IRA ile ters düşmeyen görece bir özerkliğe sahiptir.

Örneğin 4 Mart tarihli 'Newsweek' dergisinde, Daniel Pedersen'in "IRA sizi marjinalleştirmede mi ?" sorusuna Gerry Adams, "buna başkaları karar verir. Ben elimden gelenin en iyisini yaptım. İronik olan, John Major'un bana ihtiyacı olması ve insanların beni sevmeleri. Eğer beraberce barış sürecine geri dönülmesi istenirse, Major'ın bu köprüye ihtiyacı var. (...) Doğru, bombalama önemli bir duruma işaret ediyor. Barış süreci karşıtlarının, kendi bencilce sonları için kullanacakları önemli bir durum. (...) Fakat barış sürecinin onarılması gerektiğinden eminim. (...) Çünkü alternatif bir hali tatsız. (...) Arzunun iyimserliği, zekanın kötümserliğini yenmelidir" yanıtını veriyor.

Bir nokta daha: Sinn Fein, yaygın bir destek ve dayanışmaya sahiptir. Örneğin, ABD'deki 'Sinn Fein'in Dostları' adlı örgütlenme, ülkede yaşayan 40 milyon civarındaki İrlanda kökenli tarafından destekleniyor. Söz konusu örgüt, sadece geçen 'Aziz Patrick Günü'nde (Katoliklerin dini bayramlarından birisi) 750 bin dolar toplamıştır.

Gerry Adams diyor ki

Sömürgeci savaş psikolojisini aşamayan, "İngiltere Hükümeti kötü niyetli" deyip, ekliyor Gerry Adams: "Sinn Fein, İrlanda adasında yaşayan halkın bir bütün olarak ve dış engellerden bir arındırılmış şekilde ülkenin geleceğini tayin hakkına sahip olduğuna inanmaktadır. (...) Hayâl kırıklığına düşülmesine izin verilmemelidir. Soğuk kanlı olmak, tepkilerden kaçınmak ve mücadeyi adil bir barış hedefine bağlamak gerek. (...) Bombalama eyleminin temel sorumluluğu, IRA'ya ait değil; eylem, İngiltere'nin yarattığı politik karmaşa ve girdaptan ayrı düşünülmemez. (...) 31 Ağustos 1994 tarihli bildirisinde IRA liderliği, "demokratik barış sürecininin

ilerlemesine katkıda bulunmak ve bunun başarılması için kesin kararlı olduğumuz vurgusuyla, askeri eylemlerine tamamen ara vermeye kararı aldı" demişti. Ancak ne yazık ki, IRA'nın Ağustos 1994'te büyük bir cesaretle ve fedakârlıkla aldığı aldığı "ateşkes kararı", İngiliz Hükümetinin büyük kapsamlı engelleme çabalarına maruz kaldı."

Çöken barış sürecine yeniden başlamak gerek. Yeni başlangıçta da, dayatmacaların ve "emri vakiler" in yeri olmalı. Çünkü IRA, özgürlükten ödün vermez. IRA'dan özgürlük ödünü istemek, yaşamına son vermesini talep etmekle özdeştir.

İngiliz askerini ve polisini (Royal Ulster Constabulary) işgal ordusu olarak niteleyen IRA'nın mücadele hedefini, iki sözcük özetler: "İngiltere dışarı..." Kimsenin böylesi net hedeflere sahip ve özgürlük için dövüşen IRA'dan, özgürlükten vazgeçmesi istenemez. Ayrıca, bu tür bir "emri vaki"yi, "IRA adına", Sinn Fein'e dayatmaya kalkışmak ise çılgınlıktır.

İngiltere'nin açmazı

Kuzey'in 5 bölgesinde ve İngiltere faaliyet gösteren

IRA'nın 'Askeri Konsey'i, Kuzey ve Güney komutanlıklarının oluşturduğu çok parçalı illegal yapısıyla, sömürgecilerle saçını başını yoldurtuyor. Yani İngiltere, IRA karşısında; "ya çözeriz, ya çözeriz" çözümsüzlüğünü yaşıyor.

Bu koşullarda da "İngiltere'ye korku geri döndü" diyor 'The Guardian'ın... Adaların 58 milyon sakini, kulakları tetikte ve endişeyle bekleyip soruyor: 'Barış gelecek mi?' Soruya, IRA'nın yanıtı şu: "Yeni ateşkes ilan etmiyoruz. Biz sorumluluğumuzun bilincindeyiz, herkesi de öyle davranmaya çağırıyoruz." Özetle top şimdi İngiltere'nin ayakta... İngiltere'nin kirli savaşıyla toplumsal huzursuzluk ve endişenin büyümesi yanında; İrlanda'da barışın çökmesinin ekonomik maliyeti, İngiltere'ye pahalıya patlıyor. IRA'nın bölgede eyleme yönelmesi, 600 milyon sterlin tutarındaki potansiyel yabancı sermayenin Kuzey İrlanda'dan kaçması demek. 1994 öncesinde İngiltere'nin, Kuzey İrlanda "güvenlik harcamaları"na ayırdığı rakam, 800 milyon sterlin civarındaydı...

Özetle, ekonomik durgunluk içindeki İngiltere'nin İrlanda'daki kirli savaş giderleri, İngiliz emekçilerinin sırtına yıkılacak yeni bir kabusun şaşmaz güvencesi olacaktır. 'Independent'te yayımlanan bir habere göre, 1992'den beri sadece Londra'da 1 milyon 400 bin kişi işsizlik sorunu yaşadı. Ayrıca 1992'den bugüne kadar üç erkekten birinin ve beş kadından da birinin, en az bir kez işsiz kaldı. Yani 1992'den beri 8 milyon 700 bin kişi en az bir kere işsizlik sorununu yaşadı.

IRA'nın önemli eylemlerinin dökümü

Kuzey İrlanda'danın özgürlüğü için mücadele eden İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun (IRA) İngiltere'de gerçekleştirdiği belli başlı eylemlerin kronolojik dökümü şöyle:

- 8 Kasım 1974: Woolwich kışlası yakınındaki bir pub'da patlama: 2 ölü, 16 yaralı.
- 10 Ekim 1981: Chelsea kışlasına karşı girişilen saldırıda 2 kişi öldü, 40 kişi de yaralandı.
- 20 Temmuz 1982: Hyde Park'ta bomba patladı: 4 Kraliyet süvarisi öldü. Aynı tarihte Regent's Park'taki bombalı saldırıda 7 asker öldü.
- 1 Ağustos 1988: Mill Hill kışlasına saldırı: 1 asker öldü, 9 asker yaralandı.
- 16 Mayıs 1990: Wembley'de bir askeri araç patladı: 1 ölü, 1 yaralı.
- 25 Haziran 1990: Carlton Club'de patlama: 7 yaralı.
- 7 Şubat 1991: Başbakan konutuna silahlı saldırı: 4 yaralı.
- 18 Şubat 1991: Londra'nın Paddington ve Victoria garlarında patlama: 1 ölü, 38 yaralı.
- 28 Şubat 1992: Londra Bridge garında patlama: 30 yaralı.
- 10 Nisan 1992: Londra'da bomba yüklü bir aracın patlaması sonucunda 3 kişi öldü, 90 kişi de yaralandı.
- 27 Şubat 1993: Londra'nın Camden High Street ticari bölgesindeki patlamada 18 kişi yaralandı.
- 24 Nisan 1993: Londra'da patlama: 1 ölü, 45 yaralı.
- 2 Ekim 1993: Hampstead'de 3 patlama: 5 yaralı.
- 9 ve 10 Mart 1994: Heathrow havaalanına saldırı: Ölen ve yaralanan olmadı.
- 9 Şubat 1996: Docklands'te bombalı saldırı: 2 ölü, 100'den fazla yaralı.
- 15 Şubat 1996: Londra'nın merkezinde bir bomba etkisiz hale getirildi.

Leyla Qasım'a

Kolları arkadan bağlı
Saçlarında sürükleyerek getirdiler leylayı
Söyle dediler,
Kimsin kimdi arkadaşların?
Adım leyladır bayım
Babalarının adıyla tanınır.
Benim ülkemde insanlar yani anlayacağın
Leyla Qasım'dır adım soyadım.
Arkadaşlarım gelince...
Çokvar tanıdığım, tanımadığım
Ölimia da, Govgeşt, Rosa Lüksemburg, Clara
Cezairli Cemile ve Diğerleri
Bilmemki hangisini soruyorsunuz.
Ne diyor bu kıralt kaltağı
Gavur isimleri sayıyor bana
Tek anladığım cemile adı
Diye bağırdı ağız köpürerek.
Tanrı dağı kadar müslüman
Albay rütbeli bir saddam uşağı
Bir aşağı bir yukarı
Odada dolayıyordu albay
Aklını başına topladı doğruyu söyle
Kimdi arkadaşların
Biliyorum mahsumsun sen
"Biliyorsun" dokunmayız biz mahsumlara
Söylede kurtul,
Kimdi arkadaşların
Niçin "düşün" bu yola?
Söyledim isimlerini
Arkadaşlarımı bayım
Bu yola ise düşmedim
Bu yolda doğdum ben
Ben kawa'nın dişisiyim
Amerikanın kızıl derilisi
Harlemin zencisiyim bayım
VE Mezrobotan uygarlığının sahibiyim.
Yatarın dedi kaltağı
Cepler açın vücudunda
Meydan okumak neymiş
Gösterin şuna
Usandı falaka
Usandı işkence
Ama usanmadı Leyla
"Yaşasın bağımsızlık" oldu son sözleri.
VE bir bayrak gibi sallandı
İdam sehbasında
(Tarih randevu yıl 1993)
Ben Leyla Qasım'ım bayım
Belki siz tanımassınız beni
Sizde önce bir albay vardı burada
Ölmüş olmalı ve öldü niceleri
Ama ben çoğaldım bayım
Türkü türkü yayıldım
Marş oldum peşmergenin dilinde
Mahkemelerde haykırıyorum
Halepçede öliyorum
Ve öldükçe çoğalıyorum bayım
Gidiyorum fakat geleceğim bayım
Önde Kawa ve isyancı şehitler
Ve napalm çocukları
O güzel gün gelende
Şehitler korosunda yerimizi alacağız.
Ve o en güzel türküyü
Bağımsızlık türküsünü
Hep bir ağızdan haykıracağız.

Cangül SEROĞLU

Bahar

duyguyyla gelir

Ali ÇINTAY

1970

'lerin başları, güzel bir mayıs günü, radyoyu dinliyorum öğlen haberleri; acı haber iştahla sunuluyor. Deniz, Yusuf, Hüseyin idam edildi diye, ve bir şaşkınlık, eski kerpiç duvarları üzerime geliyor. Başımı kaldırıyorum, kirli eski tavan ağaçlarına boş boş bakıyorum. Önceden akmış damlaların izleri şekiller oluşturmuş, defalarca seyre daldığım ve çeşit çeşit nesnelere benzettiğim şekilleri, birer Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resmi gibi görmek istiyorum; olmuyor. Zonklayan beynimle bahçeye atıyorum kendimi, bahçenin sonundaki nice anılarla dolu ceviz ağacına kadar nasıl gelmişim ve tekme yumruk koca ağaca kinle vuruyorum, elim acıyor vazgeçiyorum. Çömeliyorum altında, mırıldanıyorum, hiçkırıyorum Yusuf'u, Hüseyin'i son gördüğüm bir süre önceki o bakışları, giysileri Hüseyinin incecik boynuna genişçe saran sarı kuşağı, Yusufun mor kısa botu, ergenlik döneminin iştahıyla kendimi kanıtlama edalarım, yaşımın üzerine bir olgunluk gösterme çabaları anımsıyorum.

Gülümserken de daha bir fırın ekme yemen gerekir der gibi bakan gözlerin izlerini usumda canlandırarak o olgunluk yüklü edaları, onları ulaşılmaz gösteriyordu. Koyuyorum yüreğimin bir kenarına onları, uzaktan selvi boyuyla gördüğüm Denize dönüyorum, siması net değil, gazetelerdeki fotoğrafıyla birleştiriyorum, insanların övgüsüyle bir bütün haline getiriyorum. Bir apolon gibi duruyor bulanık gözlerimin ardındaki usumda. Ve bu üç sima teker teker geçerken, mırıldanmam homurtuya dönüşüyor. (ula değer mi, değer mi bu insanlar için, sizemi kaldı halkı kurtarmak, ahan... üçünüzüde astılar.

Kim arkanızda?, neden gördüm sizleri? üç beşgün kadar bir arada bulunduğumuz günlerde bir kötü tavır sergileyeydiniz, somurtaydınız etrafınıza topladığımız biz bir kaç genci kovsaydınız ki bende bu kadar kahrolmazdım). Gibi homurtu hiçkırık yüklü sesimi sonradan fark ediyorum ve bilenmeye başlıyorum. Birkaç mısra şiirmi göndersem yoksa türkümü olmuyor, bildiklerimi'de unutmuştum. Yaşlı Apo'dan dinlediğim kürçe dörtlüğün ancak son kıttasını yolum. (Hay lolo... hay lolo...) nedense; yıllar sonra'da şehit düşen her devrim nefferinin peşi sıra ilk aklıma gelen halen o son kıttadır.

Yıllar sonra o ceviz ağacının altındaki sitem yüklü sözlerin nekadar yanlış olduğunu düşünmüştüm. Ve onlara laik biri olmak için ant içmişim. Umarrım onlara ve onlardan sonrakilere verdiğim söze laik olabilirim. Çünkü o gidenler ozan isani'nin dediği gibi "Devrim tarihinin dış budak sayfalarına birer altın başlı çivi gibi

gömüldüler" bununla kalmayıp isimlerini kuşaktan kuşağa çocuklarımızın ismiyle yaşattık. Bunların bir kısmını 12 Eylülle beraber onure edildikleri isimlere laik olmadı. Birkısmı da tıpkı onlar gibi yüreğimize kök saldılar ve halen salıyorlar. Ve onlardan aldıkları güneş yüklü al bayrakları habire yükseltiyorlar. Ya onları asanlar, öldürenler, işkence edenler neredeler? İsimleri biliniyor mu? Lağam fareleri gibi halen kan emici suratlarıyla karanlık deliklerde irin dolu gözleriyle aydınlıkta korkup, yaşadıklarını sanıyorlar. Kimisi tarihin çöplüğünden kayb oldu bile, şimdi o mahlukların türleri deliklerde kan eme dursunlar, sömürü ağının kılcal damarlarının kanıyla beslene dursunlar. Onlar'da tarihin çöplüğünde hakettikleri yere atılacakları gibi kendi nesillerine kara, çirkin bir utanç miras bırakacaklar. Yada isimleri, varlıkları gibi bir kara leke olarak insanlık tarihi tarafından tiksintiyle anılacak.

Ya biz; türünün son örneği gibi kalan 68 kuşağı nice döküntüye rağmen satmamışsak ruhumuzu, bunu Denizlere, İnanlara, Sinanlara borçluyuz. Selamlarken kayan yıldızlarımızı halen onlara layık olma uğraşı içindeyiz. Ve onlara bir Ernesto Guevara selamını 18 yaşındaki bir ruhla yolumuz.

13 Mart şehitleri
ölümsüzdür!

Ölen yiğitleri
düşünür
babalar
yılmadan!
usanmadan!
kırılmadan!
zemherine
inat!

Malatya'dan Cevat EREN

Dersên zimanê kurdî -II-

DERGİMİZİN İkinci sayısında başlayan ve bundan sonraki sayılarımızda imkanlarımız ölçüsünden yayınlayacağımız (Dersên zimanê Kurdî) Kürtçe dil dersi konusu ile ilgili göstermiş olduğunuz ilgiye teşekkür ediyoruz. Çünkü bir ulusu anlatan, tanımını yapan o ulusun kendi dilidir; bu değerden kopmuş bir ulus kendini tanımlayamaz. Dil en iyi iletişim aracıdır; toplumlarda. Bu yüzden dilimize sahip çıkmalıyız. Dile sahip çıkmak ise tüm asimilasyonlara rağmen onu her anlamda zenginleştirmekle olur. ■

Belirsiz tanım takıları

Kürtçe'de belirsiz tanım takısı **yek** (bir) sözcüğünün ilgili adın sonuna eklenmesiyle elde edilir. **Yek** sözcüğü adın son harfinin **sessiz** veya **sesli** olmasına göre farklılık gösterir. **Sessiz** bir harften sonra her zaman **-ek** olarak kullanılır; **mal** (ev)-**malek** (bir ev). Sesli bir harften sonra ise normalde **yek** sözcüğü olduğu gibi yazılır; **mamoste** (öğretmen) **-mamosteyek** (bir öğretmen). Ancak bazen sadece **k** kullanılır; **mamostek**. İlerde diğer takıları incelerken de göreceğimiz gibi, Kürtçe'de bu tür kısaltmalar konuşmayı akıcılaştırmak amacıyla sık sık kullanılır.

Burada kullanılan **bir**'in **herhangi bir** yani belirli olmayan bir şeye tekabül ettiğine dikkat edilmelidir. Türkçe'de bu yapı olmadığından İngilizce'deki **indefinite article (a)** ile kıyaslanmasında yarar vardır:

salek	a year bir yıl
yek sal	one year bir yıl

Dikkat edilirse **yek** sone olarak kullanıldığında belirsiz tanım takısı işlevi görmektedir. Aynı bir sözcük olarak ve addan önce geldiğinde ise sayı sıfatı olmaktadır.

Aşağıda (...) şeklinde boş bırakılan yerlere **tekil-belirsiz** tanım takısını yazıp Türkçe'ye çeviriniz.

Örnek: mamoste...: mamosteyek/bir öğretmen	
mal...	gundî...
xanî...	polis...
sako...	mêvan...
kevçî...	mizgeft...
pirtûk...	zilam...
agir...	jin...
name...	zaro...
pitik...	cotkar...
jiyan...	nexweş...
sêv...	kur...
law...	keç...

Bazı anlamına gelen **hin** sözcüğü ise bir adın sonunda **-in** olarak bütünü **çoğul belirsiz tanım takısı** işlevi görmektedir. İlgili ad sesli bitiyorsa **-yin** şeklinde kullanılır.

xwendekar	öğrenci
xwendekarin	(bazı) öğrenciler

mamoste	öğretmen
mamosteyin	(bazı) öğretmenler

Hin sözcüğü ayrı bir sözcük olarak, ilgili addan önce de kullanılabilir. Bu durumda çoğu zaman **hinek** olarak geçer.

hinek xwendekar	
bazı öğrenciler	
hin mamoste	
bazı öğretmenler	

Rengdêr û cînavên îşarkî-îşaret sıfat ve zamirleri

Konumuza geçmeden önce, gramer terimlerini iyi bilmeyen okurlar için **sıfat** ve **zamir** terimlerine kısaca değinmekte yarar var. Bir dili belli bir yaştan sonra öğrenmek veya geliştirmek için temel gramer kural ve terimlerini bilmek kesinlikle gereklidir. Bu derslerimizde konulara geçilmeden önce gerekli terimleri açıklayacağız.

rengdêr-sıfat

Bir adı tanımlamak veya tarif etmek amacıyla onun bir veya birkaç özelliğini gösteren sözcüktür; ilgili adla beraber yazılır.

Örnek: kısa adam, şişman kadın...

Yurakıdaki iki örnekte **kısa** ve **şişman** sözcükleri sıfat olup **adam** ve **kadın** adlarının özelliklerini göstermektedirler. Dikkat edilirse o adlarla beraber kullanılmaktadırlar.

cînav-zamir

Bir adın yerine kullanılan sözcüktür. Zamir kullanıldığı yerde adın kendisini yazmadığımız halde neden veya kimden bahsettiğimiz anlaşılır.

Örnek: Mavi kalemini bana verir misin?
Onu vereremem; istersen, sarıyı verebilirim.

Yukarıdaki cümlelerde **mavi** sözcüğü kalemin özelliğini vermekte ve kalemle beraber yazılmakta olduğu için sıfat işlevi görmektedir. **O** ise **mavi kalem**'in yerine kullanılmaktadır, dolayısı ile zamirdir. Sıfat ve za-

mirlerin çok sayıda türleri vardır, programımız çerçevesinde yeri geldikçe değinilecektir.

İşaret sıfat ve zamirleri, bir şeyi işaret ederken kullanılır ve gösterilen şeyin uzaklık veya yakınlığına göre farklılık gösterirler.

ev: bu, bunlar (daha yakında, el altında olan şeyler için).

ew: şu, şunlar; o, onlar (daha uzakta veya ötede olan şeyler için kullanılır).

Kürtçe'de bütün diğer sözcüklerde olduğu gibi yalnız halde, yani çekilmediği, tanımlanmadığı durumlarda işaret sıfat ve zamirlerinde tekil çoğul ayrımı yoktur. Dolayısıyla hem **bu** hem de **bunlar** için **ev** kullanılmaktadır. Tekil veya çoğul bir ada tekabül ettiğini fiilden anlamamız ve ona göre fiil kullanmamız gerekmektedir.

e: dir, dır.

in: dirler, dırlar.

Kürtçe'de fiil tek bir harften bile oluşsa hiç bir zaman sözcük ile beraber yazılmaz, hep ayrı yazılır.

Yukarıda gösterilen **e** ve **in**, **bûn** fiilinin üçüncü tekil ve çoğul şahıslar için çekimi olup, son harfi sesli olan bir sözcükten sonra ses uyumu sağlamak açısından **ye** ve **ne** şeklini alırlar. **Bûn** fiili olmak, haline gelmek anlamında olup, durum fiili işlevi görmektedir. Bütün şahıslar için çekimini ve değişik kullanımlarını ilerideki derslerimizde göreceğiz.

Ev pirtûk e:	Bu kitaptır.
Ev pirtûkek e:	Bu bir kitaptır.
Ev pirtûk in:	Bunlar kitaptırlar.
Ev kevçî ye:	Bu kaşıktır.
Ev kevçîyek e:	Bu bir kaşıktır.
Ev kevçî ne:	Bunlar kaşıktırlar.
Ew sêv e:	Şu/o elmadır.
Ew sevek e:	Şu/o bir elmadır.
Ew sêv in:	Şunlar/onlar elmadır.
Ew gundî ye:	Şu/o köylüdür.
Ew gundîyek e:	Şu/o bir köylüdür.
Ew gundî ne:	Şunlar/onlar köylüdürler.
Ev e:	Budur.
Ev in:	Bunlardır.
Ew e:	Şudur.
Ev in:	Şunlardır.
Ev pirtûk:	Bu kitap.
Ew mamoste:	Şu öğretmen.

Pirs-soru

Kürtçe'de soru.cümlesi şu şekillerde kurulabilir:

a) Cümleinin yapısında herhangi bir değişiklik yapmadan cümleinin-son hecesinden önceki birinci veya ikinci heceye ya da sondan bir önceki sözcüğün tümüne vurgu yaparak;

Örnek: Ew sêv e?

Şu elma mıdır?

Örnek: Ev kevçî ne?

Bunlar kaşık mıdır?

b) Cümleinin başına **ma** soru sözcüğü getirilerek;

Örnek: Ma ev pirtûk e?

Bu kitap mıdır?

Örnek: Ma ew zaro ne?

Onlar çocuk mudurlar?

Görüldüğü gibi **ma**-sadece cümleyi sadece soru haline getirme işlevi görmektedir. Yeni başlayanların vurgu yapmada güçlük çekecekleri gözönüne alınarak, ilk aşamada **ma**'lı soru halini tercih etmeleri önerilebilir. **Gelo** ve **qey** sözcükleri de benzer bir işlev görmektedirler. Bu tür soru cümlelerinde daha güçlü bir vurgu hissedilir.

c) **çi** (ne), **kî** (kim), **çawa** (nasıl), vb soru sözcükleri kullanılarak.

çi soru sözcüğü fiilden önce gelir.

Ev çi ye?

Bu nedir?

Ew pirtûk e

O kitaptır

Ew çi ne?

Şunlar/onlar nedir?

Ew pêûs in

Şunlar/onlar kalemdir.

Konuşma dilinde bu gibi soruları yanıtlanırken, özne söylenmeyebilir.

Ev çi ne?

Bunlar nedir?

Kevçî ne

Kaşıktırlar.

Neyînî-olumsuz

Olumsuz cümle kurmak için **ne** sözcüğü kullanılır. Olumsuzlanacak sözcükten hemen önce yazılır.

Ev ne dêr e

Bu kilise değildir.

Ew ne gog in

Şunlar top değildir.

Ev ne mamoste ye

Bu öğretmen değildir.

Ew ne gundî ne

Onlar köylü değildir.

Ev ne pêûs e

Bu kalem değildir.

Ew ne xwendekar e

O öğrenci değildir.

Ew ne kevçî ne

Onlar kaşık değildir.

Pirsa neyînî-olumsuz soru

Olumsuz bir cümleinin sondan bir önceki hecesine vurgu yaparak ya da başına **ma** vb. sözcükler getirilerek olumsuz soru cümlesi kurulabilir. **Na** sözcüğü **hayır**, **belê** ve **erê** sözcükleri **evet** anlamında kullanılır.

Ev ne mizgeft e?

Ev ne nexweş in?

Ma ew ne mazûvan e?

Na, ew mêvan e. Ev mazûvan e.

Ma ew ne xwendekar in?

Belê, ew xwendekar in.

Ma ew ne kevçî ne?

Na, ew ne kevçî ne. Ew pêûs in.

(Dumahîk heye)

BULMACA

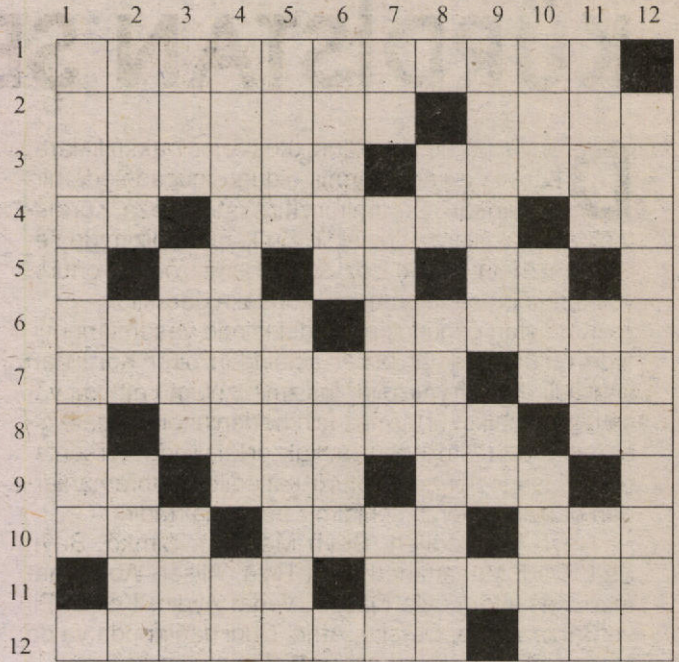
Hüseyin SU

● SOLDAN SAĞA ●

1- (..... Adalı) 7 Ekim 1988'de İstanbul'da Kemal Soğukpınar, Fevzi Yalçın ve Reha Şen ile birlikte, TC polisleri tarafından katledilen devrimci. 2- Din ve devlet işlerinin ayrılması-En küçük sosyolojik birim. 3- Kürtçe'de örümcek kuşu-Kürtçe'de ihtiyar. 4- Tırki goşt-Tırki bi cihde-Kürtçe'de kim sorusu. 5-Tırki heyv-Kürtçe'de iplik, tel. 6- Kürtçe'de kezzap-Tırki avabûn. 7-Tırki, ewiqandin-Tırki deşt. 8-Tırki çetir-İridyumun simgesi. 9-Tırki qad-Kürtçe'de pirinç-Zülfü Livaneli'nin bir filmi. 10- Kürtçe'de ekmek-Kullanım süresi-BASK bölgesinin kuruluşu için mücadele veren örgüt. 11-Emek harcamaksızın elde edilen gelir-Saçak bulut. 12- (..... Şelalesi) Erzincan'a 25 km. uzaklıkta Munzur'dan akan sularla oluşan ve Türkçe'si "Faylıdağ" anlamına gelen şelale-Tırki mes

● YUKARIDAN AŞAĞIYA ●

1-(... sistemi) materyalizmde, binlerce yıl önce varolmuş olan ve gelişmelerinin ilk aşamasında bütün halklar için ortaklaşa olan ilk sosyal-ekonomik formasyon. 2-(Şeyh) direnişçi Kürt önderi-Bir sesleniş-Tırki zer, zerd. 3-Kürt folklorunda bir halay çeşidi-(....Ortakları) Erol Toy'un bir romanı- (Gani...) Kürt halk müziği sanatçısı, dijwar, 4- Çalışmalarını uzun yıllarını sürgünden geçiren devrimci bir müzik gurubu - Hollanda'nın uluslararası yollarda plakası, 5- Kürtçede Eylül ayı-Kürtçe tutu, rehın anlamında hukuki bir terim, 6- Bir gaz türü- Tırki rabırdû. 7- Halkın Kurtuluşu (kısaltma)-Kürtçe'de konu, mesele- Tırki asê. 8- Türk alfabesinde bir harfin okunuşu-Kapalı bir yerde seslerin dağılma düzeni. 9-Dünya, feza-Boru sesi. 10- Tırki gemar-Devlet Mâlzeme Ofisi-Camekan. 11- Tırki, çerme-Kürtçe'de su rengi-Tırki ger, geşt. 12- Tırki qelamızıni

Geçen ayın çözümü

SOLDAN SAĞA: 1) AHURAMAZDA, 2) YAHUDİLİK, BA. 3) DR, SAMET, SİH. 4) İNT, MITOLOJİ. 5) NURHAK, LİKOR. 6) LP, EK, SE, FAKS. 7) A, AR, SEA, İK, E. 8) NAVEROK, K, NY. 9) M, İMALAT. ŞAH. 10) AA, AK, RUA, CA. 11) YASER, ARMAN. 12) HALİT ÇELEK

YUKARIDAN AŞAĞIYA: AYDINLANMA, H. 2) HARNUP, A, AYA, 3) UH. TR. AVI, AL. 4) RUS, HEREMASI. 5) ADAMAK, RAKET. 6) MİMİK, SOL, RC. 7) ALET, SAKAR, E. 8) ZİTOL, TUAL. 9) DK, LİFİK, ARE. 10) A, SOKAK, Ş, MN. 11) BİJOK, NACAK. 12) TAHİR SEYHAN.

Bir dilek...

Sizi düşünürken ellerim yalnız kahr
dudaklarım titrer
dişlerim birbirine küser

sizi düşünürken umutlar şaha kalkar
korkular umuda yelkençe kenetlenir.

sizi düşününce ağlar damarlarım
kollarımı hiç beryere sığdıramam
beynim yitecek olur
subaşları unuttur yüzümü
mendiller yitirir gözlerimi
hangi elleri beğenmez yumuşak bedenlerinizi

peki ya
hangi eller yoğurur bedenlerinizi
hangi eller sever ruhunuzu
çingene ellerinden daha beyaz umutlarınızı
avuçlarından ateş alan çocuklar saklar
onları bulma dileğiyle... Rojhilat DOĞU

"Kurşun neylesin
türküye"

Diyerek, halkının türkü türkü imbiklenmiş yüzlerce yıllık dirençli geleneği karşısında, zalimlerinin sonunda tarihin çöplüğüne atılacaklarına dikkat çeken yazar Ezeli Doğanay, kitabındaki deyişlerde o halk coşkusunu nakış nakış işlemiş... Kitabın bir başka özelliği, şiirlerin sonradan çevrilmesi; Türkçe-Kürtçe olması. Bu yönüyle de kalıcılışacak; edebi eserler ve özellikle şiir çevresi konusunda da verimli tartışmalar başlatabilecek bir yapıt.

Kurşun Neylesin Türküye (Gule çî bike ji stranê)
Ezeli Doğanay / 240 sayfa / 1. Hamur-425.000 TL

Şehitlerimizi sahiplenmek varolma savaşının en önemli bir ayağıdır

KÜRDİSTAN ŞEHİTLER GÜNÜ

Dünya tarihinde bütün ulusların; haksızlıklara, baskılara karşı vermiş olduğu mücadelede birçok insan yaşamını yitirmiştir. Keza Kürdistan'da bu uluslardan birisidir. Bu konuda bizim de şehitlerimiz için birkaç söz söylememiz onları onurlu yollarında bir daha anmamız mutlaka gereklidir.

Kürdistan özgürlük mücadelesinde yaşamlarını yitiren bütün insanlar bizler açısından birer Kürdistan şehididir. Emperyalizmin, faşizmin zulümü altında yaşayan bir halkı kurtarmak için bedenini bir meşale gibi yakıp protesto eden, sokak ortalarında kurşunlanan, düşüncelerinden ötürü katledilen kahramanlardan oluşan binlerce şehidimiz bulunmaktadır.

Şeyh Ubeydullah, Şeyh Mahmut, Sımko, Şeyh Sait, Qadi Muhammed, Seit Rıza, Alişêr, Abdurrahman Kasımlo, Leyla Qasım, Vedat Aydın, Kemal Pir ve Barzan; Ağrı, Dersim, Afrin, Cudi dağlarında ya da Mehabad'ta yaşamını yitiren binlerce yiğit neferimiz...

Kürdistan için verilen mücadele onur ve büyük bir kararlılık istemektedir. İnsanı, insan yapan değerler ise onurudur, bağımsızlığıdır. Kendi ulus gerçekliğimizi görmeliyiz. Yoksa büyük zaafılar yaşayabiliriz.

Şehitlerimize sahiplenmeyi, mücadeleye geleneklerini devam ettirmeyi; devrimci olmanın vermiş olduğu bir erdem olarak kavramalıyız. Böyle davranırsak ancak o zaman mücadelenin nasıl büyük ve kutsal bir görev olduğunu keşfedebiliriz. Zulmün her geçen yükseldiği bir dönemde şehitlerimize olan kararlılığımız bir kat daha artmalı, onları bir kat daha fazla sahiplenmeliyiz.

Bu değerler olmaksızın bireyin ve bunlardan oluşan toplumun baskılardan kurtulması, yok sayılmaktan varoluşa ulaşabilmesi, bağımsız kişiliğine gerçek anlamda kavuşabilmesi olanaklı değildir.

Bir halk ne zaman ki ölümü küçümsüyor işte o zaman özgürlüğe yakınlaşıyor demektir. Tarihteki yüzlerce işgale rağmen ayakta kalabilen bir halk için; yasağların en vahşi olanlarına karşı zenginliğini koruyan bu dil için, derinlik deryası bu kültür hazinesi için, bir ulusal bayramını 2609 yıldan fazla bir süre korumuş ve koruma azminden olan bu kararlılık için ölüm küçülür elbet! Bu bir onur sorunudur. Ve halkımız ve onun kahraman evlatları her ne pahasına olursa olsun bu onuru koruyacaktır! Ölüm pahasına olsa bile...

31 Mart, yakın tarihimizdeki en önemli olay olan Mehabad Kürt Cumhuriyeti kurucularından Qadı Muhammed ve diğer cumhuriyet yetkililerinin idam günüdür. Bu günü, Cumhurbaşkanı Qadı Muhammed'in şahsında, tüm Kürdistan şehitlerine ithaf etmek, dolayısıyla Kürdistan Şehitler Günü olarak ilan etmek, şehitlerimize saygı borcumuzun bir gereği olacaktır..!

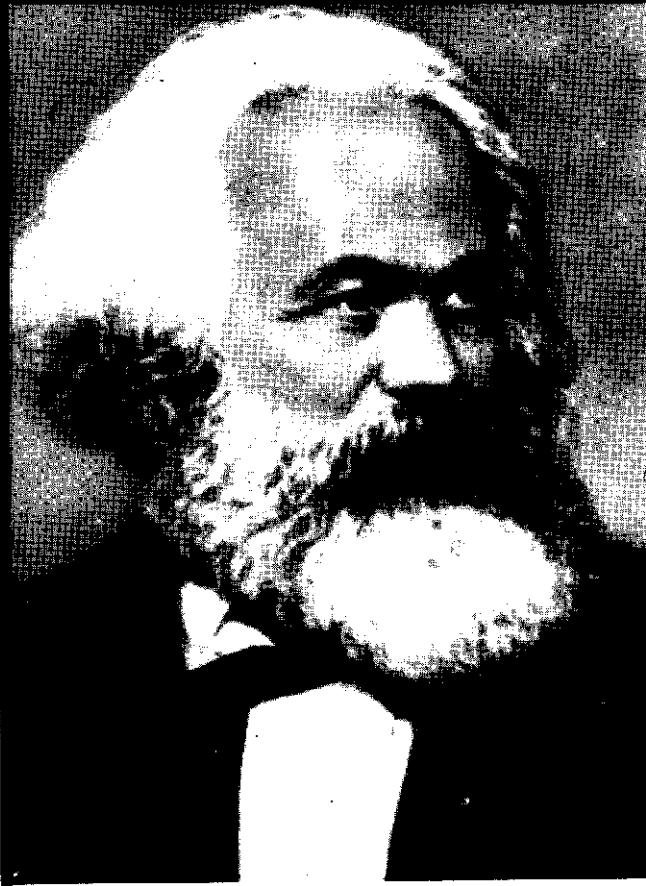

Kürdistan kadın devrim şehitlerinden Leyla QASIM.

■ KÜRDİSTAN KADIN ŞEHİTLERİ ■

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde kadınlar erkeklerle aynı oranda değerler yaratarak tarih sayfalarından onurlu yerlerini almışlardır. Yapısı gereği burjuva toplumda kadının bir meta olarak kullanılmasına karşı Kürt direnişçi kadını haklı davasına ve onurlu mücadelesine erkeğiyle birlikte sırt sırta vererek özgürlük ve bağımsızlık yolunda ön saflarda yer alarak büyük mücadeleler sağlamıştır. Kürt kadını köleliğe, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı olması gerektiği bilincini çoktan öğrenmiştir. Kürdistan'da devrim ateşinin yükselmesinde Kürt kadınının üstlendiği misyon küçümsenemez. Dünya devrimler tarihinde ise onurlu ve haklı mücadelenin vermiş olduğu kudretle donanan kadın devrimciler; Clara Zetkin, Rosa Luxemburg ve daha niceleri... Devrimin gülü oldular...

...Yandılar, vuruldular, ama yılmadılar. Faşizmi yenmek için, tüm dünya halklarının kardeşçe yaşaması için, özgürleşmek için, bir bir düşümler toprağal! Saçıldı kızıl tohumları Kürdistan'ın dört bir yanına. Leyla QASIM, Raşan DEMİREL, Zekiye ALKAN ve adını sayamadığımız yüzlerce kadın kahramanımız... Newrozlarda yandılar, zindanlarda zulme başkaldırdılar, dağlarda savaştılar... Kürdistan şehitler kervanında onurlu, haklı ve yüce yerlerini çoktan almışlardı...

14 ADAR 1883: Mirîna Karl Marks

Karl Marx, di sala 1818 an da li Elmanyayê hatiye dinê. Piştî hêvotina navîn domî zanîngehê kir. Hêca di dema şagirtiya xwe ya zanîgehê de, tekiliya wî bi felsefe û konevaniyê ve hebû. Dewlemandiya burjuvazî û belcngaziye çîna karker û gelên bindest gelek bala wî dikişand. Di vî warî de gelek pirs êrişî serî wî dikirin. Lê belê felsefa ku pê re tîkîlî danîbû ye Hegel, rîya çareserkirina van pirsan nişan dedida.

Marx, temenê xwe, di rîya rizgarkirina proleterya û gelên bindest yê dinê de derbas kir. Her çîqas, burjuvazî, îro, mirîna Marksîzmê şîyar kiribe jî, ta bédadiya, bêmafîya sâûmana kapîtalîst li rû dinê be, dê Marksîzm jî bijî. Ji ber ku pêşveçûna ciwakê, bi derbasbûnê ciwakê kapîtalîst ve gîngaz e. Te ev stûbar li ber mirovatîyê be, dê diviyî bi rîya çareserkirina vê stûbarê. Ev rîya çareserkirinê jî Marksîzm e.

Marx, ne tenê li ser şîrovekirina dinê ravestîye, ew li ser guhartina dinê xabîtiye. Ramana xwe, li ser vê guhartinê rawestandîye. Stûbara guhartina dinê bi ser û ber li pêş karker û gelên bindest yê dinê ye. Ji ber vê yekê Marksîzm dê her bijî. Marx, di 14 ê Adare sala 1883 an de çû ser heqîya xwe, lê belê Marksîzm dê her bijî.

TKEP, KKP üyesi olan Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ın idam edilîşinin 14. yıldönümünde devrim şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

**13 Mart şehitlerini
mücadelemizde yaşatacağız**

Em Heleppçe bîr nakin!

Fiyatı: 75.000 TL
Yurtdışı: 5 DM